

Chương 1

Đời nói đầu:

Ở tuổi 9x, cứ tưởng rằng chiến tranh đã lùi xa rồi, nhưng không ngờ hôm nay cũng còn ảnh hưởng về nó.

I

Xưa nay, con trai tự ý rời gia đình tìm đường hướng tự lập. Còn con gái muốn rời nhà để tự lập thì chuyện gì xảy ra? Nếu Khánh Vy rời nhà ra đi mà không nói với gia đình, cô nghĩ mình cần phải có ý chí và tự lập. Trước sau gì cũng như thế, nên cần phải có một bài tập. Ý nghĩ tự lập đó có nói gia đình, chắc hẳn không ai chịu cho mình đi, phải rời cha mẹ để hình thành một gia đình mới, phải tự đi kiếm ăn, phải hình thành những đứa con cho chồng và đó là cuộc sống của con gái. Bởi vì, mọi thứ đã được ghi nhận trong cơ thể, cỗ máy loài người cấu tạo như thế rồi. Con trai thì truyền giống, con gái thì phải sinh đẻ. Bản năng là như thế rồi, nếu khác đi thì con người không sống được hạnh phúc.

Biết là bản năng như thế rồi, sớm thì người ta cũng chửi rửa trể cũng vậy. Phải làm sao đúng lúc, nhưng như thế nào là đúng lúc? Khánh Vy đôi khi thấy chuyện tự lập sau này có khi quá sức mình, chán nản có khi muốn chết quách cho rồi. Tuổi này chuẩn bị bước vào đời, nên mọi cái đều thấy to tát... Tâm lý thường thấy: Sợ ra đời. Song nghĩ, cuộc sống chẳng có cuộc sống thứ hai, chẳng có hậu kiếp gì hết ráo, mình chỉ có mặt trên trái đất này chỉ có một lần duy nhất, mà chết bất đắc kỳ tử thì uổng lắm. Về già muốn sống có khi cũng không được, vậy gán mà giữ gìn mạng sống thôi. Vấn đề là phải tập làm quen với chuyện tương lai, đó là việc phải rời xa cha mẹ cho quen dần. Muốn cho quen, sao mình không thử làm những bài tập ấy trước... Ít ra cũng chuẩn bị trước được một chút vốn liếng, có chút ít tinh thần tự lập hơn đó.

Vào facebook, Khánh Vy thích xem bài viết của các bạn gái tuổi 9x. Facebook bây giờ hiện diện khắp nơi và được tô điểm thật là sinh động, hình ảnh đưa vào FB trang trí cũng rất tài tình. Bọn trẻ nhanh chóng nắm bắt được những kỹ thuật trên máy vì tính một cách mau lẹ. Người lớn gần như hoàn toàn bó tay và gần như lánh xa những việc làm ấy. Khánh Vy rất thích xem các bài viết đưa ra quan điểm hết sức ngộ nghĩnh, tươi vui, đủ để thấy tuổi trẻ có những ý tứ và cần thiết trao đổi nhau những thông tin gần gũi nhất. Chẳng hạn "Giả như mình lấy nhau", cô thấy bài viết giả định mình lấy nhau cũng có ý mình chuẩn bị tinh thần trước thì phải... Đúng ra, cái chuyện "sống thử" đúng tinh thần quan điểm của mình, chuẩn bị trước cái gì thì hay cái đó. Nhưng các bạn viết sao đọc thấy ghê quá, mọi người "ném đá" quá Khánh Vy thấy cũng nao lòng. Người lớn mong muốn rằng các em nhận thức được mình đã lớn, giáo dục giới tính nhưng chỉ chung chung chứ chưa ai dám cho các em coi hình ảnh cụ thể như thế nào. Việc ám chỉ dễ dẫn đến những ngộ nhận sai lầm và những từ nóng bỏng càng làm cho các em hiểu chệch các khái niệm ban đầu. Có thể vì người ta thích giáo điều, người ta nói đó là chuyện xấu xa nhưng người lớn thì thường xuyên tiếp xúc với những điều xấu xa ấy? Một mặt, người lớn đưa ra những điều cấm kỵ, thuần phong mỹ tục, rồi truyền thống phương đông vân vân. Nhưng mặt khác có những scandan của người lớn nhan nhản

đó sao. Hình như có cái gì đó giao thoa gây nhiễu trong ngành giáo dục, học sinh xếp tập lại là chẳng thấy cái gì giống trong trường đã dạy.

Người lớn cho là mình hiểu hết tuổi mới lớn, cấm cái này cái nọ, và không tôn trọng lớp trẻ nên chẳng ai thèm nghe. Cho nên Khánh Vy cảm thấy mình phải ra tay trước, nghĩ chuyện gì mình làm được là mình làm.

Khánh Vy có một bản thống kê, và bạn ấy rất hay tha thứ với tất cả hành vi của mọi người.

Tất cả chẳng qua là để duy trì nòi giống. Ý thức con người là vậy, nhưng tự nhiên chi phối là vậy. Sống trên thế gian này nói gì nói, qui luật tự nhiên vẫn còn chi phối con người nhiều. Cho dù con người có ý thức đến mấy đi nữa, tính chọn lọc tự nhiên hằn sâu và ghi nhận trong gen cả rồi. Cũng như cô dù có rất khôn, làm việc gì cũng rất tự tin. Nhưng đến tuổi dậy thì, cô nàng thấy trong con người mình có cái gì đó thường hay bị tù túng. Cho dù có ăn học, cho dù ý thức mách bảo, cho dù người ta qui định đến tuổi 18 được yêu. Nhưng cô nghe xót xa trong lòng, một nỗi niềm xa vắng vô cớ, buồn buồn sao ấy khi nghĩ tới hai chữ "tình yêu". Tuy mình chưa có ai để nhớ nhung, nhưng hình như cô nàng đang lạc lự trong đầu. Mỗi tháng, ít nhất một lần buồn man mác, cô nàng cảm giác ngay đó chính là ngày rụng trứng của mình.

Theo những gì mình tìm hiểu, giữa chu kỳ kinh nguyệt là ngày rụng trứng, chắc có lẽ có chất gì đó kèm theo, chi phối đầu óc con người. Những ngày đó, em dễ lắng nghe hơn. Bạn con trai càng sao em càng nghe hay, càng thấy thích. Dù biết đó là độc tố nhưng em tha thứ một cách nhẹ nhàng và tìm những lý do để nghe những lời tầm phào ấy. Khánh Vy cũng nghĩ rằng đó là qui luật tự nhiên, cô bạn biết hết mọi thứ do trời đất sinh ra và có tính chọn lọc tự nhiên. Tất cả đều được ghi nhận trong gen con người truyền từ đời này sang đời khác, đến tuổi dậy thì sẽ làm theo như vậy...Chỉ vì một mục đích cao cả là duy trì nòi giống. Việc này bạn ấy hình dung và rút kết từ sự hình thành sự sống trên trái đất. Bạn ấy thích đọc khoa học, nhất là trái đất và sự sống hình thành như thế nào, rồi duy trì nòi giống đó ra sao. Cuối cùng bạn ấy hình dung ra một chuỗi nhìn hết sức logic, mọi hành vi của con người cũng còn có tính chọn lọc tự nhiên.

1. Vì sao con gái học giỏi đến tuổi dậy thì, bắt đầu có những biểu hiện thua sút con trai. Chẳng qua, cỗ máy cấu tạo bên trong thế nào thì chạy kiểu ấy. Tựa như xe sang số thì phải đạp từng số, còn xe tay ga chỉ cần gò máy là chạy. Muốn chạy nhanh hơn, phải nỗ lực gấp mười..

2. Con gái khi yêu thường chỉ nghĩ chung thủy với một người. Tại sao con trai quậy tung mà không chung thủy như con gái. Bởi vì con trai không có đẻ và đẻ chắc ăn thì con trai phải vợ cả nắm. Cái đó, mình cũng cho là do tính chọn lọc tự nhiên, có cả chất gì đó nữa tiết ra chi phối não bộ cả hai phía. Khi xã hội loài người có ý thức đưa ra hình thức chung thủy, thì con trai bị lên án là phải.

3. Việc ăn học, là việc tiến hành chọn lọc tự nhiên. Chọn được người xứng đáng để truyền giống và sinh con, bắt đầu một vòng quay mới. Khoảng tuổi mới lớn thường cho là mới tỉnh đầu không thành, thề ở vậy suốt đời. Đó lại là tính chọn lọc trong tự nhiên, vì như thế con trai mới chấp nhận một đứa con gái chung thủy. Tính đó cũng được ghi nhận vào trong gen...

Khánh Vy khá thông minh, nhưng Khánh Vy cũng khá mạo hiểm trong tư tưởng. Cô nàng khá quyết đoán mà đôi khi lại quá dao động. Lẫn lộn trong con người như thế, và em cho rằng có gì đó tiết ra chi phối trong con người của mình. Khánh Vy cho là người lớn bắt trẻ em uống sữa nhiều quá, bắt phải ăn nhanh chóng lớn nhưng người lớn không muốn nhìn sự trỗi dậy tâm sinh lý của một đứa con gái. Mọi thứ đều đột ngột như vậy, khi có sự trỗi dậy thì cũng khó có sự chuẩn bị. Người lớn cứ đưa ra những cái ý chí

mơ hồ nào đó, như thuần phong mỹ tục, đạo đức của người phương đông mà chỉ cho mấy đứa nhỏ học như học cửu chương. Còn mình cũng có một hướng nhìn, và cho rằng cần có những bài tập chuẩn bị, cũng như bài tập thầy cho trong lớp học.

Khánh Vy được gia đình hết sức yêu thương, vì đáng vóc cao ráo lại thêm mảnh mai nữa. Tuổi mới lớn, da thịt lúc nào cũng căng tròn, nước da trắng trẻo sạch sẽ. Học rất giỏi môn văn, nhiều lần được đại diện cho trường dự thi học sinh giỏi. Tuy không lãnh giải nào, nhưng thực sự chất văn của bạn ấy hơi lạ và đậm ấm khác thường.

- Xa xa một bầy chim đang tới...Những con chim sẻ con trong tổ nhìn ra, thoáng nhát nhưng thích- Đó là lời văn sau cùng, còn để trên bàn. Người cha cầm đọc mà rung rung nước mắt.

Khánh Vy thường cất giọng, nghe ngọt lịm và quyến rũ mọi người và cô nàng cũng có ước mơ trở thành nhà văn sau này. Khánh Vy rất yêu thương các loài hoa, những con búp bê có cài hoa hoặc tô điểm trên gương mặt các cánh hoa là mình sưu tầm. Tình cảm với con người thiết tha sâu đậm, yêu thương những người trong gia đình và tất cả mọi người bạn ấy đều rất tin tưởng. Bạn ấy thường nói:

- Người nào cũng có cái hay riêng, biết cách sẽ học được ở người ta mọi thứ.

Cô nàng không hề khinh miệt ai, người thông minh chắc phải biết người kia có những gì vì bạn ấy có nhiều phương án tiếp cận. Bởi vì cô nàng thấy mình là người cực kỳ thông minh.

Khánh Vy tốt chất hơn người, người cha Hoàng Quân rất là hạnh phúc. Anh quan tâm đến con từng ngày từng giờ, đến khi nó dậy thì người cha không muốn giám sát con gái sâu sắc nữa, anh nghĩ thế tốt cho nó. Cần phải để nó độc lập, anh tin rằng con mình đủ trí khôn nhưng cái chuyện Khánh Vy bỏ nhà là chuyện anh chưa hề nghĩ đến.

Khánh Vy thường trấn an cha mẹ rằng cô bé không thể yêu ai ngoài cha mẹ, hiện tại cô còn ngây thơ và chưa có một biểu hiện nào phức tạp. Anh Hoàng Quân không phải là người dễ tin, anh làm trong khâu quản trị mạng nên tính logic rất cao. Nếu con mình nói theo lời văn chương mà gạt cha mẹ, sẽ kèm theo một biểu hiện khác thường, chắc chắn anh sẽ giải mã ra. Ngoài ra, thời gian dành cho việc học được Khánh Vy rất chu toàn. Em học môn Anh văn rất là miệt mài, đi học thêm phần lớn là bạn nữ. Rồi trở về nhà với các máy móc hiện đại luyện giọng. Người cha vẫn thường thấy con mình sử dụng các phần mềm mới mua về rất hiệu quả, đưa con có thể viết văn xuôi bằng tiếng Anh khá là trôi trãi. Thời gian cho môn văn cũng thế, Khánh Vy tự giác với nỗi niềm đam mê. Tự nhiên mà không hề có một ép buộc hay áp lực nào. Mình chỉ vì những câu văn hay nghe được hoặc những câu văn xuôi chính mình tự nghĩ ra, cả hai được ghi lại cẩn thận. Đôi khi cô đọc với chất giọng ấm áp và đem ra đọc cho cha mẹ nghe khi lúc ăn cơm. Trí Tuệ của mình làm cho cả nhà đều vui, và hai vợ chồng anh cực kỳ an tâm với đứa con gái khôn ngoan. Tất cả đều cho là do vợ chồng khéo có cách dạy con, từng đọc các trang tâm lý nên theo dõi con sát sao từng ngày. Cho đến ngày bỏ nhà ra đi đều làm hai vợ chồng hụt hẫng, rồi tìm ra đủ thứ nguyên nhân vì sao con mình như thế. Tại sao mình theo dõi con sát sao như thế mà không phát hiện sự thay đổi tâm tính dẫn tới tình huống đột ngột này. Nếu như ai đó từng tiếp xúc qua Khánh Vy, tiếng nói nhẹ nhàng dễ thương cũng như xem xét cách trả lời khôn ngoan, làm cho người ta hình dung ngay đến việc thi ứng xử của các cô hoa hậu. Chắc chắn là Khánh Vy hơn hẳn những người đối đáp ấy, và nếu như có dự thi hoa hậu thì phần ứng xử sẽ thuộc về cô bé. Khánh Vy không được đầy đủ số đo như họ, nhưng Khánh Vy có mặt ở cuộc thi hoa hậu nào đó sẽ thuộc loại có tiềm năng chứ không ngoa.

Nhưng cái gì làm cho Khánh Vy buồn phải rời bỏ nhà ra đi, thực sự mọi người xung quanh không hiểu rõ, và họ cũng cực kỳ muốn biết nguyên nhân.

Con cái còn hơn vàng hơn ngọc, được cưng chiều với bao ước vọng sau này. Trong gia đình của anh Hoàng Quân cũng vậy, đứa con gái đầu lòng được thương yêu không gì bằng. Bỗng nhiên đi đâu mất, cuộc sống đang bình thường mọi thứ đều đảo lộn.

Con gái quây quần trong nhà, thỉnh thoảng nó có đi đâu đó như về quê ngoại chơi mấy ngày và về, là chuyện bình thường. Nhưng khi con cái rời xa cha mẹ mà không có lý do rõ ràng và không biết đi đâu, thì cả một khu phố nhốn nháo. Nhiều câu hỏi đặt ra: Bị bắt cóc, bị bọn buôn người dụ dỗ, bị mù tú bà nào đó già bán đi xa. Hay giận gia đình mà đi, hoặc thương một thằng con trai nào rồi theo. Có khi, nhiều người đặt cả cuộc đời để nhìn: Bọn chúng đi học rồi về, phạm vi trong nhà, vài bước chân ra đường. Cả đời như thế thôi ư? Làm cho người ta nghĩ tới ranh giới nhỏ nhoi của đứa trẻ sao ít quá.

Song cha mẹ nào cũng mong như vậy vì nếu nó đi khác những bước chân đó, thì tất cả đều bị đảo lộn. Cha mẹ bắt đầu gian nan ngay. Từ ngày, Khánh Vy mất dạng cũng là những ngày anh sáng sớm đi tìm đến tối mịt mới về. Tiền điện thoại di động nạp liên tục nhiều đợt để gọi tất cả những nơi mà có thể nghĩ con có thể đến. Lúc gọi cô chú, lúc thì gọi bạn bè nó, lúc gọi cả bạn trong cơ quan và lại gọi về nhà xem có tin tức gì không? Chỉ nghe những tiếng chị cần nhân:

- Em đã nói anh rồi! Chừng nào con nó về nhà...đương nhiên là em sẽ gọi ngay cho anh thôi, anh cứ gọi hoài mệt quá....Làm em cũng mừng hụt tưởng là anh thấy con. Ở đây, đâu phải lúc nào em cũng ngồi bên máy điện thoại.

- Ủ! Anh biết rồi...

- Mấy lần anh đều nói biết rồi! Thế nhưng cũng mấy lần anh gọi về nhà hỏi thăm...Thôi chừng nào con về nhà, em gọi cho anh. Chừng nào anh thấy con thì gọi cho em...Thống nhất thế nhé!

Cơ quan anh thường gọi vào máy của anh. Thoạt đầu anh xin nghỉ ốm mấy ngày, rồi xin nghỉ một tuần. Một tuần trôi qua, anh phải chính đơn lại nghỉ một tháng không ăn lương. May mà có chế độ đó cho công nhân, nếu không chắc anh phải nghỉ việc. Nhưng như thế cũng là đợt ngọt lắm, cơ quan anh có người thế vào ngay vị trí của anh làm. Nhưng dữ liệu hoặc hồ sơ anh cất tủ nào, khi họ cần thì họ đều gọi anh. Mà người tìm con lúc ban đầu nghe điện thoại reo, là hình dung ngay cái tin có liên quan tới con mình. Nhưng khi bấm máy nghe rồi, chỉ là tiếng người bạn mình cầu nhau:

- Thật tình là tôi kiếm không ra đó nghe. Vào ổ D rồi đó, rồi vào Hoàng Quân, rồi tìm fille ACB gì nào đâu thấy đâu...

Thêm một việc rối ren trong đầu, anh nhớ là mình đã cất vào fille mình rồi. Bắt buộc anh phải trở vào cơ quan để tìm lại dữ liệu cho bạn mình công tác, bởi vì nếu anh cất ở fille riêng phải có password không thể nói cho bạn mình biết được. Cuối cùng ngày hôm đó, anh kẹt lại cơ quan. Bạn anh không thể nắm bắt công việc của anh trong một ngày một bữa được. Đêm đó anh cũng ở lại cơ quan, lúc này anh về nhà thêm chán chường. Tối anh thức cả đêm ở cơ quan để sao chép dữ liệu sang tập tin cho người bạn, lúc nằm xuống cũng miên man chứ không ngủ được. Đương nhiên, anh phải trình báo công an. Những người công an đến tìm hiểu rất thắc mắc và có rất nhiều câu hỏi đại khái muốn cha mẹ Khánh Vy còn giấu giếm điều gì hãy nói ra để công việc tìm kiếm thuận lợi hơn. Thế là việc nghỉ kỵ tăng cao, trong đó người ta cũng có một số ý bậy bạ giữa cha

và con gái mới lớn. Rồi còn cả việc xích mích với nhau, đôi khi dẫn tới án mạng, rồi hai vợ chồng đem đi giấu xác có khi là vậy.

- Thế giới này, chuyện gì mà không xảy ra....

Nhiều người bên ngoài nghi kỵ, họ thương cô bé và quan tâm đến tông tích của cô, đưa nhiều câu nói cực đoan như vậy. Họ đâu biết thương cô bé quá, nói xằng bậy như thế càng làm cho hai vợ chồng đau khổ. Chị vợ khóc sụt sùi:

- Họ nói thế cũng đúng anh à! Nên mình cần phải tìm con nhanh về...

- Đương nhiên rồi, anh phải tìm lại con mình chứ!

Người ngoài thì cho họ giả bộ, có khi còn theo dõi hai vợ chồng đi đâu và có biểu hiện khác thường nào không? Mọi người tự xem mình là "tai mắt của nhân dân", quày quả trở lại theo dõi hai vợ chồng.

Còn một đứa con trai ở nhà, nên chị phải đưa đi học và đi chợ nấu cơm cho nó ăn. Chính vì mọi người nói chuyện một lúc, quay sang những câu hỏi nghi ngờ hai vợ chồng đối xử không tốt với con, hoặc hơn cả việc đối xử không tốt với con là làm gì đó mà lỡ tay gây ra án mạng rồi giấu xác, nên chị không muốn tiếp xúc với nhiều người nữa. Lúc đó mọi người lại cho là con mất tích, mà chị tình bơ đi chợ...thật khổ tâm.

- Khổ tâm gì!- Chị nghĩ ngợi- Mất con đã khổ tâm rồi, còn khổ tâm gì nữa...vật vãn thôi.

Chị cho là vật vãn và mọi người thấy thái độ đó thì càng sôi gan. Khi không tìm ra được chỗ trú ngụ của Khánh Vy, những người thân có thể bị nghi vấn. Bây giờ, Hoàng Quân ngộ ra một điều. Mọi người nghi ngờ mình mờ ám, những lời khai của anh với công an hoặc nói với vợ, có thể được hiểu là đánh lạc hướng. Tóm lại là tạo thêm nghi ngờ với mình hơn nữa, nhưng thực sự Hoàng Quân không bao giờ buồn vì họ có quyền làm như vậy, rồi họ sẽ xác minh từng giả thuyết để loại trừ dần, cũng như anh đang loại trừ từng nơi mà Khánh Vy có thể đến.

Trước anh sinh đứa con gái dễ thương và thông minh như vậy, không thể giải thích vì sao mình may mắn quá nên thường cho là phước đức ông bà để lại. Nay đứa con bỏ nhà ra đi, anh không hiểu sao và cũng cho là trời trừng phạt anh...Mà trừng phạt cái gì mới được chứ. Một mặt phải đi đây đi đó, e ngại bọn buôn người bắt cóc cô bé bán sang nước khác làm nô lệ tình dục và cả việc bé bị tai nạn xác bị vùi ở đâu đó nữa... Có lẽ, nó đang ở trên một chiếc tàu, miệng bị bịt một miếng giẻ và hai tay bị trói chặt. Tất cả, anh đều nghĩ tới và bây giờ mong rằng thấy mặt con dù thế nào đi nữa. Hơn bao giờ hết, lúc này anh rất muốn gặp lại con. Anh nghĩ con mình cũng muốn thế và chỉ có mong ngóng của con, thêm tình yêu thương của những người trong nhà bấy lâu nay của con mình, mới làm anh sức rơi nước mắt là chả.

Có lúc, anh nổi điên nghĩ ngợi mông lung. Thoáng thấy một đứa con gái trông hao hao muốn xáng cho nó một bạt tay, chắc vì không phải nên anh nghĩ như thế là không đúng. Con gái cần sự nhẹ nhàng, giải thích cặn kẽ. Vả lại, Khánh Vy con của anh rất thông minh, không đến nỗi nào phải nói nhiều nó cũng hiểu. Bây giờ, nếu anh gặp con gái anh. Anh sẽ nói chuyện với con lại nhẹ nhàng. Cần thiết không nói gì cũng được, để nó với mẹ nó với thằng em một chuyến du lịch cho khuây khoả.

Ở nhà bà ngoại lên, nỗi lo lắng không thua gì đứa con gái của bà:

- Nó nói với mẹ là nó về lại đây.

- Mẹ không nghe nó nói là đi đâu nữa à?

- Không có...

Mẹ Khánh Vy tin tưởng bà ngoại. Chị làm cho mẹ một ly nước rau má, rồi phân trần:

- Con không tin bé con nhà con nó mê tiền, nó khôn và chỉ thích ai thông minh hơn nó mà thôi. Còn tiền đôi khi nó không đem theo bên mình nữa là, chỉ toàn là bỏ ống...

- Giờ giặc này mà còn bênh con cho bằng được- Bà ngoại cầu nhàu- Nó khôn gì, mà bỏ nhà theo trai...

- Má ơi có biết nó đi đâu đâu, má kết luận sớm quá tội nghiệp Khánh Vy của con.

- Sao con cái mà tụi bây sợ nói động tới nó hay sao vậy. Bây giờ người ta dạy con hơi khác hồi đó, hồi đó đứa nào không nghe lời là cha mẹ đánh tới tấp ở đó mà cãi.

- Bây giờ đánh con cái người ta cấm, mình chỉ giáo dục phân trần cho con hiểu là chính...

- Con mình mình đánh, chứ có đánh người ta sao mà cấm. Người ta cứ nói: "Thương con cho roi cho giọt đó sao"!

- Má ơi, con cái bây giờ có vài đứa. Cứng như trứng mỏng, đánh con như đánh mình chịu sao nổi.

- Đó...đó! Chính vì tụi bây không chịu đánh. Nó không sợ giờ muốn đi đâu thì đi đó.

Nghĩ mẹ rất sợ chồng mình, để tránh tranh luận việc dạy con thế nào. Chị đem chồng ra để bà ngán:

- Đánh con cái một tí là biết tay ba nó ngay. Ảnh còn không bao giờ chịu gọi con là đứa này đứa nọ, chỉ xưng tên và ảnh cũng xưng tên chứ không xem là ba nó. Chơi với con cái cũng vậy, ảnh xem là bạn chứ không bao giờ áp đặt, nên tụi nó dám đưa ý nghĩ này nọ nên thế mà khôn lanh.

- Khôn lắm...đi luôn.

Bà ngoại người nhà quê, co cái chân lên để trên ghế salon. Thái độ không hài lòng lắm còn có một quá khứ đen tối ám ảnh, bà cầu nhàu:

- Đám đàn ông, thằng nào cũng như thằng nầy...thực sự tao cũng chẳng tin cả ba của mày...

- Má ơi chuyện củ rồi! Má cứ nhắc đi nhắc lại hoài, chồng con về nghe ảnh cười gia đình mình chết...

- Mày thương nó mày nói vậy, chứ từ chuyện của mày đáng ra phải kỷ lưỡng lại. Năm mày mười lăm tuổi, tao không lên cái chòi kịp...thì ba mày đã...

- Ba lúc đó say mèm mà má cứ nói hoài. Con thấy ông ngủ con mới ngủ...ai dè...

- Phước đức...là tao sinh nghi, chứ không thôi mày làm sao lấy được chồng thành phố.

- Chuyện đó chưa có gì má đừng nhắc lại nữa...

- Mày biết tao nhắc để làm chi không...Cái thằng năm dưới quê, mới ngủ với con gái nó. Bầu bì hết bảy tám tháng gì rồi, công an bắt nó ra tòa, báo viết chuyện nó ai cũng đọc qua. Cũng dẫn con gái lên chòi, hai cha con qua lại với nhau mấy tháng.

Chị nghe mẹ cứ kể chuyện ấy mãi nên xấu hổ bỏ xuống bếp. Tay chân loăn xoăn với việc cơm nước. Chị thở dài:

- Má ăn gì?

- Ăn gì cũng được- Bà ngoại theo xuống bếp, một hai muốn nói cho hết- Mày biết là tao muốn kể lại chuyện đó để làm chi không?

- Thôi đi má ơi! Con cứ nghĩ má lên tiếp giúp vợ chồng tụi con tìm con bé, mà má cứ ba cái chuyện bậy bạ nhức đầu quá...

- Đó...Nói nhức đầu để con còn để ý...Có khi nào...Chồng mày nó giấu con bé đâu không?

- Trời...Má này! Chuyện như thế mà má cũng nghi được...

- Tao không nghi là mày tiêu với ba mày rồi đó...Mày phải nghĩ đến chuyện đó. Đàn bà mình khổ trăm bề, thương con đã đành, còn phải để ý tới thằng chồng nữa.

Nói vậy, nghĩa là mẹ đâu có nể sợ chồng mình như mình nghĩ đâu, chị xấu hổ không dám nhìn mẹ. Mẹ làm chị cũng sinh nghi, nhưng miệng chị quả quyết:

- Không bao giờ có như vậy đâu mẹ ơi. Ảnh thương Khánh Vy không gì bằng, sao má có thể nghĩ như thế được.

- Má chỉ nghi thôi, còn mày liệu...Chuyện con con biết. Chứ mấy hôm trước, mấy đứa kia đọc báo kể tao nghe, bên nước Ý nước Áo gì đó. Thằng cha đem giấu con gái mình dưới hầm, mười mấy năm sinh thôi mấy đứa. May mà nó trốn thoát...Thiệt đời bây giờ như quỷ nhập, thằng cha nào mà ác thế...

- Những người đó bị thần kinh phân liệt, chứ ai mà làm thế...

Tiếng chị nói càng lúc càng yếu đuối, bởi vì cái lý của mẹ không phải không đúng. Bắt đầu hai mẹ con nhẹ nhàng hơn, vừa lật rau vừa ngó quanh kiếm tìm, nhưng không ai muốn nói ra tìm cái gì. Ở bên phía góc bếp, dưới nền gạch có nắp hầm đầy máy bơm nước. Hai mẹ con nhìn nhau, tự dưng không ai nói ai. Cả hai đi tới đó, cố kéo nắp nó lên được một chút.

Ngoài cổng, Hoàng Quân nhấn chuông gọi cửa. Hai mẹ con mở cánh cửa hầm máy bơm được một chút, mà đây lại thì không nổi, luýnh quýnh người ra mở cửa người ở lại càng không xong. Hoàng Quân vào trong nhà, thưa trình mẹ vợ, xong cởi cái áo máng vào móc. Nhìn xuống anh thấy nắp hầm đầy không ngay ngắn, thường mình sửa chữa máy bơm chứ vợ nào biết gì. Cứ ngỡ mấy hôm trước mình quên không kỹ lưỡng, gần đây anh đâu óc như bị treo nên mọi thứ đều lờ đờ, nên Hoàng Quân tự ý kéo cái nắp đầy lại cho kín mà không nói với ai câu nào. Hai mẹ con nhìn nhau, nổi ngờ vực tăng thấy rõ.

- Ăn cơm xong, con ngủ một tí đi! Thấy con như vậy, mẹ cũng đứt ruột đứt gan.

Chị nghe mẹ nói, chưa từng bao giờ ngấm nói mẹ "sạo", nhưng giờ chị thú nhận mẹ mình sạo thật. Tất cả những ý nghĩ trong đầu bà, chị biết tất. Thế mà cũng ăn nói dễ nghe, việc này tuy nghĩ bà sạo nhưng chị quyết học cách của mẹ.

- Anh nghĩ mệt một chút kéo bệnh khổ em...Một lúc cơm chín, anh cố ăn no.

Hai câu nói của hai người đàn bà nghe ấm lòng, không đợi tới ăn cơm trưa. Hoàng Quân thiu thiu ngủ, mà còn ngáy to như sấm. Chỉ chờ có thế, hai mẹ con xù xì, tiếp tục xác minh căn hầm có gì bên dưới. Giờ biết khôn hơn, họ tìm được cái xà ben nạy nó. Tuy vậy hai người đàn bà một phần sức yếu, một phần không được khéo tay cho lắm, nên sử dụng xà ben sao đó làm rớt nắp hầm xuống nền gạch. Tiếng ngáy vang vội tắt ngay, hai người hồi hộp chờ Hoàng Quân trở mình, mà không dám làm gì nữa. Nắp hầm cũng như hồi nãy, chỉ nhích sang một bên mép và cũng không thấy gì bên dưới, không giải tỏ được mối hoài nghi. Hai người đàn bà không dám đụng tới nắp hầm nữa.

Tới giờ cơm, họ hồi hộp xem người chồng phản ứng thế nào. Hoàng Quân thức dậy dùng bữa, lại thấy nắp hầm sao mà lại siêu vẹo như trước, lại tưởng là mình đâu óc lúc

này lung tung, nghĩ đã đầy lại rồi mà chưa đầy. Nên không nói gì, đầy nắp hầm cho kín lại lần nữa.

Chương II

rong khi người thân gần nhất là vợ và mẹ vợ, mà còn tình nghi mình thì đừng nói gì những người công an chuyên nghiệp. Báo chí anh đọc và anh thường nói, quả là trên đời này đúng là cái gì cũng có thể xảy ra. Mẹ vợ từ quê lên, xác minh chỉ duy nhất việc đó rồi về. Giờ anh phải làm việc với những người công an.

Công an không tìm ra được manh mối nào, nhưng hoàn toàn không thể có việc bị bọn buôn người dụ dỗ bán sang nước khác. Họ cho rằng khả năng yêu một bạn chat nào đó trên mạng facebook rồi đi theo là hợp lý nhất, theo họ điều tra được sau khi thi đại học tần suất Khánh Vy mạng internet rất nhiều. Họ còn nói là khả năng tìm kiếm thành công hay không là ở gia đình nhiều nhất.

Thế giới ngày nay, internet tràn ngập vào các mọi lĩnh vực. Thực sự muốn vào lướt mạng, phải có một bản lĩnh nhất định. Trong khi đó, những đứa trẻ chỉ được cảnh báo hại mắt hoặc mê game, nhưng nghiêm cấm hẳn thì e con mình tụt hậu.

Quả là, ở nhà Khánh Vy vào mạng chat với ai đó vài hôm. Anh có cho phép con mình vui chơi vài ngày, thời gian chờ kết quả thi đại học cứ việc để nó thoải mái. Anh có cảnh báo con rằng, mạng là một công cụ biết xử lý thì là thông thái, còn bằng như không khéo sẽ bị người ta lừa như chơi. Con anh rất hiểu, mà anh cũng không thấy con mình sa ngã nhanh. Nó không phải thuộc giới xô bồ cập bồ cập bạn với những loại người không tốt. Anh biết con mình thông minh, phân biệt được ai là người tốt ai là người xấu. Vấn đề là nó quá tốt bụng không nghi kỵ bất cứ ai là người xấu, nó bảo đảm rằng mọi người đều có cái hay, chỉ do mình biết cách tiếp cận ắt sẽ học hỏi được người đó: Ngay cả một kẻ cơ hàn cũng có bài để học.

Khả năng, Khánh Vy có thể bị một kẻ biết lợi dụng lòng tốt của con, rồi nịnh đầm nó hoặc nhờ nó đến để giải quyết bằng trí thông minh của nó, ắt sẽ dụ dỗ ly sơn được.

Sau khi phân tích con mình từ trong tâm tư của nó, anh khoanh vùng lần lượt và đồng tình với phía công an là con anh đi theo một người bạn chat nào đó. Anh tiếp tục khoanh vùng từ những nơi con có thể tới, từ thói quen hằng ngày cũng như thói quen ham thích đi chơi. Khánh Vy không ham thích lắm những điểm nhảy đêm, con bé chỉ mê ai đó trí tuệ cao siêu. Nó thương người, nhất là những hoàn cảnh cực kỳ khó khăn mà biết vươn lên. Vậy thì con anh đi theo một người phải có ăn học và cuộc sống không được giàu có gì cho lắm. Những con nhà khá giả thường chơi xe hơi loại mắc tiền, bị anh loại trừ. Những điểm ăn chơi thuần túy, nơi thường chơi thuốc lắc để nhảy nhót thâu đêm cũng vậy, anh tin chắc con mình không tới. Nó sẽ tới những địa danh mang dáng dấp lịch sử, như địa đạo Củ Chi chẳng hạn; Bảo tàng chứng tích chiến tranh hoặc Dinh Thống Nhất..v.v.

Nhưng nếu như con bé ở thành phố Hồ Chí Minh, thì không lý gì con bé không gọi về nhà. Từ sự suy luận ấy, anh nghĩ con mình không thể ở thành phố...Song, cụ thể ở đâu thì Hoàng Quân bắt đầu lúng túng. Sự suy luận của anh chính chắn chưa? Những người công an lắng nghe ý kiến của anh và ghi nhận lại, nhưng khi họ hỏi anh vì sao anh có thể nghĩ con mình không thể ở thành phố Hồ Chí Minh, thì anh trả lời:

- Con bé nó tốt lắm, nếu nó ở thành phố Hồ Chí Minh ắt sẽ gọi điện thoại về nhà...
- Tốt mà theo bạn qua chat...Nếu là tôi trốn theo bạn chat ắt tôi sẽ không bao giờ gọi.

Những người công an nói hoàn toàn có lý, nhưng Hoàng Quân đã tìm khắp thành phố rồi còn gì?

- Thành Phố Hồ Chí Minh, ngay cả công an chúng tôi được phép vào từng nhà, tới già cũng chưa lòng sức hết. Anh đi quanh quẩn ngoài đường mà anh kết luận như thế không được.

- Tôi đuối lý rồi...

Hoàng Quân quả là đuối lý, anh còn thấy mấy người công an thụ lý hồ sơ đôi khi cũng có sơ suất để anh nghe vài câu: "Trên đời này, cái gì mà không xảy ra". Công việc mò kim đáy biển quả là căng, họ có quyền nghi ngờ mọi hướng trong đó có cả Hoàng Quân.

Một tình huống được bạn Khánh Vy kể lại, thoáng biết được tâm tư con gái mình. Những ngày trước có chát với nhau nhiều chuyện, nhưng chung qui than thở là mình sợ vào đời quá.

Hai cô bạn chờ kết quả thi đại học, hai người có hai tâm trạng khác nhau:

- Nếu không đậu đại học, bạn luyện thi lại để năm sau thi lần nữa không?
- Mình sẽ không học luyện thi ...chơi thôi?
- Ba mẹ bạn không ép bạn học à?
- Không...Thích lên mạng chát mà thôi. Mình quen một anh bạn ở Bến Tre, có thể về quê ngoại chơi. Sẵn tiện tìm nhà bạn ấy.
- Người yêu à...
- Không, một người bạn. Nhưng anh ấy ba mươi tuổi rồi...Nhưng anh ấy rất đáng tội nghiệp.
- Coi chừng bị dụ dỗ đó ghen. Mấy người chát sạo lắm...
- Không có sạo...
- Nhìn lại, chia tay lớp 12 buồn quá...
- Buồn thì buồn...Nhưng cứ bịn rịn thêm càng thấy ghét...
- Có cảm tưởng bạn có bản lĩnh lắm...Thế bạn không sợ vào đời một mình à?
- Vào đời là chuyện đương nhiên, có gì mà sợ...
- Bạn nói thế là sao?
- Sắp tới đây, mình sẽ vào đời một mình...Chẳng có gì mà sợ.
- Bạn nói đó ghen, bạn dám làm thiệt không?
- Dám sao không...

Có một lần, Khánh Vy về quê ngoại ở Bến tre chơi vài ngày. Cô tìm đến nhà bạn, cách nhà ngoại cô khoảng hai cây số nhưng cô bé không nói cho ngoại biết đi đâu.

Gặp bà của Cao Minh bà kể cô nghe câu chuyện, và cô ghiền gặm lắng nghe. Có lẽ, Khánh Vy muốn giúp đỡ một bạn trai, mong tìm lại gia đình cho bạn ấy.

Hoàng Quân đi Bến Tre, gặp mẹ vợ. Cả hai như thù hằn nhau từ đời nào:

- Đến đây là có ý nghi ngờ tôi giấu giếm con bé chứ gì!
- Không có đâu mẹ ạ! Con nghĩ Khánh Vy lần về đây gặp ai đó...Theo như mẹ nghĩ nó có thể quen ai được.
- Không biết...Ăn cơm chưa tôi nấu.

Bà quày quả xuống bếp, nhưng một lúc bà ngờ ngợ:

- Có một lần, về đây. Khánh Vy bị đau bụng. Tôi đưa nó đi khám bệnh chớ ai. Tôi nhớ hôm đó đông người, ngồi kế bên là một thằng thanh niên quảng đầu ba mươi tuổi rồi. Thằng quý đó làm quen với con bé ngay, rồi cho nó đổi số thứ tự. Thằng đó còn hỏi con bé con nít miếng nem gì đó trên mạng vì tính ấy...

- Níc nem...

- Ủ níc nem tiếng anh tiếng u gì đó. Con Khánh Vy nói ra, còn thằng đó là Cao Minh ông cà chắm nước tương gì đó...

- Ông cà là gì? Chắc là A còn chắm cơm chứ...

- À..à..! Cơm mà chắm cái gì...Chắm là phải chắm nước mắm nước tương gì chứ.

- Hiểu rồi mẹ kể nữa đi!

- Rồi một cái...à...tới đâu rồi...

- Chắm nước tương...- Hoàng Quân bực mình nói sẵn để cho bà kể nhanh.

- Ủ! Khám bệnh xong. Hai đứa nó hẹn ra tiệm chát liền, hứa chắc là chát ngay. Mình đứng đó mà hai đứa nó coi như mình lãng tai. Cao Minh gì, thằng đó thấy nó dần dần.

- Cao Minh tắt hữu cao minh trị...

- Cao nhân...không rành mà cũng nói...Cao nhân tắt hữu cao nhân trị, nghĩa là người tài giỏi sẽ có người giỏi hơn trị.

- Ủa? Mẹ cũng biết câu này nữa sao...

- Xì...Khi dễ tui quá! Hồi nhỏ tui học tiếng Pháp với nho rành một bụng, chỉ có vi tính vi téo gì đây tui mới thua thôi. Tui còn biết câu mấy bác sĩ nói trại thế này: Cao nhân tắt thở vô phương trị.

- Chết rồi, còn gì nữa mà trị...

Mẹ vợ đưa mấy ngón tay gõ xuống bàn, quay mặt đi làm lễ. Hoàng Quân mặc kệ bà ngoại làm chảnh, anh đi tìm quanh đó xem có ai tên Cao Minh không.

Trong túi Hoàng Quân có mấy gói thuốc, ghé mấy xe nào cũng mua để hỏi thông tin, chứ nào có hút hít gì. Phà khói còn chưa rành nên mau say (hút thuốc không quen bị quay mòng mòng).

- Cao Minh nào...Hay Minh từng cháu bà tám Cao.

- Ủ...Minh đó đó...- Hoàng Quân ừ đại, rồi hỏi nhà.

Hoàng Quân tìm được nhà bà tám Cao như người ta chỉ. Hoàng Quân chầm chậm phân trần:

- Bà có cháu trai hả?

Nhìn Hoàng Quân bà Cao nhận diện ngay đó là ba của Khánh Vy, bà ngằm trong bụng: "Trời đất ơi, gì mà giống hệt vậy trời...Tìm con gái chứ gì? Thằng Cao Minh không có dụ dỗ nó à ghen." Bà Cao lo rằng Hoàng Quân sẽ làm ầm ĩ lên, bà lo ngại đủ điều.

- Cháu trai tôi không có ở nhà.

- Có đưa con gái nào tìm đến đây không?

- Hồng biết...- Bà Cao làm ra vẻ già và khờ.

- Cháu trai đi đâu vậy bà?

- Sóc Bom Bo vắc mì...

Tính ra, Hoàng Quân không thể làm gì được bà Cao một khi bà đã giấu. Lúc này chưa thể khẳng định được gì cả.

Hoàng Quân về nhà gát tay lên trán suy nghĩ, gần như lúc này anh không bàn bạc gì với vợ mình nhiều nữa. Khả năng loại trừ của anh tăng lên từng chút một, những suy luận anh cho là hợp lý nhất, rồi anh khoanh vùng và loại trừ từng điểm nơi con mình có thể đến. Nếu về các tỉnh đồng bằng Sông Cửu Long, thì phải là những nơi không có điện thoại. Vậy là nơi nào không có điện thoại? Gần như nơi nào cũng giăng mắc, nhưng địa danh nào có tính lịch sử con gái thích. Bắt đầu từ Bến Tre ư?

Con bé cũng yêu thích đồi núi, nhất là những người dân tộc đói khổ. Con bé rất vui khi có ai đó giúp đỡ cho những người dân tộc gặp khó khăn, nên khả năng con bé đến miền trung du cũng có thể. Những nơi đó vừa không có điện thoại lại vừa có núi non, có danh lam thắng cảnh và có nhiều chứng tích lịch sử...

Hoàng Quân bật ngồi dậy, gọi vợ:

- Anh tin con sẽ ra miền trung du?
- Anh hôm rày chỗ nào cũng chắc, cứ gát tay một lúc là chắc một chỗ. Nếu như nó đến ở miền trung du, thì cụ thể nơi nào?
- Nơi nào có núi non và có người dân tộc.
- Cả dãy Trường Sơn đều có núi non và người dân tộc sinh sống...
- Trường Sơn à...Em nhắc anh địa danh đó, mang nhiều yếu tố lịch sử lại có người dân tộc và núi non...
- Em không hiểu anh nói gì...Cả dãy núi Trường Sơn hùng vĩ, anh cho là anh có thể tìm con ở đó sao?

Mỗi một sau những giờ phút phán đoán, mà nằm yên tại chỗ Hoàng Quân không muốn...Còn đi đâu thì càng không biết đi đâu tìm con. Lúc này, có những ý nghĩ tiêu cực lóe lên trong đầu anh...Thôi đưa này mất thì để đưa khác, ăn nhằm gì một đứa con...Anh có nhiều mà anh không thích đó thôi...Thế nhưng lại tỉnh táo trở lại...Để cho nhiều nuôi một, cao lớn rồi bỏ đi...lại để nữa sao? Anh nghĩ đến đó lại bế tắc, rồi cười khừ khừ để gạt ý nghĩ bậy bạ đó vừa lóe trong đầu.

- Anh coi uống một ít thuốc bổ và ngủ nghê đàng hoàng, kéo mắt con mà em còn vương một ông chồng bị tâm thần nữa đó.

Nghe nói thế, Hoàng Quân muốn sùng sộ lại. Nhưng nghĩ vợ mình cũng đau đớn không nguôi trong lòng, chắc khóc nhiều...

- Ê! Mà anh không thấy em khóc lóc...còn tỉnh bơ?
- Em còn thằng Tuấn phải lo...Ngày nào cũng phải lu bu với nó, kéo không lại bị mất nữa thêm khổ. Nên thời gian nghĩ ngợi mông lung không nhiều, có thể vì thế mà anh cho rằng em tỉnh bơ...

Vợ nói cũng đúng. Gần như mình bỏ hẳn việc cơ quan và việc trong nhà. Cục cưng nhất là thằng con trai đang học mẫu giáo, mẹ nó đang theo sát giữ gìn từng chút một mà mình không còn quan tâm thì còn gì để nói nữa. Mấy hôm nay, anh quên không hỏi thăm con, về nhà ngủ đầy giấc đến tám chín giờ sáng, thức dậy thì nó đã đi học rồi.

- Khanh Tuấn nó hôm rày ngoan hả em?
- Anh ở nhà không thấy sao?
- Nhưng anh lại không thấy nó ôm anh như mọi ngày.

- Nó cũng biết chút chút, gặp anh đang cau có nó sợ.

Anh nhìn vội vào gương đối diện với giường ngủ, quả là cái mặt của anh hôm rày như hà bá. Mình nhìn còn thấy sợ, chứ đừng nói gì đến con. Tóc tai bù xù không chịu hớt cho gọn, quần áo xốc xếch, đến độ cái răng miệng ố vàng thúi ình. Anh ngồi dậy đi xúc miệng, rồi chải lại cái đầu sơ sơ, bỏ áo vào quần cho gọn lại.

- Cũng vậy! Chiều anh về cũng te tua...

- Chiều nay chắc anh không về đó! Anh đi vài ngày thử xem, bắt đầu từ cuối dãy Trường sơn, có thể là từ sóc Bom Bo trở ra...

- Sóc Bom Bo à! Con bé cũng thích bài hát đó lắm...

- Cum cụp cum cắt cum cum cụp cum...

- Thôi đi cha...ở đó mà giã gạo...

- Giã gạo à...muốn hả?

Người vợ lắc đầu, thôi cứ tiễn ông chồng sắp điên đi đâu đó xa xa cho rồi. Ở nhà chắc không thể nào chịu nổi nữa, bị tâm thần là cái chắc.

- Để em soạn cho anh vài bộ đồ...

- Thôi khỏi...Ra ngoài đó, anh mua vài bộ mặc rồi bỏ. Mang theo linh kinh chi cho phiền phức...Coi chừng nhà, thằng Tuấn mà mất nữa chắc anh với em thôi nhau là vừa...

Chồng mình nói thế không phải là đùa, áp lực tìm con đè nặng lên vai người cha. Anh rất là cau có nhưng cố gắng không bộc lộ, những chuyện như thế này khó người đàn ông nào mà không quát tháo ầm ĩ. Chị nghe nói vậy, tự dưng cảm thấy yêu chồng nhiều lắm, giải tỏa được mối nghi ngờ của mẹ mình gieo rắc mấy ngày qua. Chị lại ôm anh, hai vợ chồng nhìn vào kiếng. Chị thốt vài câu quen thuộc tựa như không nhắc sẽ quên thiệt vậy:

- Em yêu anh nhiều lắm...

- Không phải anh hù em để nghe câu nói này.

- Không phải em sợ anh bỏ em, nên em mới nói câu đó...Em nói vì trong lòng em thực sự như vậy.

- A! Cứ mỗi lần đi đâu xa là em hay đòi này đòi nọ quá...Giã gạo hổng nổi nữa đâu. Mấy ngày nay mệt quá gân guốc nữa đâu mà giã...

Anh trách vợ như thế, nhưng nghĩ lại chỉ một chút thời gian chứ bộ lâu sau. Cái đầu mới chải đẹp như ca sĩ, bị anh gây tung lên:

- Một chút thôi đó...

- Vậy chứ có khi nào lâu đâu.

Anh khoan vội gài nút cổ, cái áo mới mặc thì lại nằm chỗ móc tủ.

- Một chút thôi đó nhen.

Cứ mỗi lần nói chuyện kín, anh hay chuyện nọ xọ chuyện kia. Hai vợ chồng lại quẩn quít bên nhau một chút, anh là người thật là có uy tín. Hứa sao là giữ lời như vậy, trước khi đi anh còn dặn yêu:

- Anh tìm được con rồi sẽ tìm thầy trị bệnh...Uống thuốc cho mẹ nó khen. Thôi anh đi.

- Bay!

Hoàng Quân đón xe đi sóc Bom Bo. Chị vợ đứng nhìn theo, cảm thấy cái cách quân bình tĩnh thản cho chồng như có hiệu quả.

Chương III

àng quê Bom Bo, núi đồi nhấp nhô trông yên bình. Bên cạnh uỷ ban xã luôn luôn tuyên truyền vận động mọi người sống và làm việc theo pháp luật, loa truyền thanh giăng mắc khắp núi đồi và mọi người đều cần cù bên trong trang trại trồng điều, cà phê hay hồ tiêu.

Trong gió hương điều ngào ngạt, màu xanh có vẻ thẳng tắp do bàn tay con người cải tạo. Hình thành nơi đây một khu cây công nghiệp, thoáng chốc dễ nhận thấy nhà cao cửa rộng. Những người dân tứ xứ đến đây lập nghiệp, mua lại đất hoang hoá của người Stiêng để canh tác. Người Thanh Hoá, người Cao Bằng, Lạng Sơn, cũng như người miền tây, cứ thế mà sang nhượng lại nhau. Hình thành giá cả có khi cao đến chóng mặt. Một trăm triệu mét mặt tiền và đó là giá ở thời điểm cây cao su chưa vào mùa. Giữa hai con suối Dak Nhau và Dak Liêng, một con đường còn ngoằn ngoèo chưa tráng nhựa: "Con đường thấy mà ghê!" (Lời một bài viết trên mạng). Một lúc nào đó sẽ nhận thấy có điều gì đó bất ổn giữa dân tứ xứ và đám thanh niên choai choai mới lớn. Con đường bị cày sâu hai bên, lớp do xe máy kéo máy cày, lại thêm dóc thoai thoai nước mưa bào mòn. Đám thanh niên rồ ga phóng xe bạt mạng như Việt Nam thắng Thái Lan trận chung kết vậy. Một chiếc xe đi qua là đám đất đỏ tung lên mù mịt, mãi lúc lâu sau mới nhìn về phía trước cảm nhận được có một chiếc xe khác đang lũi xuống, khôn hồn nháy xuống rãnh bên lề là chắc ăn nhất, nếu không muốn bị tai nạn.

Đó là cảnh tượng chung của những nơi có giá đất tăng bất thường. Tựa như ngựa bị kiềm cương bấy lâu nay, bán một miếng đất trên đồi là có ngay nhà cửa đẹp xe mua hàng chục chiếc, nên cái tâm lý biểu dương nhà mình giàu có đám thanh niên đang cố thi thố. Lối sống bạt mạng ấy, cũng gây ra mâu thuẫn giữa người kinh và người dân tộc, rất làm phiền lòng những người có trách nhiệm.

Sóc Bom Bo không còn tiếng giã gạo như ngày xưa, Sóc Bom Bo cũng bị dời tới dời lui nên dấu tích xưa cũng không còn. Do vậy nói về "Sóc Bom Bo" cũng không biết nói về nơi nào: Cũng có thể xã Bom Bo, cũng có thể là địa danh nằm giữa con suối Dak Nhau và Dak Liêng, mà cũng có thể là Thôn 1 xã Bình Minh (Vì người ở căn cứ Nửa Lon về trú ngụ nơi đó). Người đến chơi Sóc Bom Bo mong gặp buôn sóc thì đừng hòng thấy đâu. Họ chẳng lát đất vài người Stiêng qua lại, nhưng họ cũng giàu nứt tường đổ vách và mặc quần áo pha chút người kinh. Ấu cũng là "thời buổi này mà", như mọi người thường nói. Do vậy, các tệ nạn xã hội không phải là không có, nhất là dân tứ xứ mọi nơi đổ về. Nhà nghỉ mọc lên rất nhiều và đương nhiên có nhu cầu nó mới mọc.

Cái cửa sổ nhà Nghỉ trông ra con suối, nhìn thấy tảng đá khi xưa hai người gặp nhau. Là của ông tư Hùng và bà Điều Mi, một người "bộ đội" yêu người con gái dân tộc Stiêng khi xưa, rồi lập nghiệp ở sóc Bom Bo được mọi người truyền miệng là thành công của sự pha tạp giữa các dân tộc. Được mọi người nêu gương, tuy có chút thắc mắc về tính kín đáo của họ nhưng chung qui mọi người đều tin họ không phải là hạng người xấu xa. Thoáng biết thì cho là gia đình văn hoá, nhưng mọi người đã bị làm tường với vẻ bề ngoài ấy.

Thời chiến tranh, Sóc Bom bo nằm trong tuyến lửa cuối dãy trường sơn thuộc Nam Trung bộ. Nó rất quan trọng cho chiến trường miền Nam, nên Mỹ và quân đội Miền Nam Cộng Hoà luôn luôn tìm cách phá hoại, lập hàng rào điện tử hòng kiểm soát, ngay cả thả chất độc màu da cam cho cây rừng trụi lá.

Bộ đội ta còn gọi là đường mòn Hồ Chí Minh, một con đường huyết mạch chi viện lương thực và vũ khí vào miền Nam. Quân Giải Phóng lập các chốt trạm, khu căn cứ

và được kiểm soát cẩn thận. Hệ thống đường Trường Sơn phát triển thành một mạng lưới hết sức phức tạp, có giao liên, có kho chứa lương thực, chỗ trú quân và cả bệnh viện. Tất cả được giữ bí mật và nguy trạng tự nhiên khó mà phát hiện. Bộ đội hành quân trong rừng, không phải chỉ có hành quân. Họ được các chính trị viên dạy học chính trị, sinh hoạt văn hoá văn nghệ, đôi khi còn học qua lịch sử Bốn nghìn năm dựng nước. Việc thành công chống lại giặc Mỹ xâm lăng là ở chỗ đó, mà không có quân đội nào trên thế giới có thể làm được. Ngoài ra, phần hậu cần họ lo rất chu đáo. Tuy gọi là hậu cần nhưng các cánh quân hành quân đến đâu hoàn toàn có nhu yếu phẩm cần thiết đến đấy. Gần như đã được đặt kho thóc trước ở khắp nơi trong rừng, hoặc được những người dân tộc tiếp sức.

Dãy Chu Pông ở điểm cuối miền Nam, cũng có nhiều dân tộc sinh sống. Tất cả đều ủng hộ bộ đội, cung cấp lương thực mà còn tình nguyện theo bộ đội chiến đấu. Trong đó có người dân tộc Stiêng ở sóc Bom Bo, giã gạo cất giấu chờ bộ đội đến tiếp tế lương thực, trai trẻ tình nguyện theo với một niềm tin thắng lợi rất lớn. Người Stiêng ở Bình Long tập trung ở bắc thượng nguồn Dak Glung, tiếng nói thuộc ngữ hệ Nam Á và có những người rất giỏi tiếng kinh hoặc Mnông. Người Stiêng Bù lư sống trên vùng núi cao, làm nhà nền đất mái tranh và vách bằng tre nửa đập dẹp đan xen, cửa ra vào ở hai đầu nhà. Các ngôi nhà được cất xoay tròn hoặc theo nửa vòng bán nguyệt dựa theo con suối tạo thành một sóc nhỏ và được gọi là sóc Bom Bo. Người già làng đứng đầu gọi là Tom yau, chuyên lo việc cúng tế ở một ngôi nhà dài nằm giữa sóc. Con trai muốn lấy vợ phải nộp ché rượu, trâu bò...tổ chức ăn nhậu ba ngày ba đêm ở nhà dài và ở rể ba năm để trả nợ.

Sóc Bom Bo vẫn thường bị ruồng bỏ, nên một số chạy vào rừng. Nơi có một căn cứ được gọi tên là "Nửa lon", chính vì đói khổ nhường nhau nửa lon gạo thường mọi người nhắc đến nên cái tên ấy được hình thành. Căn cứ Nửa Lon nằm giữa hai con suối Dăk Nhau và Dăk Liêng, cũng có một cái sóc và cũng được gọi là sóc Bom Bo. Ở đây mới chính là nơi cất lên tiếng chày giã gạo: "cắc cum cum cụp cum", giúp bộ đội vì ngày bận làm mùa. Ở đây, người Bom Bo sẵn có cối chày đây, người Bom Bo sẵn có đôi bàn tay, với tình yêu nước và thù giặc ngày ngày(1). (Lời (1) dựa theo bài hát "Tiếng chày trên sóc Bom Bo" của nhạc sĩ Xuân Hồng).

Ở đây, bộ đội nằm vùng không phải lính nguy không biết nên mở nhiều đợt khủng bố và xảy ra nhiều trận đánh không cân xứng. Tháng 3 năm 1964, lính Việt Nam Cộng Hoà điều động xe tăng thiết giáp và Biệt động quân Anh Cả Đổ. Nhưng bị lừa vào các khe suối và bị đánh úp. Đến mùa khô năm sau, chúng đột ngột từ hướng Đăk Nhau vào, bắt được Điều Xinh- Một người lãnh đạo đội du kích.

Những hoạt động ở sóc Bom Bo bên lính Việt Nam Cộng Hoà luôn quan tâm, bọn chúng vẫn luôn theo dõi và nhảy dù vào khu căn cứ. Chúng gọi nơi đây là tiểu khu 32 chiến thuật, còn thuộc luôn bài "Tiếng chày trên sóc Bom Bo" thường phát trên đài Tiếng nói Hà Nội. Khoảng trước năm 1973, thời gian chuẩn bị ký hiệp định Giơ neo vơ. Giữa chính quyền Nguy quân Sài Gòn và quân Giải phóng ngấm ngầm tiến hành giành đất, giành dân. Bộ đội để lại trong lòng người dân Bom Bo nhiều kỷ niệm. Bộ đội còn lo đường xá và cất dấu lương thực suốt dọc đường Trường Sơn. Những hoạt động này bọn lính Việt Nam Cộng Hoà theo dõi sát sao, nhưng vấn đề là muốn trà trộn vào quân giải phóng là cả một nghệ thuật của biệt đội Delta.

Toán lính nguy nhảy dù vào sóc Bom Bo. Tiểu đội có 15 người, tất cả đều cải trang thành bộ đội. Sóc Bom Bo có một nơi thờ măng xà, bộ đội không bao giờ đụng đến tín ngưỡng của người dân tộc. Trong khi đó bọn lính lại chọn phiến đá bằng phẳng để nằm trườn trên đó. Sau đó, bọn chúng cứ bị đi lẫn quần quanh phiến đá đó mãi, thế mới biết

rừng núi thiêng liêng dường nào. Bọn lính chia nhau từng tốp ba người, tiểu đội trưởng Thanh Dân, Cao Xuân Sơn và một người nữa đi tốp đầu hướng về bờ suối.

Tiếng nước chảy reo vui, tiếng chim hót thánh thót. Cao Xuân Sơn bỗng nhiên thấy có một cô gái thượng đang quần khổ tắm. Anh ta chêm chếp cái miệng đang bị khát nước, uống ực một cái như thèm khát cái gì ấy. Tiểu đội trưởng của anh ta là Thanh Dân, căn dặn:

- Mà y có muốn cặp bồ với nó cho vui, nhưng tao căn dặn rằng: "Nhớ là chỉ ôm ấp cho vui thôi đó. Còn chung chạ mà không lấy nó làm vợ, là coi chừng bị thụt cái bụng to bè nghe. Tội người Thượng này có bùa chú đó, phải tin điều tao nói đấy!".

Tiểu đội trưởng nói xong, ngồi tựa lưng vào cây Đề. Gốc to ba người ôm không xuể, đôi khi cũng cho lính tráng đi lang bạt, nín kéo hấn lại cũng chẳng làm gì.

Cao xuân sơn ra suối, ho mấy tiếng và cười nụ cười nham nhở. Điều Mi quay lại nhìn, thấy "bộ đội" nên làm dáng e thẹn.

- Lấy nước sao?
- Lấy nước, rồi tắm ở con suối nữa!
- Anh tên là chi?
- Sơn.
- Sên à? Anh Sên đưa cái ống nước ra đây...

Cao Xuân Sơn nghe nàng gọi, giọng tiếng kinh ngạc nghịu. Hoàn toàn nàng chủ động, tức là bộ đội đến đây thường xuyên. Anh ta nhìn lên các triền núi, nhưng rừng cây bạt ngàn không phân biệt rõ ràng. Lí lắc, Cao Xuân Sơn đưa cái bi-đông, rồi còn cố tình nín vào tay Điều Mi.

Điều Mi mới tuổi mười sáu, gái mới lớn ngực căng tròn. Giữa cánh rừng vắng vẻ, không có ai. Nàng nghe rạo rức không khác gì Cao Xuân Sơn, tìm nơi nước mát sạch hứng đầy bình. Nàng đưa tay ra:

- Sao anh không hỏi tên Điều Mi?
- Í à, quên...Điều Mi tên gì?
- Anh biết tên Điều Mi rồi à?
- Í à, mình biết rồi...Mình cảm ơn Điều Mi nha... Mà cảm ơn như thế này nè...

Chẳng qua Cao Xuân Sơn muốn sấn tới là vì ngực trần, trong chiếc Sà- rông viền nhiều màu. Điều Mi không quan tâm việc đó, ở đây ai yêu nhau mới "dở trò". Cao Xuân Sơn muốn có cái gì đó ngay tức thì, giữa cánh rừng hoang vắng khó lòng mà không dở trò đồi bại. Nhưng phía trên vẫn còn tiểu đội trưởng, nên vội vã cũng không được. Anh ta cầm bi-đông nước vừa vặn nắp, vừa cảm ơn vừa "kiềm chế":

- Ở chỗ mình, cảm ơn như thế này đây!

Nói xong, Cao Xuân Sơn kê môi sau vai nàng. Cứ ngỡ đó là thật nên Điều Mi đứng yên, rồi nghe phía sau gáy hơi nhột nhột. Cao Xuân Sơn quá đà chìa cằm đầy râu, ra phía sau ót nàng nhiều lần đến nổi da gà.

- Được chưa?- Nàng hỏi- Kiểu cảm ơn của anh, Điều Mi nghe nhột quá...
- Ủ! Vì mình cũng có thương Điều Mi, nên mình "cảm ơn" hơi lâu.
- Sạo quá! Biết anh rồi...
- Ngày mai, buổi này Điều Mi xuống suối nghe...

- Lúc nào cũng vậy...Anh đến không?

- Đến chứ...- Cao Xuân Sơn vội vã thốt ngay câu ấy, như vậy chắc là còn gặp nàng nhiều lần rồi.

Hẹn hò xong, Cao Xuân Sơn leo trở lên. Tiểu đội trưởng ngủ say không thấy gì. Cao Xuân Sơn vui vẻ trong lòng nên lấy thức ăn bày biện, lấy cà- mên nấu ít nước chín là có ăn ngay. Dem theo gạo sấy nấu với sữa, chỉ cần có người thấy là lộ tẩy ngay, nằm vùng tại đây xem ra hay đấy. Cứ hai tuần một lần thay đổi tổp lính khác, làm theo lệnh trên chứ mấy thằng lính Cộng Hoà nhảy dù vào đây"giành đất" con mẹ gì.

Chương IV

hi nhảy dù, rồi cải trang thành bộ đội vào Sóc Bom Bo. Cao Xuân Sơn quen ngay Điều Mi tại bờ suối. Dù đám lính đã căn dặn nhau rằng, yêu thương con gái Thượng chỉ được ôm ấp là cùng, chứ nếu ân ái ắt sẽ chuốc họa vào thân. Những người Thượng có nhiều điều bí ẩn, việc họ thư người khác bụng bị trướng là có thật.

Nhưng giữa rừng vắng vẻ, Cao Xuân Sơn tuổi đang đà trai tráng sung sức, là "thằng lính" thấy gái khó mà kiềm lòng. Tiểu đội trưởng biết tổng là hần thèm thường, tuy không trắng nõn nà như người Kinh. Nhưng là một đứa con gái còn trinh trắng, cái thứ ấy là cái thứ đàn ông chết thèm. Tiểu đội trưởng Thanh Dân mặc xác hần, đôi lời dặn dò coi chừng bị thư, rồi đi lang thang khỏi bờ suối tìm nơi báo cáo về chỉ huy.

Lần thứ nhì gặp mặt, Cao Xuân Sơn đã vồ vập. Biết người Stiêng thích viết bút bi bấm và gương soi mặt, cái này anh ta mua lại của hai thằng Pilot, rồi giấu kỹ dưới đáy balô, nên lúc khám xét trước khi lên trực thăng, mới qua mặt được tiểu đội trưởng. Cả hai nhảy xuống tắm ở bờ suối, vì chỉ có tắm thì Điều Mi mới quăn cái khó chìa ngực ra gọi cảm. Cao Xuân Sơn là kẻ thô bạo, gặp con gái y như gặp miếng bánh sô cô la. Thoạt đầu, anh ta nhờ Điều Mi chỉ dẫn cách quăn khó, rồi cái xà-rông mà nàng đang mặc thế nào mà nó chắc chắn đến vậy. Điều Mi lúc này đã thân thiện hơn, tưởng chừng như "bộ đội" hiền lành như mọi người khác. Điều Mi cũng thích thương nhớ: Con gái ở tuổi yêu, da thịt căng tròn chứa nhiều nhục dục.

Cao Xuân Sơn chạm phải đầu, nghe như khoái cảm nơi ấy. Anh ta lại có ngón nghề điêu luyện, phải làm cho con gái Thượng "điên khùng" với bàn tay vuốt ve ấy. Giữa rừng hoang sơ, cả hai ngồi nép bên nhau trên một phiến đá. Một chút e thẹn của tuổi xuân thì, Điều Mi chẳng còn biết gì ngoài sự sung sướng tột đỉnh và chưa khi nào có được cảm giác ấy. Cấn rần bấm tay lại, nhưng sau đó Điều Mi buông lỏng và dề mề tràn trề, mặc cho Cao Xuân Sơn làm gì tùy thích. Còn mình có được cảm giác đó cả đời không thể quên, gái trinh nguyên chính vì lẽ đó mà phụ thuộc vào chồng là vậy.

Điều Mi chỉ biết ngây dại, chỉ nghĩ đến cảm giác sung sướng, rần rần khó tả này phải lưu lại trong ký ức nàng suốt đời và thỉnh thoảng nàng ngồi dậy để ôm chặt, hôn thật sâu vào cổ vào nách Cao Xuân Sơn để không bao giờ quên mùi vị ấy. Bần thần rã rời, rồi ngã người ra nhìn mây trôi qua, tâm sự vụn vụn về vài câu rồi cả hai lại quăn nhau một lúc nữa. Liên tục không ngơi nghỉ, cứ gặp nhau bên bờ suối là hai người ngây dại với chuyện ấy. Đến ngày thứ bảy, Điều Mi đi lấy nước không thấy Cao Xuân Sơn đến nữa. "Bộ đội" chắc đang bận bịu, nàng chờ một hồi rồi thôi cũng về. Riêng Cao Xuân Sơn người nhỏ lại, nhưng oái sao cái bụng thì to ra. Bảy ngày khoái lạc, con gái mang thai không thể nhìn rõ ràng cái bụng của mình. Cái bụng trướng to, căng tròn lại là mình sao? Chiếc áo bộ đội đang mặc chặt cứng, không đi đứng gì nổi.

Cao Xuân Sơn không biết dùng gì, ăn gì giữa rừng thiêng nước độc mà bụng càng lúc to phình ra. Người nhọt nhọt, ói mửa liên hồi. Mặt không còn một chút máu. Tiểu đội trưởng anh ta hỏi kỹ:

- Mà có ăn nằm với nó không?
- Có...- Cao Xuân Sơn rên rỉ- Giữa rừng vắng hoe làm sao nhịn được.
- Má mày, hỏi mà mày còn nói giỡn à. Tao có dặn mày, không được làm tình với nó. Tội Thượng này thư giải lắm.
- Anh cứ một mực là bùa chú, làm gì có...

- Cái bụng như thế lại không tin, mà chỉ có chờ chết thôi con ạ.

Sơn im lặng, nhìn cái bụng kỳ dị tựa như chết còn xa xôi lắm. Nhưng đến lượt mình, thì ai cũng có nhận xét riêng:

- Nghe nói anh có quyền bắn em giữa rừng...

- Chớ sao! Điều lệ cho phép tao bắn đứa nào cản trở công việc...

- Anh Dân ơi!

- Gì...

- Chết quả là buồn thiệt, em cũng sợ chết lắm chứ.

- Nhưng lúc mà với con nhỏ đó, sao mà không nghĩ tới cái chết.

- Nghĩ làm sao được. Em biết loài mực cũng vậy, biết mình giao cấu xong là con đực chết ngay nhưng vẫn cứ phải làm.

- Nghĩa là mà chấp nhận đến cái chết rồi chứ gì.

Thanh Dân lên đạn, chắc là phải bắn hẳn rồi. Tức giận việc Cao Xuân Sơn bỏ qua lời khuyên của mình. Cao Xuân Sơn biết khó mà nài nỉ, tự an ủi vài điều:

- Ngẫm lại, em sống tới giờ là may mắn lắm rồi. Thuở nhỏ bom mìn nổ tan nát nhà em, ông ngoại bà ngoại cùng với mấy người thân. Rồi mấy người anh đi lính đụng trận cũng theo ông theo bà, chỉ có má em và em còn sống. Bà nuôi em lớn, trong thời chiến tranh thì phải đi lính thôi. Rồi cũng mấy lần sống chết, chứng kiến mấy thằng bạn lià đời. Vào đây nằm vùng, sớm muộn gì đám Việt Cộng cũng bắt được, rồi bắn bỏ. Em muốn sống với Điều Mi ở đâu đó cũng không được, trốn lính cũng bị bắn. Nay bụng trưởng, anh bắn em một viên cho xong đời. Nói má em là buồn hôm nay, ngày mai khỏi buồn...Trai tráng trong thời loạn lạc, sống chết có hạn định cả rồi.

Thanh Dân nóng nảy nghe Sơn nói, anh ta có ý nghĩ loáng qua mơ hồ và không thể bắn bỏ đồng đội được. Cuối cùng, anh ta báo cáo tình hình của Cao Xuân Sơn và xin máy bay vào rước sớm, chứ đợi thêm vài ngày nữa coi như thằng Sơn "chết sinh".

Những ngày hôm đó, mẹ Cao Xuân Sơn đến thăm con. Bà biết Sơn đang "hành quân" đâu đó. Bà linh cảm con mình gặp khó khăn vẫn ở lại bên ngoài doanh trại chứ không chịu về. Vì vậy, cấp chỉ huy của Sơn khi biết tình trạng của Sơn không giấu giếm bà. Bà già của Cao Xuân Sơn cũng thuộc loại mê tín dị đoan có cỡ. Hôm đó bà "quì lạy" cấp chỉ huy xin theo máy bay vào rừng (nhưng đám lính ai cũng biết tổng là bà có mối tình cảm thâm thiết với đại tá- Người chỉ huy chiến dịch), vì bà nghĩ ai yểm bùa thì người đó gỡ, mong muốn đem cho trưởng sóc Bom Bo cứu con mình.

Chập choạng tối, máy bay thả bà xuống nơi đã hẹn. Tiểu đội trưởng Thanh Dân đón bà, cả hai len vào rừng đến nơi Sơn nằm. Bà thấy đứa con trai nằm bơ vơ trong túp lều che tạm, đèn pin quét thấy nó như một xác người. Lúc này Sơn rất mệt và thều thào:

- Mẹ đến chi nơi đây...nguy hiểm quá! Con chẳng sống được bao lâu nữa, mẹ nhọc nhằn chi cho khổ.

Bà mẹ chực khóc, nước mắt giàn giụa làm ánh đèn pin chói lòa. Bà lum khum trong cái lều không được thoải mái lắm, tay luôn sờ trán, quờ quào khắp người và cái bụng to bè bè như người mang dạ chứa của thằng con. Nó nóng hầm hập, tiếng thở khó khăn. Cho nên bà lấy cái nón vải tai bèo quạt lấy gió một tí.

Mùa khô ở cao nguyên cực kỳ nóng. Tiếng con gà trống thiến đem theo để cúng tạng thầy mo kêu thét trong đêm, coi chừng sẽ có chồn hoặc có cả cọp dữ rình rập bên ngoài. Thanh Dân đứng rít thuốc nhìn vào rừng đêm đen ngịt, mặc cho hai mẹ con

“chia ly” lần cuối cùng. Anh ta thủ sẵn một bó đuốt, có con vật nào đến là châm lửa. Một ngọn lửa nhỏ thôi nhưng loài nào cũng ngại, trên tay anh ta còn cầm thêm trái pháo sáng, cần xé tẹt màn đêm thì cũng sẵn sàng nhưng ngại dễ bị đối phương phát hiện.

Hai mẹ con không nói nhiều điều, bà cho gọi Thanh Dần vào. Cái cần của bà mà muốn đeo con mình vào sóc tìm thầy mo cúng kiến, mò đến đó trời sáng là vừa.

Có lẽ, nếu quân giải phóng có mặt ở đây ắt đã phát hiện việc đột nhập của toán lính giả trang. Theo như đánh giá sơ bộ, bọn Việt Cộng đã tạo ra được một ít uy tín. Buôn làng Bom Bo cung cấp lương thực, mà còn cung cấp người dẫn đường xuyên rừng. Toán lính dù thường trả giá đắt cho việc thám thính trước, mà chiến tranh cũng không hề biết trước được điều gì. Thanh Dần so đo một lúc, sau khi đánh giá tình hình anh ta không thể cưỡng lại ý muốn của bà mẹ. Thằng con sắp chết, bà mẹ chẳng màng nguy nan, không sợ chết muốn cứu giúp con mình. Súng nổ trước khi mình sinh ra, Thanh Dần cũng hiểu mạng người chẳng đáng giá nhưng tình mẫu tử thiêng liêng quá, anh còn sống đến giờ cũng do mẹ mình che chở. Cuối cùng cũng không thoát được việc đi lính, và bà mẹ ở nhà đang thất thểu lo âu.

Ai tốt ai xấu, súng đạn chẳng từ. Chiến tranh xảy ra từ lâu rồi và vì sao lại xảy ra chiến tranh cả hai thằng cũng không hiểu được. Cuối cùng có mặt trong quân đội Cộng Hoà, chỉ huy lệnh đi đâu là phải đi. Còn mấy thằng lính chịu đựng hiểm nguy gian nan khổ, bị bắn chết thì bên đối phương đếm xác và cho là chiến thắng, cứ như thế cho đến giờ chẳng biết khi nào chấm dứt.

Thanh Dần liên lạc với một người nữa đến tiếp. Cả hai kè Cao Xuân Sơn len lỏi trong rừng, những con đường mòn đã biết qua hướng về sóc Bom Bo. Mẹ Cao Xuân Sơn theo bèn gót, rừng thiêng liêng chắc nhiều ma quỷ bà vừa đi vừa khấn vái. Thỉnh thoảng, chim chóc hoảng sợ bay lên, tạo ra tiếng động trong rừng đêm làm ai cũng kinh hãi. Mấy con thú rừng hiếm khi xuất hiện, một vài con Cu li mắt sáng hiền lành nhìn bó đuốt, rồi thôi chứ không gây nguy hiểm cho con người.

Bường lên cái dốc thoải, còn phải kè theo một người bệnh rất mệt. Người mẹ cứ luôn miệng cảm tạ hai thằng lính, hy vọng nó cố mà đưa con mình đến nhà thầy mo. Tiếng giã gạo nghe vọng xa xa, cả nhóm nghe ấm lòng phần nào nhưng cũng có cái lo khác là sẽ đối mặt với người Thượng sẽ thế nào? Họ có chỉ nhà thầy mo để chữa trị cho Cao Xuân Sơn không là chuyện khác. Nhưng tiếng giã gạo trong đêm sương vắng vẻ, tựa như thêm một trái tim con người làm họ nghe bớt căng thẳng.

Ba giờ sáng, ba người đến sát một căn nhà. Tiếng chó sủa inh ỏi réo người nhà thức dậy. Một người đàn ông cầm giàn ná, kéo căng nhìn thấy mấy người phía dưới liền hạ tay:

- Bộ đội à? Tụi bộ đội, tụi bây cần gì?
- Cần thầy cúng...Anh biết nhà không?
- Thằng bộ đội kia bệnh gì?
- Nó bị ma chui vào bụng rồi, anh chỉ dùm thầy cúng...

Anh ta nghe qua, tin tưởng người lạ. Vói tay lấy bó đuốt sát vách leo xuống nhìn tận mặt Sơn, và cái bụng đang phình to. Xong xuôi đâu đó, khoát tay bảo người lạ theo mình. Cô vợ quần áo xốc xếch, nói vói theo một tràng tiếng rỏ rỏ. Người chồng khoát tay không thêm trả lời, mà nói giọng người kinh:

- Tao đi một chút thôi.

Trên cao nguyên, buổi sớm mai sáng hơn đồng bằng. Tiếng chim ca rộn rã và tiếng gà gáy sáng pha tạp đánh thức toàn bộ cánh rừng bao quanh làng Bom Bo. Dời ăn đêm vẫn còn bay lẻ tẻ, nhất thấy sáng mờ mờ là tìm nơi trú ngủ. Khi ấy, hai người lính kè Xuân Sơn theo không kịp Điều Kíp (tên chàng trai dẫn đường), sương lạnh trên lá cây quất vào áo và mồ hôi ra làm họ có vẻ hơi lạnh người. Bà mẹ lặn lội suốt đêm, nên giờ mệt nhoài không còn nói nhiều nữa. Bà cần theo bèn gót, kéo lại là nỗi lo của người khác.

Lúc bấy giờ, tựa như sóc thức giấc cả rồi. Nhà nào cũng có người thức dậy nấu nướng, có người thức dậy ngồi bịn rịn trước cửa hút thuốc, còn ca hát a ê cho cả làng cùng nghe. Một vài cụ già lấp bắp, ai biết mặt Kíp thì hỏi qua quýt vài câu, chắc là hỏi những người bộ đội kia đi đâu? Gần đến nhà thầy mo, Kíp nhất không dám đến gần mà chỉ tay cho bọn người Kinh tự tìm đến.

- Tao không có bệnh nên tao không đến đó. Trời tờ mờ, tụi bộ đội đến nhanh. Thầy mo đi đâu là tụi bộ đội không biết chỗ tìm thôi.

Sau đó, Kíp quày quả ra về. Mẹ của Sơn nói lời cảm ơn. Anh ta khua tay không nhận gì và chỉ bước nhanh như sợ căn nhà của thầy mo có nhiều con ma ám. Ba người cố dìu Sơn đến cái cầu bắc qua lạch suối nhỏ trước nhà, cả hai người lính Cộng Hoà mệt nhoài ngồi ngay ra phiến đá thờ dốc. Mẹ của Cao Xuân Sơn đi vào trong, tay bà đập cửa nhưng nhìn thấy ngay thầy mo đang phập phà điều thuốc trước bếp lửa, đầu tóc rũ rượi. Thảo nào, anh chàng Kíp kinh sợ là phải. Mẹ của Sơn vào trong van nài:

- Kính thầy...Kính thầy!

Thầy mo không nói được tiếng Kinh, nên thầy ơ a với vẻ mặt hung dữ. Người mẹ chùn lại, khép nép như bị quỷ nhất. Thầy mo sấn tới nhưng cuối cùng thì áp tai vào miệng bà. Mẹ của Sơn lặp lại:

- Kính thầy...Kính thầy!

Ông ta lại lắc đầu không hiểu gì, nhưng chịu nhìn ra ngoài. Người mẹ chịu khó diễn tả, tay chỉ về thằng con trai đang to bụng, rồi chắp tay khấn vái thầy mo. Động tác không khác thường bao nhiêu nên thầy mo hiểu, thầy mo ra hiệu cho "bộ đội" mang Sơn vào. Người mẹ liền đeo vào tay thầy mo một cái vòng vàng, đem trong giỏ ra con gà trống thiên và mấy trái thanh long đỏ rực.

Ở trong nhà thầy mo còn một đứa trai nhỏ đang nằm ngủ trèo veo. Thầy mo đá dít nó, phá giấc ngủ say sưa để ngồi dậy. Rõ ràng, con gà trống thiên là tặng phẩm hấp dẫn. Thằng bé mở mắt nhìn người lạ, nhìn con gà là nó tỉnh rụi và hiểu hết mọi chuyện. Tất cả mọi thứ nó bày biện ra có một bài bản nhất định, có cảm giác như nó chưa hề biết rửa mặt là gì nhưng bà mẹ của Sơn cũng rất nóng lòng muốn con mình được cứu chữa.

Thanh Dần tin tưởng thầy mo cúng bái lắm, nhưng tên lính kia thì không tin và không chịu vào nhà. Bụng đói, anh ta xin trái bắp nướng chín rồi ngồi ở dưới cạp ăn ngon lành. Trên nhà, thầy mo cúng bái với bộ mặt kinh quái, trông rất đáng sợ. Ông ta đã nhập thần ngay từ mấy câu bi bô bí ẩn, nhìn gương mặt thực sự quái đản đi quanh người Sơn. Hai ống chân cao nghều tới háng mới có cái khổ. Sơn nằm dưới sàn cảm giác như đang thấy quỷ nhảy múa xung quanh. Lúc này đau đớn khắp cả người và mong chờ cái chết nhanh chóng đến với mình. Người mẹ của Sơn thì khác, theo kiểu "còn nước còn tát" muốn bà làm gì bà cũng làm theo.

Thầy mo gọi hồn quỷ ra, đỡ đầu Sơn dậy cho uống một thứ thuốc gì không một ai được biết. Tức thì, Sơn bật ra ngất người, miệng sùi bọt mép giã giụa. Bà mẹ nhót ruột mò đến định can thiệp, nhưng bị thầy mo hất ra. Ông ta không cho phép ai vào cái vòng mà ông ta đang đi. Cái vòng đó là cái vòng ma ám, con ma xuất ra được sẽ dựa vào

người khác mà không chịu đi. Bà mẹ phải đành ngồi ngoài chờ đợi, tiếp tục xem thứ thuốc nào giúp con bà qua khỏi. Bà một mực tin tưởng đó là một thứ bùa ngải đang được tháo gỡ, nhưng đứa con của bà từng lúc thờ ơ đứt quãng, không biết bà có bị sai lầm khi đưa nó đến đây không.

Khoảng mặt trời lên, ánh nắng hồng đỏ soi rọi cho mọi người nhìn thấy mọi vật tỏ tường. Thầy mo đem con gà trống thiến, chặt đứt ngang cổ ngọt như chặt củ khoai. Máu con gà đỏ tươi rưới lên người Sơn từ đầu đến chân, trông càng thâm thắm. Ông thầy mo tỉnh lại, nhìn quanh nhà sàn, rồi để cái đầu con gà phía trên cái bụng to tướng của Sơn, ý chừng đầu con gà đang quay về hướng đông. Hai tay chắt chít từng giọt máu cuối cùng, rồi nói một tràng tiếng Thượng. Ông ta muốn mọi người cứ để mặc cho Sơn nằm yên vị trí đó, không được động vào. Còn mình và thằng cháu, cặp nách con gà đi vào rừng, có thể là đi để ma quỷ thêm con gà cùng theo, nhưng cũng có thể hai ông cháu tìm chỗ ăn con gà béo nhảy ấy. Nếu lúc ông ta trở lại, cái đầu con gà trên bụng Sơn không bị rớt thì bệnh có thể sẽ được chữa khỏi.

Cao Xuân Sơn nằm mê man không cựa cựa, cái đầu con gà tái mét không rớt. Đến trưa, thầy mo trở lại nhìn thấy gậy gù, và đưa ra nắm lá cây cho người mẹ. Bà cầm và hiểu sẽ cho Sơn uống nước thứ lá cây ấy, cảm tạ thầy mo rồi lặn ra khỏi sóc. Trở về vị trí cũ và trong chiều hôm đó, trực thăng đến rước cả nhóm trình thám ấy về Sài Gòn.

Mấy ngày người tình không đến, Điều Mi không biết tin tức nào nên hoang mang. Nàng nghe hắt hững và không hiểu tại sao mình làm gì sai trái mà anh biến mất biệt. Nhưng buổi chiều nọ, nàng thấy chiếc trực thăng đến và có một tốp người lặn ra phía đó. Nàng đứng trên đồi nhìn xuống, hình như có một người đáng như Cao Xuân Sơn. Nàng không dám gọi, hoặc chạy ra. Người tình của nàng là bộ đội cơ mà, hay là anh ấy bị bọn lính bắt rồi.

Nhưng mọi thứ có vẻ bình thường. Nhóm người ấy leo lên trực thăng thư thái, có vẻ như còn giúp đỡ cho Cao Xuân Sơn leo vào dễ dàng hơn. Chiếc trực thăng nhẹ nhàng nâng lên, rồi nhanh chóng lặn về phía dưới đồng bằng, cũng là lúc nỗi nhớ mong cuộn cuộn trào dâng. Điều Mi lang thang đến bờ suối, nhìn vào con nước chảy rí rách. Nàng tiếc chưa chịu về mà tìm lại những kỷ niệm ái ân giữa hai người, còn ghi lại dấu đó. Bên tảng đá xanh kia, dưới con suối mát mẻ ấy và gốc cây cổ thụ. Nàng sờ soạng trong người, luyến tiếc một điều gì đó và không hiểu vì sao anh ấy lại bỏ nàng mà không nói một lời nào. Điều Mi ngây dại, buồn thắm thắm. Nàng mang nước về nhà mà chân bước như không nổi trên con dốc, cứ hiển hiện trong đầu những giờ phút bên nhau và mãi mãi như thế. Nhưng nàng cũng nhớ lại thực tại, chiếc trực thăng ấy đã mang anh đi rồi và giờ nàng chỉ tựa như bóng ma đang ngất ngư không nơi nương tựa.

Nỗi nhớ mong đã làm cho Điều Mi khờ khạo hơn trước. Người mẹ của nàng không sao hiểu được con gái mình, cho đến khi nàng có biểu hiện thai nghén. Bà hiểu ngay con mình đã chung chạ với ai đó rồi.

- Mi? Ai đã làm tình làm tội mày...ở đâu? Là ai?

Những câu hỏi dồn dập của bà mẹ không làm Điều Mi tỉnh hơn. Bà lay lắt cho con nói nhưng con mình không nói nổi một câu. Bà cũng không muốn cho buôn làng nghe chuyện, nhưng phải làm sao đây.

- Mi phải trốn vào rừng! Ở đây sẽ bị giết thôi...Già làng sẽ bắt mi uống thuốc độc rồi, mi không sống được đâu.

Điều Mi nước mắt lã chã phần nhớ thương người yêu, phần nỗi khổ mơ hồ hiển hiện. Người mẹ không biết tính sao? Đau lòng với đứa con gái giờ như kẻ điên dại. Buổi chiều

Điều Mi xuống con suối lấy nước, chắc đây là lần nàng lấy nước sau cùng. Nàng nhìn con suối chảy, muốn va đầu vào đá rồi trằm mình chết dưới con suối này.

Con suối vẫn bình thản như mọi khi, nước chảy róc rách đúng điệu buồn mà Điều Mi thường nghe. Nàng vượt nước cho tóc ướt, nước mát làm cho nàng chột muốn nhìn lại xung quanh, nơi mình từng đến từ nhỏ đến giờ. Những kỷ niệm thân thương bên mẹ, những bài ca trằm bổng từ buôn làng vọng đến. Điều Mi hát vọng lại, tiếng nước đệm nhạc hay hơn tiếng ca kia. Có cả con chim hót véo von, tia lông tắm ướt hai bên cánh. Nàng chết với mối tình mới vừa chớm nở, mối tình cho nàng hạnh phúc nhưng cũng là nỗi khổ hiện giờ. Tuổi đời nàng còn quá trẻ, chết đi rất nhiều điều tiếc nuối. Song làm sao nàng có thể sống với thực tại, với một cái bụng sẽ to ra là nỗi khổ của mẹ và của buôn làng.

Điều Mi hít lấy một luồng không khí mát mẽ, vừa nghe lại mùi vị không gian của tuổi thơ, vừa lấy can đảm để va đầu vào đá. Bỗng Điều Mi nhìn phiến đá, nơi mà nàng cùng với Cao Xuân Sơn ôm nhau mặn nồng. Một người bộ đội đang đứng dựa vào đấy nhìn nàng, trong đầu cứ nghĩ là Cao Xuân Sơn trở lại. Anh ta hiền từ hơn, vẻ ái ngại muốn né tránh chứ không muốn giáp mặt nàng tại nơi bờ suối.

Điều Mi cho là không phải mơ màng. Nàng vội đứng dậy đi về phiến đá mà chàng trai đang đứng. Nàng đứng thẳng trước mặt anh ta, không biết nàng làm gì nhưng anh ta đứng yên như trời trồng. Điều Mi bỗng mạnh dạn ghì chặt anh ta vào lòng, cũng nơi ấy nàng được ghì chặt như vậy. Nước mắt nàng chảy dài hạnh phúc, tựa như chàng trai nàng yêu thương trở lại với nàng. Nàng cố ghì để nghe hơi ấm truyền sang, cố hôn hít nghe lại mùi mồ hôi trong chiếc áo bộ đội.

Anh bộ đội băng rừng lội suối nhiều nơi, trẻ trung mà không một mụn con gái nào ôm ấp. Điều Mi làm cho anh ta chao đảo, mặt ửng đỏ ngây ngổ không thể tưởng được. Cái mùi con gái thoang thoảng, làm anh ta không cầm được cảm xúc, cố gượng và cố gỡ tay nàng nhưng cũng không mạnh mẽ. Anh cũng có nghe một cái gì đó thật tỉ tê, rần rần. Hơi thở của anh thật sâu, tựa như trước giờ mới thở được một hơi sâu tận tim tận phổi đến như vậy, đầu óc chưa bao giờ rạn rụa như vậy.

Sau khi, cứ ôm ấp chàng trai. Điều Mi tỉnh táo hơn, vội thẹn thùng xuống con suối lấy mấy ống nước bỏ về. Anh bộ đội chạy theo, cứ nghĩ mình không biết nói câu gì là đại khờ, nên níu tay Điều Mi mà vắn vẹo:

- O! Sao lại ôm mình rồi bỏ chạy...
- Không phải...Mình nhìn sai người...
- Vậy à, nhưng mà đứng lại nói chuyện nữa được không?

Điều Mi đứng lại, thở gấp gấp nhưng hạnh phúc. Cảm giác ôm ấp vừa rồi làm nàng bớt điên dại một phần, cánh tay nàng bị níu lại cũng cảm thấy tê dại khắp người. Anh bộ đội cũng không hơn gì, nước miếng nuốt xuống cổ, rồi van lơn:

- Em à! Em ở lại...ở lại một lúc. Anh năn nĩ. Chỉ một lúc nữa là sẽ khoẻ lại rồi...Em à! Em cho anh...Em ôm anh, thì phải cho anh chứ...Anh thèm lắm, mà chưa lần nào có con gái để anh biết...Em tên là gì.
- Điều Mi...Còn anh?
- Tuấn Hùng...nhé, cho anh một lần biết nhé?
- Anh nói thèm lắm là thèm gì...Với biết cái gì?

Tiếng Kinh của Điều Mi rõ ràng, ngọt ngào như người miền dưới. Tuấn Hùng cứ nghĩ biết tiếng nghĩa là biết hết những lời mình nói, nên vệt tẹt:

- Cho anh ôm em...Cởi đồ ra hết...Một lần thôi, một lần cho biết nhe...
- Hồi nãy Điều Mi bị nhầm, mình không thể nào như vậy được. Em nhớ cái người bộ đội kia thôi.
- Bộ đội nào? Anh trình sát nơi đây trước nhất còn bộ đội nào?
- Bộ đội có chiếc trực thăng bay nơi kia, đi rồi...

- Trực thăng mà chở bộ đội ta à? Nếu như thế, nghĩa là chỉ huy nói đúng: Một đám lính nguy hiểm dù giả trang bộ đội, bảo mình phải cẩn thận...- Tuấn Hùng tựa như nói một mình hơn là nói với Điều Mi- Em ơi! Chắc em đã yêu nhầm bộ đội giả rồi đó, bộ đội thật mới vừa tới đây mà thôi.

Điều Mi nhìn ánh mắt thật lòng của anh bộ đội, đúng là ánh mắt thật của bộ đội cũng thật. Nàng hiểu ra nhanh chóng, rồi nàng co cụm lại như mình yêu nhầm là một tội đồ. Tuấn Hùng khua tay:

- Không có sao đâu! Anh vượt dãy Trường Sơn gian nan rất nhiều, muốn giải phóng quê hương và người Stiêng ở sóc Bom Bo nữa. Không còn hình bóng bọn giặc giả là không còn đối trá gạt gẫm người con gái hiền lành nào.
- Nhưng Điều Mi đã...Điều Mi về nhà thôi...

Chàng trai trẻ mất hứng, lưỡng lự một lúc nhanh chóng đi theo sau lưng. Hai người tìm về sóc như đôi trai gái mới hẹn hò trở về, một vài đứa bé khù khờ trông thấy. Nhưng mấy đứa nhỏ đừng tưởng là không biết gì, bảy tám tuổi là biết tất mọi chuyện. Cả làng cũng căn cứ theo lời tui nhóc mà suy ra, cuối cùng Điều Mi có một người bộ đội đi theo hỏi lấy làm vợ, là chuyện của sóc Bom Bo đang trông chờ.

Phản mẹ của Điều Mi, vừa thấy bóng dáng của Tuấn Hùng vào nhà. Qua khỏi lếp cửa được đan lát bằng dây rừng rất khít, bà cầm cây roi mà quất mạnh vào lưng vào đùi của anh.

- Mày dám làm con tao có chữa hoang, mày mới vát mặt về nhà tao để buộc tao gả nó cho mày sao. Như mày toan tính dễ dàng đó à...
- Không phải mẹ ơi! Không phải rồi...- Điều Mi nhảy đến cản, dấu anh bộ đội ra sau lưng. Hai tay đưa ra chịu đòn thay, miệng van lơn- Anh ấy là bộ đội mới đến, anh ấy ghé nhà xin miếng ăn, thêm gạo sóc Bom Bo này.

Người mẹ chưa tin lắm, không sao quất cây roi nào được nữa. Hai mẹ con bỗng ôm nhau khóc, thà là anh ta thì đứa bé còn có cha, buồn làng sẽ không phạt đòn xua đuổi con gái. Còn đằng này lại không phải, nỗi khổ mớ hồ hiện về với cả hai người. Anh bộ đội bị đánh khá đau nhưng thấm được nỗi buồn của họ. Anh hiểu được chuyện xảy ra trong nhà này, bỗng ý nghĩ sẽ giúp họ vượt qua gian nan.

- Ui da...đau quá bà ơi! Nhưng chuyện này, cần phải có người giúp. Tôi sẽ giúp em nhà được đó.
- Mi muốn giúp chi?-Người mẹ đau buồn hỏi ra lẽ.
- Tôi sẽ xin cưới Điều Mi làm con vợ. Nếu như vậy, đâu có ai nghĩ là em chữa hoang.
- Mày...
- Ô...Tôi xin cưới thật đó chứ! Miễn sao em cho tôi...À, em coi như vợ chồng thật nhe!

Điều Mi dựa người vào vách, nét mặt thoả mãn bỗng chốc hiện lên thay cho nỗi buồn phiền mới chất đầy trước đó. Lâng lâng mà cũng tựa như cần phải miễn cưỡng, song sự bế tắc được giải phóng tức khắc như không thể nào khác hơn.

- Cái đó thì mày nói tao nghe được. Cái con Điều Mi kia phải ưng bộ đội thôi. Mày phải trình già làng, rồi mày cưới đi!

Đó là phương án hay nhất rồi, không thể nào làm khác được. Con gái Stiêng lấy chồng bộ đội cũng nhiều, sóc Bom Bo hoà trộn rất nhiều dân tộc Mnông, Khơ me và gần đây là người Kinh.

Theo phong tục phải đãi ché rượu tại nhà già làng, đâm trâu làm đám. Trước là ba ngày ba đêm nhưng những người bộ đội vội vã chỉ làm có một ngày, nên phong tục được thay đổi gọn lại. Tuấn Hùng được chấp nhận, và sóc Bom Bo cũng rất hạnh diện khi có bộ đội chọn vợ ở sóc. Nhiều người tới dự, thi thố cồng chiêng, ca hát dân ca, hũ hê đến tối.

Tối đêm đó, Tuấn Hùng say khướt và được ở nhà vợ. Trong đêm hôm đó, anh vội vã đòi hỏi Điều Mi. Anh thêm lắm rồi và hứa sau này hoà bình, anh vẫn yêu thương con của Điều Mi như con của mình.

- Chứ không phải anh cứu em thôi sao?- Điều Mi vẫn không chịu cho đụng tới mình. Có nhiều lý do để nàng làm như thế.

- Ơ! Nhưng mà anh cũng có nói là em phải xem nhau như vợ chồng kia mà...

- Nghĩa là sao, em nghĩ anh gặp tình cảnh khó khăn của em, cứu em thôi chứ.

- Trời ơi...Anh nói là em lấy bộ đội thật, thì cái gì cũng phải thật.

- Không được đâu! Thằng nhỏ trong bụng em bị đau...

- Đau sao được mà đau...Không thể nào đau được...

- Nhưng em yêu anh bộ đội kia rồi...

- Chắc...Bộ đội kia là giả đó. Nó là lính nguy...Nó về Sài Gòn có chết cũng không trở lại. Tới nằm với anh đi.

- Mi không chịu nằm...Anh ngủ đi!

- Trời! Mình là vợ chồng mà...

- Vợ chồng giả bộ mà

- Vợ chồng thiệt chứ giả bộ gì!

- Anh ngủ trước đi...Để Mi suy nghĩ đã.

Tuấn Hùng hết kiên nhẫn nổi, mặc lại đồ rồi lăn ra nằm. Anh nghĩ mình nên tạm thời gác lại việc đòi hỏi gấp gáp ấy. Chắc nàng chưa chuẩn bị tâm lý cho trường hợp mà anh sắp xếp, suy nghĩ đi rồi cũng ngã người nằm với anh thôi. Trước sau gì mình cũng được, cũng nên ngủ một miếng cho tỉnh rượu. Lúc ái ân bình tĩnh xem ra ý nghĩa trong đời trai được tận hưởng hơn. Tuấn Hùng thấm rượu, tự hào với những ý nghĩ cao thượng, ngủ nhanh như một đứa trẻ mới ăn no.

Nhìn anh nằm Điều Mi cảm phục và biết ơn anh cứu mình. Nhưng Điều Mi không hiểu sao mình không hề có ý nghĩ cùng với anh đêm nay. Nàng nghĩ rằng đàn bà chỉ ăn ngủ với một người đàn ông mà thôi, cho dù nàng bị ai đó gạt tình thì cũng chỉ với người đó. Đâu có xa xôi ngày tháng bao nhiêu, khi cái bụng mình mới nhẹ nhõm ra không lẽ với một người đàn ông khác nữa. Ý nghĩ chung chạ một lần nữa nàng thấy là lạ, không phải không mến thương Tuấn Hùng nhưng chính vì quý trọng anh nàng cần phải ra đi, tựa như phải tìm người tình dù anh ở chân trời góc biển nào đi nữa. Dù đó là một lính ác ôn, dù thế nào người đàn bà không thể chung chạ được với nhiều người đàn ông...Cho nên, Điều Mi ngã người dựa vào vách thiêm thiếp ngủ. Một người đàn ông ác ôn hiện ra trong trí óc đánh đập nàng, bắt mình phải phục dịch một cách quái

gỡ. Gương mặt anh ta không khác gì gương mặt Cao Xuân Sơn. Chắc là anh bệnh gì đấy buộc phải quay về, không thể nào quên Điều Mi một cách dễ dàng như vậy được. Linh cảm nàng hiểu mình còn vương vấn, chắc chắn người kia cũng phải vương vấn. Điều Mi nghe trong tim mình xót xa, muốn thấy lại người kia dù nàng có cực khổ mấy đi nữa nàng cũng phải đi tìm.

Sáng sớm, Điều Mi đã gói ghém đồ đạc trốn đi. Nàng băng suối băng rừng tìm về sóc cũ. Từ đó, nàng tìm về Sài Gòn. Nàng nghĩ cứ đến Sài Gòn là sẽ gặp lại Cao Xuân Sơn, bắt đầu một hành trình gian nan.

Chương V

ao Xuân Sơn được đưa về nhà với cái bụng trương to. Các bệnh viện từ chối vì bệnh quá nặng, liên can tới gan nên họ cho là mình hết phương cứu chữa. Ngay tức thì có giấy xuất ngũ và được đưa về quê nhà ở tỉnh Bến tre chờ chết.

Cao Xuân Sơn nằm nghĩ ngợi lại chuyện xảy ra ở sóc Bom Bo, đời lính gian nan quá một lần yêu thôi cũng đã có chuyện rồi. Tựa như lương tâm anh ta bắt đầu cảm thấy có gì đó áy náy vô cùng: Đời trai mình chưa chi đã tàn, niềm hy vọng một mối tình trên rừng rú biết đâu có một đứa con. Còn người con gái kia khốn đốn như thế nào? Bây giờ Cao Xuân Sơn rất bận tâm. Bà mẹ muốn con mình ngồi lên một chút, bà đỡ con rồi đỡ cái lưng cho ngựa ra.

Hai con mắt trắng đục, mờ mờ. Cao Xuân Sơn thều thào:

- Con muốn căn dặn với mẹ một việc.

Người mẹ thừa biết người sắp chết, luyến tiếc đủ thứ chuyện trên đời, chứ không phải một việc.

- Chuyện gì con nói đi...

- Ở trên rừng, con ăn ở với một đứa con gái Thượng...

- Mẹ biết rồi...Thành ra con bị nó bùa ngải...

- Không có...bùa ngải...

- Thôi sao cũng được

- Chắc là có con...

- Ai đời xấu xí như ma, con cũng không tha. Cái thằng cha mày cũng vậy, mấy bà hàng xóm chồng đi lính chết cũng không chữa. Rồi sao nữa?

- Mẹ nhớ tìm nó hỏi?

Người mẹ im lặng. Bà có đến ba thằng con trai mà đi lính đã mất hết hai, còn thằng con cuối cùng đang hấp hối. Thực sự bà rất khổ tâm, nhưng bà không muốn khóc nữa. Chỉ có riêng mình khổ sở thì còn gào thét, chiến tranh triền miên nhà nào cũng như nhà nấy, đều có con chết trận. Không theo bên trong, thì cũng chết ở bên ngoài. Thời gian kéo dài làm cho mọi người chai lì, những người đàn bà trong thời khói lửa quá gian truân. Nhưng có một sinh linh đang nằm trong bụng ai đó, lại là sinh linh ruột rà quan hệ máu mủ với mình, thì còn gì quý bằng. Việc đó đương nhiên người mẹ cũng mong chờ đứa cháu nối dõi, song xa xôi quá và cũng không hề biết mặt đứa con gái kia, lại thêm hai vùng chiến tuyến khác nhau. Tìm được máu mủ của mình quả là một thách đố.

- Mẹ đến đó rồi! Nên mẹ không sợ gì...Mẹ hứa mẹ sẽ tìm. Con uống thuốc của thầy mo cho hết, mẹ sẽ đến đó lấy về thêm. Sẵn hỏi đứa con gái đó, mà mẹ không biết tên gì...

- Nó tên là con Điều Mi...Mẹ nhớ tìm hiểu cho con. Nói con có chết, thực là thương nó lắm. Con không gặt nó đâu, tại vì nhiệm vụ đi lính không thể nào mang nó theo.

- Thuốc thầy mo đã hết, chắc là ta cũng phải mò đến sóc Bom Bo ấy nữa. Mẹ thấy con có phần đỡ ra đó, có thể sống mà...

Cao Xuân Sơn nghe người mẹ nói thế, sực cười mai mỉa. Cái việc anh nhờ bà xem ra hay hơn là ở đây lo cho anh, rồi anh thế nào cũng tắt thở. Một khi không còn sống nữa, an ủi chi cho thêm thừa thãi, anh nói với mẹ:

- Ngày mai, mẹ cứ mặc con ở nhà. Mẹ hãy đi tìm đứa con gái đó. Đứa con trong bụng nó là cháu của mẹ đó, mẹ hãy nuôi nấng nó lớn giùm con.

Bà ở lại con cũng không sống được, mà nó chết mình cũng chẳng thiết sống làm gì, chi bằng vào trong sóc Bom Bo, nếu có bị bắn chết bà cũng không buồn, biết đâu bà lo được một số việc thì sao? Lần này, bà không giữ được giống nòi của chồng, thì cố tìm lại giống nòi của thằng con. Vả lại, thuốc thầy mo đưa uống, con bà thấy có phần đỡ hơn, lại sắp hết.

Ngày hôm sau, bà sửa soạn đồ đạc để chuẩn bị một chuyến hành trình vào sóc Bom Bo một lần nữa.

Khu vực Bình Long, Phước Long nổi tiếng là khu chiến sự khốc liệt. Từ Bến Tre đi Sài Gòn thì nhanh, nhưng từ Sài Gòn lên Bù Đăng là một đoạn đường đầy gian nan. Phần lớn đi bằng xe ngựa và phải có giấy tờ tùy thân, với một lý do rõ ràng.

Mẹ của Cao Xuân Sơn có một tấm hình chụp chung với viên thiếu tá chỉ huy nhóm đặc nhiệm Delta, bọn lính trong quân lực Việt Nam Cộng Hoà gần như ai cũng biết hần. Nên bà qua các trạm của bọn lính tương đối dễ, còn từ hướng về rừng Trường Sơn nhất là căn cứ "Nửa Lon" thì không có người dân tộc nào dám thừa nhận biết đường. Ở đây cũng có sóc Bom Bo "nửa mặt nửa mỡ" chứ không phải là "Nửa Lon", cái tên ấy đối chọi với khu căn cứ theo Cách mạng vì cũng có nhà một số người theo bên lính ngụy và một số người đi vào vùng căn cứ. Nói chung, những người dân tộc họ trung lập. Song, bên nào cho họ ăn thì họ theo bên đó ngay.

Mẹ của Cao Xuân Sơn cũng biết được tính khí của người Stiêng, biết được một gia đình có người theo cách mạng liền cho chị ta quà. Chị ta cũng biết được một chút tiếng Kinh:

- Vào sóc Bom Bo kia à?
- Đúng rồi! Vào trong "Nửa Lon"...
- Nói nhỏ thôi, người ta nghe đó...

Người dân tộc thích muối, cá biển và nhiều thứ con gái cần. Chị ta có hai đứa con. Đứa chín tuổi được ở lại, chị bồng đứa nhỏ theo. Qua mấy cánh rừng cao su bỏ hoang (được trồng từ thời Pháp), quảng độ buổi sáng thì đến một cái chòi của người chồng. Anh này là giao liên, đóng chốt ở đó để tiện liên lạc vào vùng trong.

Sau khi trau dồi với người vợ, gần như anh ta không hài lòng. Một lúc sau, thái độ của người vợ tỏ ý cần nài. Anh ta mới miễn cưỡng dẫn mẹ của Cao Xuân Sơn đến nhà Điều Mi, rồi hẹn ngày mai quay trở lại để dẫn bà ra ngoài.

Tuấn Hùng vẫn còn ở lại đó, đêm động phòng hoa trức đâu không thấy. Sáng mở mắt ra, không thấy người vợ đâu nữa. Anh ở lại vẽ sơ đồ vùng đồi núi này, đường đến Sài Gòn còn đang bị thiếu. Đó là bản đồ chuẩn bị cho chiến dịch sau này. Chờ đợi Điều Mi cả tuần, thấy mẹ của Cao Xuân Sơn đến hỏi Điều Mi. Anh ta cũng hoàn toàn không biết gì hơn, nhưng được mẹ Cao Xuân Sơn chỉ cho vài nét vẽ đường về Sài Gòn. Nên kể lại những chuyện xảy ra với Điều Mi, còn mình thì bị buồn lòng trách móc là người chồng ăn ở "không ra hồn".

- Điều Mi chắc đã đến Sài Gòn, cô ta muốn tìm cha thằng bé...

Mẹ Cao Xuân Sơn vẫn kín miệng, biết là Điều Mi lấy chồng để che dấu đứa bé. Nhưng không muốn có thêm chồng khác, bà cũng đâm ra yêu con bé. Bà tìm gặp thầy mo lấy thêm thuốc và rồi quây quả trở về lại Sài Gòn.

Chương VI

hời gian đó cũng bắt đầu ký hiệp định Pari, trong các điều khoản ký kết có cho phép người thân hai bên qua lại thăm nhau. Không một tiếng súng nổ cả năm, nên đi lại tương đối dễ dàng.

- Thế bà có tìm được Điều Mi không?

- Sao không tìm được... Nhờ tìm được nên mới gặp thằng Cao Minh nuôi nấng nó tới giờ và con gặp nó đó.

- Ờ hén! Con hay hỏi mà quên suy nghĩ nữa...

- Nói chung, chắc ba nó uống nhầm nước suối có chất độc da cam. Tới giờ ta mới hình dung ra việc đó, chứ trước ta cho là bị bùa ngải.

Nhưng thuốc của ông thầy cho uống, không ngờ lại hết bệnh.

- Chắc mẹ của anh Cao Minh cũng uống nước suối đó...

- Thì đó... Nó nay ba mươi lăm tuổi rồi mà còn ngờ nghệch. Thỉnh thoảng nó đòi kiếm lại ba mẹ nó, nhưng mà ta biết đâu mà tìm... chuyện của thằng Cao Minh thì mặc kệ nó, thằng bé cũng chịu khổ từ hồi nhỏ rồi. Mà đầu óc nó cũng từng tưng có biết khổ sở là gì đâu.

Khánh Vy ghi nhận lại câu chuyện của bà vào trong lòng. Tưởng chừng, những chuyện trước đây thời chiến tranh, thế hệ 9x như cô không còn dính dấp đến nữa. Nhưng câu chuyện làm cho cô boăn khoăn, muốn liên can vào trong cuộc, mà hình như cô đã sờ tận tay day tận lưng rồi. Cô hứa sau này nếu có viết văn, sẽ viết chuyện của Cao Minh thành tiểu thuyết.

Trước cửa sân, con gà mẹ dẫn đám con đi ăn. Những chú gà con trông thật dễ thương, trong đám cũng có con gà anh nghe mẹ kêu "tụt tụt", làm tưởng mẹ gọi mình chạy lại bị mổ vào đầu đau điếng. Chú gà anh trước chỉ nở có một mình, không có bầy đàn nên cũng còn lẩn quẩn cạnh đó. Khi gà mẹ ấp chỉ nở một trứng, chú gà anh được cưng chiều hết mức và theo mẹ như hình với bóng. Lúc gà mái mẹ đẻ đám trứng khác, chú gà anh cũng cùng mẹ ấp trứng. Cho đến khi trứng nở, chú có một bầy em thì mẹ chú sinh sự với chú để bảo vệ đám gà nhỏ. Không ai chơi chú gà anh về ngõ ngác và không biết tại sao như vậy. Tựa như lớn rồi, tự lập và phải tự tìm miếng ăn chứ mẹ chú không bao giờ chấp nhận bên mẹ mãi được. Quả là qui luật tự nhiên, từ lâu đã là như thế rồi: Tất cả cho việc duy trì nòi giống và bảo tồn nòi giống ấy. Hình vi xã hội làm sao tránh được những qui luật ấy, quanh đi quẩn lại cũng thế mà thôi. Khánh Vy nhìn đám gà, dứt kết cho mình một cái nhìn tương đối hơi lạ.

Bà Cao rải nắm tấm nhỏ ra trước sân, chủ yếu cho gà mẹ thấy bà cũng có tình thương với đám con nhỏ của nó. Bà không quên cho chú gà anh nắm gạo tẻ, một chú gà con chạy lạc sang chỗ chú gà anh nhìn xem ăn gì. Chú gà anh sợ ý mổ nó một cái, tức thì gà mái mẹ tung cánh nổi khùng với thằng con lớn, biết thế nào nó cũng ăn hiếp em nên gà mái mẹ đã không muốn cho nó gần bầy mấy ngày nay rồi. Chú gà anh chạy la tang tặc, rồi đứng ngoài xa ngõ ngác như mình có làm gì đâu mà mẹ nổi khùng dữ vậy. Nhưng men lại đám gạo gần mẹ thì chú không dám nữa, bà Cao cũng lắc đầu nghĩ về chú: "Trước sau gì cũng tách bầy, tránh trước khỏi bị mẹ đá đau". Bà nghĩ đến đó thì ngược nhìn Khánh Vy, có cái gì đó trong câu nói ấy khác hơn với loài người. Nhưng bà thấy cũng có ngày Khánh Vy rời cha mẹ thôi. Cho nên bà không hỏi thúc Khánh Vy gọi điện thoại về nhà, mà đến cạnh chỗ ngồi hồi nãy làm miếng trầu để kể tiếp câu chuyện.

Bà hình dung lại thời gian ấy. Sau khi trở lại Bến Tre thấy tình cảnh của Cao Xuân Sơn khá hơn. Bà kể lại câu chuyện Điều Mi đã xuống Sài Gòn chắc là để đi tìm con mình. Bà biết Cao Xuân Sơn trong quân đội được dạy cầm thù giặc, tức quân giải phóng đến tận chân răng kẻ tóc. Nên bà không kể lại việc Điều Mi lấy một người bộ đội làm chồng hờ để che đậy cái thai trước buôn làng, có thể thằng con không tin là đám cưới chỉ giả vờ. Cao Xuân Sơn nghe ấm lòng bảo bà:

- Mẹ lại đi Sài Gòn tìm nữa cho con. Mẹ tìm gần thấy Điều Mi rồi đó.
- Gần thấy con khỉ khô...Sài Gòn nhỏ quá há, bỏ con ở đây để tìm đứa con gái kia sao được.
- Mặc xác con. Nếu như đã chết thì chết rồi. Cứ mặc kệ con ở đây.
- Thứ nhất là mẹ chưa hề biết mặt. Thứ hai là biết nó ở đâu và thứ ba là tìm được nó nói sao để nó về được đây cho chứ!
- Không biết...Mẹ làm sao đó mẹ làm...Con chết ngất bây giờ.

Nhìn thằng con có khá hơn nên người mẹ lo lắng lời hăm dọa ấy, bà e uống công mấy ngày qua, chứ trước đây hơn tuần nó hăm dọa như thế sức mấy mà buồn rầu. Hình như nó tin bùa ngải rồi, phải lấy con nhỏ người Thượng đó là sẽ khỏi, nên mới quyết tâm như thế. Bà căn dặn lượng thuốc dùng hằng ngày, rồi đi Sài Gòn kiếm tìm một người con gái Thượng mà bà chưa hề biết mặt.

- Quý cái đó đẹp cỡ nào mà nó đầy ải mình quá.- Bà Cao cần nhằn.

Sài Gòn những năm tháng đó như chững lại. Bọn Ngụy quyền vô cùng rối rắm trước việc ký hiệp định Pari. Học sinh tiểu học bị bắt xuống đường đi biểu tình. Mấy thầy hiệu trưởng đi đầu hát về ngêu ngao, học sinh bị bắt học thuộc lào lào hò theo:

- Nghe về nghe ve,
Nghe về ngưng bắn.
Dân chúng lo lắng,
Mười điều phải làm.
Điều một dân ham:
Treo cờ trên nóc.
Cờ của quốc gia,
Treo trước cổng nhà.
Điều hai tích cực:
Tham gia nô nước,
Mít tinh biểu tình,
Cộng sản thất kinh,
phải quay về ổ...

.....

Lâu quá, bà Cao chỉ nhớ được có hai điều. Bà Cao chẳng màng đến thời sự chính trị gì nữa. Bà có đến nơi đóng quân trước để gặp mấy thằng lính bạn con mình. Thanh Dân hứa là có biết gì về cô gái người Thượng đó sẽ báo cho bà. Chỉ huy trưởng Thanh Dân tin là bùa ngải hoàn toàn có thật, rất muốn tìm cô gái Thượng kia là Cao Xuân Sơn sẽ hóa giải được bùa ngải. Anh ta rất nhiệt tình trong việc tìm kiếm, trước có nhìn trộm ra

con suối xem hai người “xà nạo” thành ra có biết mặt Điều Mi. Thanh Dần nói vậy, rồi so đo:

- Mấy cái vụ đó thằng đàn ông nào cũng hay rình.

Khoảng bốn ngày sau, Thanh Dần dắt bà Cao đến một tiệm hủ tiếu mì. Điều Mi đang ngồi lục đục rửa chén bát phía trước cửa, làm tạp vụ kiếm cơm qua ngày.

Bà Cao vào bàn ngồi, gọi hai tô hủ tiếu cho cả Thanh Dần để trả công. Đồng thời ngồi xem đứa “con dâu” nó như thế nào mà con mình yêu đương đến phải khổ sở, bụng bầu chỉ thấy no no chứ chưa to lắm.

- Con là Điều Mi? –Bà Cao hỏi khi Điều Mi đem tô hủ tiếu đến.

- Già...ạ!

- Nó nói “ạ” chưa rành. Ta mà là già sao...

- Bà già cống cú để rồi mẹ ơi, còn đòi trẻ với ai nữa.-Thanh Dần vui vẻ khi tìm được Điều Mi cho bà, xen vào. Ăn hủ tiếu ngon lành không quan tâm vào chuyện bữa ngải nữa.

- Trẻ hơn đứa con gái này, mà không thấy vậy sao thằng chó. Con gái ơi, con cực nhọc để làm gì?

- Để nuôi đứa con trong bụng con.

- Vậy cha đứa bé đâu?

- Già...

- Già nữa. Dạ...

- Dạ! Con đang tìm.

- Chừng nào tìm thấy?

- Già...ạ dạ, chừng nào không biết!

- Con có muốn thấy liền không vậy?

- Dạ...có...muốn thấy liền.

Chủ quán hủ tiếu nghi ngờ, cảnh báo:

- Bà có là mẹ mình không?

- Ngu sao nói mình là mẹ mình, hỏi gì kỳ?

Thanh Dần dừng lại hát hằm:

- Tôi mang đứa con gái này đi, có ai làm gì nói...

- Đem sao được, con nhỏ giỏi giang hiếm có người nào làm giỏi như nó.

- Ở đây trả bao nhiêu ngày.

- Nó không cần tiền. Nó không đòi tiền chỉ ăn no là được.

- Vậy thì phải cho nó đi thôi. Ở đây không khác gì mẹ mình.

Thanh Dần để cây súng trên bàn, ai nhìn thấy đều xanh mặt. Bọn lính dù, nhất là biệt đội Delta là bọn lì lợm phải dè chừng. Điều Mi không hiểu chuyện gì, bà Cao giải thích:

- Ta là mẹ của Cao Xuân Sơn đó con. Ta đi tìm con từ trên sóc Bom Bo xuống đây mới gặp con đó.

- Anh Sên à...Anh Sên ở đây.

- Dây Sên cái gì...Con nhỏ này về nhà chỉ việc dạy nó nói thôi cũng mắc mệt rồi.

Sau khi thanh toán tiền bạc, Bà Cao mang Điều Mi về Bến Tre. Lần đầu tiên về nơi sông nước rộng bao la Điều Mi ngán việc đi tàu ghe la hét đong đong. Bà Cao chán ngấy đưa con gái Thượng ngay từ mới gặp, cần nhân:

- Quỷ cái...không thấy sông rộng bao giờ à! Cái con sông Đồng Nai của mi đâu chứ...
- Sợ quá! Sợ dứa rụng bể đầu nữa...
- Cái gì cũng sợ...Thế mà có sợ cái đầu chày của thằng con ta không hả? Cái con quỷ kia...
- Sợ chết được, nhưng thèm lắm...
- Cái gì...Nói bậy mà hiểu nữa đó hả. Mà còn nói là thèm nữa sao?
- Ủ! Cái đầu tròn tròn, giống trái dứa...Thèm lắm.
- Cái con nhỏ này! Đâu nói ra coi, nghe thử
- Kia kìa!
- Trái điều, cái con nhỏ này. Trái đó mà mà cũng sợ quả là hết nói...
- Nướng cái đầu tròn tròn ăn thơm lắm...

Bà Cao và Điều Mi cãi cọ nhau suốt. Nhưng từ ngày Điều Mi chăm sóc thằng con, bà mới có dịp lê la đầu trên xóm dưới thọc mạch. Điều Mi chăm sóc Cao Xuân Sơn một thời gian ngắn thì bụng xẹp lép như lúc bình thường. Ngược lại bụng của Điều Mi to phồng, mà còn phải cấy gặt lúa mượn để kiếm tiền nuôi chồng. Đôi phần hạnh phúc, ấm êm bên nhau.

Một hôm, Điều Mi nghe chiến sự nói Việt Cộng phá vỡ hiệp định Pari. Năm đó miền Trung bị ngập lụt, Quảng Trị bất ngờ nước tràn ngập từ trên thượng nguồn đổ xuống. Bộ đội phải vòng sang đất Lào tạm trú, khi trở lại thì bọn lính Cộng Hòa không chịu trả đất. Mới đó, hai bên còn qua lại đánh bài, chơi bóng chuyền với nhau bỗng chốc trở thành kẻ thù. Bên phía Cộng Hòa cáo buộc bên phía Việt Cộng nổ súng trước. Điều Mi không tin như thế:

- Bộ đội tốt hơn...Bộ đội không nổ súng trước.
- Bọn Việt Cộng thằng nào cũng là quỷ, không tốt được...

Hai bên nói qua nói lại. Điều Mi kể cho Cao Xuân Sơn nghe lại câu chuyện mình phải làm đám cưới giả với một người bộ đội để che dấu cái thai, không bị tội với buôn làng. Cao Xuân Sơn im lặng, bắt đầu có những mối nghi ngờ khi nghe chuyện ấy. Đối với Việt Cộng, Cao Xuân Sơn được giáo huấn đó là giặc, không có một chút gì là con người, không thể có chuyện đứng ra che chở cho một người con gái để tránh tội với buôn làng. Cao Xuân Sơn quát nạt:

- Tại sao bây giờ mới kể? Mà với nó có gì rồi...nói ra luôn ta nghe.
- Không có gì mà.
- Không có gì là ta tin ngay sao? Cái con quỷ này ngu lắm, thằng Việt Cộng đó nó đẩy con ta ra ngoài rồi. Nó sẽ để con nó vào trong bụng của mi đó. Tội nó là quỷ
- Không có làm gì...Tui đi ngay trong đêm đó mà...Anh bộ đội đòi ăn nằm nhưng tôi không chịu mà...
- Mà lấy thằng quỷ Việt Cộng đó rồi không bao giờ tao tin nữa rồi...

Chương VII

à Cao phun trầu đồ tươi ra đất, mấy con gà tung tóe chạy. Có con dính máu trầu, mẹ gà nhận không ra mổ mấy cái. Bà Cao quay mặt ra chỗ khác để không nhìn ra lỗi của mình:

- Con Điều Mi không giấu thằng con ta việc nó có chồng, cưới hỏi trên sóc làng hoàng. Nhưng thương thằng con ta mà bỏ trốn xuống Sài Gòn, mong gặp lại nhau. Thằng con ta khi hết bệnh, thoát đầu cạn tình cạn nghĩa với con Điều Mi. Nhưng nó bị ám ảnh một việc là cái ngày cưới trên sóc của con Điều Mi, có động phòng với nhau không? Nó không tin là không có. Con người ta yêu quý đứa con của mình bao nhiêu thì căm ghét nuôi con kẻ thù bấy nhiêu, nó vặn hỏi bao nhiêu lần

nhưng con Điều Mi đều bảo là không có, ấy vậy mà nó vẫn không tin. Lại thêm thằng Cao Minh chữa trầu sao đó, con người ta chín tháng mười ngày mà nó mãi đến mười một tháng mới chịu chui ra. Thằng con ta căm căm việc đó, chắc chắn cái thai là của thằng bộ đội kia rồi, bỏ lên Sài Gòn theo đứa con gái khác. Đời nó là lính dù, lên đó lập bằng đảng giết dọc nơi này nơi nọ kiếm sống, được đào tạo bài bản trong lính thì chỉ có làm tay anh chị chứ làm gì đây. Có một lần nó đột nhập lấy cắp được hai con búp bê của nghệ sĩ Thanh Nga, nó biết nghệ sĩ Thanh Nga mê chơi búp bê cũng có lý do. Thanh Nga tăng tiền ít ăn xài, chắc chắn phải tiền nhiều và mua vàng cất giấu trong mấy con búp bê đó chứ ở đâu...được hai cây vàng.

- Nữ nghệ sĩ Thanh Nga lúc đó nổi tiếng chưa bà...- Khánh Vy hỏi bà Cao. Thực ra, Khánh Vy thích Phượng Mai hơn Thanh Nga nhiều.

- Thanh Nga nổi tiếng từ hồi nhỏ. Hát tuồng nào người ta thương mến tuồng đó, nhưng đời Thanh Nga thì gặp bất hạnh liên miên. Khoảng thời gian đó Thanh Nga thương yêu người chồng mới sau này, người chồng thứ hai và mới sinh con ra cũng cùng ngày giờ giống con Điều Mi. Con Điều Mi nuôi nấng thằng Cao Minh ở đây được hai tháng, không có tiền sinh sống nên cũng bỏ thằng nhỏ lại ta nuôi. Lên Sài Gòn bám sát thằng con ta, nhưng không được đoái hoài gì tới rất khổ tâm. Tới giải phóng nó mò về sóc Bom Bo. Thằng chồng nó làm đám cưới trên sóc là bộ đội, linh cảm bị hy sinh nên có để giấy tờ lại. Con Điều Mi nhanh trí lấy giấy đó đưa cho thằng con ta và nói nó là bộ đội, khỏi phải đi học tập cải tạo mà còn được xã cho hưởng chế độ phục viên như những người cách mạng. Thằng Sơn mới chịu chung sống với con Điều Mi tới sau này, nó hoàn toàn cắt đứt với mọi liên hệ với ta, e bị lộ tẩy.

- Thế thì anh Cao Minh thì sao?

- Từ nhỏ, nó bị thiếu năng trí tuệ. Sau này, ta nghĩ chắc là do cha mẹ nó uống nguồn nước chứa hàm lượng da cam của Mỹ rải trên rừng rất nhiều, bị ảnh hưởng tâm thần. Mười tuổi mà thằng bé tựa như mới lên ba lên bốn. Vì khai sinh ghi nó con của Cao Xuân Sơn, mà cha nó giờ mang tên một người bộ đội là Tuấn Hùng. Sau này quen biết gởi gắm trong làng SOS một thời gian. Ở đó người ta dạy tốt, thằng bé có khá hơn, trí tuệ cũng được khá khá. Lúc đầu, con thấy nó nói chuyện cũng bình thường. Nhưng một lúc thì nó bắt đầu từng từng. Ba mươi tuổi rồi, mà hiểu biết như mấy đứa mười lăm mười sáu. Thỉnh thoảng nó có hỏi cha mẹ nó, đầu óc nó như thể làm sao ta dám nói, không khéo lên sóc Bom Bo quậy tung trên đó. Mọi thứ đều đổ bể, cha nó đi tù như chơi...Thành ra, nó chát với con là muốn tìm lại cha mẹ mình, mà ta không chịu nói ra không phải ta không thương nó. Con là đứa con gái thông minh, ta tin rằng con có thể tìm được cha mẹ nó mà không làm ảnh hưởng việc khác.

- Con sẽ dẫn anh Cao Minh lên Sóc Bom Bo, tìm cha mẹ anh ấy...

- Ờ được đó...Mà con đi với ai.
- Con đi với anh ấy thôi.
- Vậy con phải nói cho ở nhà biết nghe...
- Không...- Khánh Vy lạnh lùng trả lời.
- Không làm sao được. Con gái ra ngoài một mình khó lắm.
- Con đi một mình đâu một mình. Con đi với anh Cao Minh sao nói là một mình được.
- Cũng vậy, nó là thằng tưng tưng...
- Không tưng lắm...Con nói là không có gì xảy ra đâu mà.

Ngày hôm sau, Khánh Vy làm theo những gì mình nói. Hai người lên xe đi sóc Bom Bo.

Chương VIII

Ờ đây, Cao Xuân Sơn lấy giấy tờ của một người bộ đội để thay thế. Ông ta có tên gọi là Tư Hùng, tuy sống cùng với bà Điều Mi nhưng đầy những nghi kỵ. Chẳng như việc ông đứng nhìn ra con suối, bà đem nước ra cho ông. Ông cứ nghĩ vu vơ chuyện ngày xưa gặp bà rồi bị thư mà cay cú, sẵn lấy khúc gỗ chống cửa sổ, quất vào cạnh sườn bà. Bà co lại nhăn nhúm:

- Tôi làm gì mà ông lại đánh nữa?
- Mẹ mày...Tao dặn nước uống phải ấm...cứ đem nước suối lạnh ngắt đau bụng gần chết.

Bà Điều Mi đau đớn ôm cạnh sườn, ngồi xuống cái ghế:

- Kiểu nào ông cũng đánh, ông có thù oán gì tôi ông cứ nói.
- Tao không thù oán gì ai, tao thích thì tao cứ đánh, thì sao nào...
- Tôi đưa ông về đây ăn ở, tránh né được việc học tập cải tạo. Ông còn được đến xã làm thư ký, rồi bên địa chính. Ông còn đòi gì nữa?
- Mẹ mày...Có bao nhiêu đó mà mày cứ kể hoài. Tao phải sống trong vỏ bọc của thằng chồng chết trận của mày, giấy tờ giả mạo đó làm cho cuộc sống của tao hoàn toàn là giả tạo. Còn cái việc thằng con kia, chắc chắn là của tao không cái đã...
- Con ông mà ông cứ một mực cho là của người ta. Nghĩ lại người tốt như anh ấy chết trận quá oan uổng.
- Mày thương nhớ nó, vì nó cưới hỏi mày đảng hoàng chứ gì. Còn tao là thằng lính dù, chỉ đáng để ban ơn thôi sao.
- Nhưng tôi có là thương hại hay ban ơn gì ông đâu. Nếu ông không vui lòng, cho tôi sống cùng thằng con đến cuối đời. Đứa con mình sinh ra, ông đã từ bỏ nó từ khi lọt lòng, còn hàm oan cho tôi nữa.
- Oan à! Không ai tốt đến độ cưới hỏi đảng hoàng...mà đem động phòng chỉ ngủ riêng thôi, có đáng tin không?
- Tôi nói với ông là anh ấy chỉ giúp mẹ con tôi thôi...
- Đời của tao không tin ai nữa hết. Những ngày tháng ở Sài Gòn không biết mày có làm gái đứng đường không? Ai biết được...
- Lúc ở Sài Gòn, ông theo mấy đứa kia, bỏ mặc tôi bơ vơ. Đúng là lúc đó tôi có ý làm bậy, nhưng tôi vẫn với ông.
- Còn con Lê thì sao?
- Sau giải phóng lâu rồi con Lê mới được sinh ra. Tại sao ông vẫn còn nghi kỵ đủ thứ cả vậy...
- Không nghi sao được, nhìn nét con Lê giống hệt thằng chủ tịch xã mới về hưu.
- Ủ? Ông thế nào nhỉ? Ông là người chỉ biết ăn mà không chịu hiểu. Những ngày tháng mới giải phóng, chú sáu đến để tìm hiểu và giúp đỡ anh. Tôi phải ngọt ngào ăn nói cho qua chuyện và ông tin ông dẫn ông vào làm trong xã. Bây giờ ông lại nghi người ta lẹo tẹo với tôi ư?

- Tao nói thẳng, tao không nghi mà tao tin như vậy. Mấy thằng cộng sản dốt đặc cũng là cấp trên của tao sao? Hành hạ tao không biết bao nhiêu việc, khi còn dưới cấp sai khiến chạy việc hết đầu này đầu nọ. Nay tao muốn trả thù lại việc đó...

- Nhưng con Lê là con của ông...

- Mặt nó y hệt như lão già kia.

- Ông ơi ông sai rồi! Tôi nói ông dừng lại được rồi, không còn bao lâu nữa là chết xuống dưới. Còn chữa lại chút gì đó cho con cái nhờ...

Ông Tư Hùng hất tay bà Điều Mi ra, đi một mạch ra cửa. Bà nói với theo:

- Hay là ông cho tôi sống với thằng Cao Minh, con ông mà ông không tin bắt tôi phải sống xa nó bao nhiêu đó đủ rồi, dù sao con tôi đẻ ra mà...

Trước cửa nhà nghỉ. Dáng vóc hai người khách sang trọng, đi chiếc Camry màu trắng. Biết khách ở thành phố Hồ Chí Minh, hai người vội vã thay đổi thái độ. Bà Điều Mi lê từng bước vào trong, còn ông thì niềm nở tay bắt mặt mừng:

- Ô! Hai bạn của tôi...Xuống xe mới biết ra là ai. Trước đi chiếc xe nào, nay lại thay xe nữa rồi...Thật không hổ danh mấy tiếng đại gia.

- Chào ông tư Hùng...-Người khách trạc tuổi ông tư đến bắt tay, giới thiệu một người chưa biết.

- Anh Khánh giới thiệu cho tôi vị đại gia mới này!

- Gọi là chú Toàn thôi, lại quả được chứng khoán. Muốn lên sóc Bom Bo tìm mua vài ngọn đồi làm trang trại...

- Dạ!

- Đương nhiên là ở lại đây rồi! Chúng tôi đặt hai phòng, khỏi cần nói giá cả trước. Ở chừng nào về thì tính sau.

- Ở đây cũng không mắc mớ gì đâu, cứ an tâm mà ở lại. Cơm nước các anh cũng khỏi lo, cần gì bà nhà tôi sẽ lo tất...

- Chuyện đó tính sau...- Ông khách che miệng rót nhỏ vào tai ông tư Hùng- Chắc là ở lại đây có mấy đứa con gái nhỏ nhỏ chứ...

- Có hết...Nhưng chưa biết gu chú em đây.

Lão khách liếc mắt cảm chừng, rồi búng tay nhẹ nhẹ:

- Đương nhiên...Phải kiếm một đứa gái còn trinh cho chú ấy. Ông liệu được chứ...

- Chà...Cái khoản này hơi căng...

- Giá mười triệu cho một lần đi căng không?

- Bây giờ chẳng biết đứa nào còn hay mất. Tội nhỏ bây giờ quậy quá...

- Quậy cỡ ông khi trẻ không vậy...

- Hà hà...Người lớn hay trách đám trẻ, mà quên tất các việc khi mình trẻ...Ha Ha...Nhưng mà đúng là mình sợ mang tiếng gạ chú em đây. Nếu như nhờ bà ấy xem trước e không tiện, tâm tính của bà ấy giờ không còn mê tiền bạc nhiều nữa. Thành ra, anh và chú đây cứ thông thả, mai chiều tớ sẽ trả lời lại.

- Anh không dám khẳng định cho chú đây mừng sao?

- Người lớn mình nói một lời thôi. Vả lại, chú em mới đến đây. Có nhu cầu việc đó, mình cũng uy tín lại. Tránh việc kinh doanh mà không uy tín, ắt sau người ta nào vác mặt vào chỗ khỉ ho cò gáy này nữa à?

- Hào hảo...Anh tư điều đảng thật. Nói nghe hay lắm. Được tôi với Toàn đi dạo quanh khu vực này, sẵn để tìm xem đất cát nơi nào mua lại được. Chiều chúng tôi về tính lại, anh nhớ tìm một đứa. Một lần ăn nằm với một đứa gái trinh trắng, thì may mắn thấy rõ...

- Được rồi! Các anh cứ đi, ở lại tôi tính cho...

Hai người khách vào xe, rồ ga đi hướng về con dốc. Ông tư Hùng nhìn theo cầu nhàu:

- Mẹ mày... trúng chứng khoán mà đòi gái trinh có mười triệu...Nhưng cũng không biết tìm đứa nào đây...Bất ngờ quá!

Ông Tư Hùng quỳ quả đi ra xe, chiếc Vespa nổ máy lè xè. Tuy vậy nó còn mắc hơn mấy chiếc tay ga của đám thanh niên. Nó thuộc loại xe cổ nhưng vẫn chạy tốt.

Những đợt giá điều lên cao, rồi cao su cũng như hồ tiêu. Ông trúng mùa rồi mua lại của mấy tay chơi xe ở thành phố Hồ Chí Minh, dân Sài Gòn biết ông từ đó và mấy đại gia thường kéo lên sóc tìm nhà nghỉ của ông. Đương nhiên, mấy tay đó không phải kiếm ông vì tình bạn bè gì, mà vì gái nên nhà nghỉ lúc nào mà chả có. Thời buổi bây giờ đồng tiền đã tha hóa nhiều người. Ông tư Hùng đi lòng sục khắp sóc, chuyện bắt bà đi tuyển gái trinh trong làng để phục vụ khách không còn được nhiều như trước nữa. Con gái còn trinh chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thời buổi này chữ trinh chẳng đáng giá mấy. Còn khách làng chơi ai cũng mong ngóng một đứa là để tìm cái mai trong việc làm ăn.

Trinh tiết quý giá ngàn vàng là ở chỗ nào. Thực sự là ở cảm xúc của đứa con gái lần đầu như thế nào đó để đàn ông mê say? Cái cảm xúc mới mẻ của đứa con gái ấy truyền sang người đàn ông và mấy tên này không phải không có chút bệnh hoạn. Trước cũng vì bọn họ không được người vợ cưới về không mấy nguyên vẹn, có khi vì ham tiền mà chấp nhận lấy người vợ đã qua tay ai rồi. Nay giàu sang phú quý, tiền của dư của để, trúng cổ phiếu hoặc làm trung gian bất động sản được vài mối sang nhượng lớn. Bọn họ muốn vung tiền sai sang, trong đó cũng có việc thụ hưởng cảm giác trinh nguyên của con gái ngây thơ. Những vùng quê xa xôi hẻo lánh như sóc Bom Bo, nghèo nàn lạc hậu. Cha mẹ tất bật làm ăn, bù đầu bù cổ suốt ngày cũng chỉ đủ để lo cho mấy đứa con ăn uống lâu ngày. Những đứa con gái mới lớn giao du với những đứa lêu lổng, thích có tiền nhiều ăn chơi. Vài đứa đã ngã vào lòng khách, có khi bị lừa nhưng cũng có đứa tự nguyện. Đương nhiên là tụi nó giấu giếm nhau, nhưng cái cách sửa soạn sau khi đã mất trinh tiết, cái cách đi đứng không còn e dè, cái cách ngẩng mặt nói vẹt tẹt ra chiều hiểu biết và nhất là mùi hương đăng đẳng tỏ cáo tất cả những việc làm mà đứa con gái ấy đã làm. Thực sự khó mà giấu giếm được ai.

Ông tư Hùng có cái nhìn rất kỹ, thoáng qua ánh mắt là biết ngay đứa gái ấy đã từng qua tay đàn ông chưa. Có nghề, cho nên việc tuyển lựa với ông không khó mấy. Có điều bây giờ khó kiếm quá.

Nhiều khi đổ thừa và trách những đứa con gái đánh mất quá dễ dàng và cho đó là điều sỉ nhục của gia đình thì quả là đẩy trách nhiệm cho những đứa con gái hết cũng không phải. Ở ngoài cuộc sống, bấy đã giăng khắp nơi. Lớp thanh niên thì có cách chiêu dụ mấy cô bé mới lớn bằng những lời tỏ tình ngọt ngào yêu đương, hoặc bằng những chiếc xe máy mới mua sáng loáng, rồi cho một cô bé lên ngồi sau là nhóng ga đến nhà trọ. Một phút bất chợt là ra nông nổi ngay, có đứa chưa hiểu ắt giáp gì, thì cảm xúc quá mạnh mẽ đã lấy đi mất chữ trinh tiết của đời mình rồi. Có nhiều cô bé

chưa hoàn hồn, đã chơi với với những lần sau nữa và coi như là hết thoát thân. Phụ thuộc ngay một người đàn ông và bắt đầu gặp cay đắng cho đời mình ngay sau đó.

Chữ trinh đáng giá ngàn vàng, nên người ta giăng bẫy khắp nơi hòng cướp mất cái quý giá đó sao cho dễ dàng nhất. Thế cho nên, con gái muốn giữ được chữ trinh vẹn toàn đến lúc có chồng phải ở nhà cận kề cha mẹ, ra ngoài một mình mà không trang bị cho mình những hiểu biết nào đó, thì dễ gặp những việc đại loại như vừa kể ở trên.

Trong số mưu mô của đám thanh niên choai choai, còn có mưu mô của những bọn đàn ông thích gái nhà lành, tìm cách tung tiền ra để tìm cảm giác trinh tiết con gái. Bởi vì đó là sở thích, nên ông tư Hùng cho là có nhu cầu thì có phục vụ. Lợi nhuận từ đứa con gái bán trinh rất lớn, cho nên ông ta biết là luật pháp thẳng tay trừng trị nhưng vẫn cứ làm, riết rồi đã thành một cái nghề mang lại cho ông ta rất nhiều tiền. Ở cái chỗ khỉ ho cò gáy như sóc Bom Bo, tiền ông kiếm được mỗi tháng bốn năm chục triệu là dư sức mua đồn điền. Đợi chờ cơ hội có người mua giá cao là ông đẩy đi và tiếp tục với cái nghề ngon ăn ấy. Nói về hàng đại gia ở thành phố đến chơi nơi đây, coi vậy cũng có người trọng nề ông lắm. Ông cũng phải đáp lại bằng việc tìm cho được những đứa con gái trinh tiết phục vụ họ, hoặc xua họ vào chuyện đó và bây giờ có hai đại gia đang mong muốn nghỉ tại nhà nghỉ của ông.

Chương IX

ai bạn trẻ ngồi trên xe đồ, hướng về sóc Bom Bo. Cao Minh tựa đầu vào ghế nghèo đầu ngủ gật, một tí nước bọt thập thò góc miệng. Gã lơ xầu xí, có ý ghen với người con gái trẻ trung ngồi cạnh, chề môi chề bai tựa như không có gì gồm bằng. Còn cổ tình tỏ thái độ nhiều lần cho Khánh Vy thấy, nhưng cô bé ngược lại có phần thông cảm lấy miếng giấy thấm chấm mấy lần.

Từ ngày gặp nhau ở bệnh viện, nói câu đầu nghe có vẻ bình thường. Nhưng vài câu trêu cợt nữa là Cao Minh ăn nói lộn xộn, nhất là cảm xúc không được bình thường như người bằng tuổi. Chán lắm, nhưng khi Khánh Vy hiểu được hoàn cảnh thiếu thốn tình cảm cha mẹ từ nhỏ, bỗng Khánh Vy tìm ra được nguyên nhân nào đó mà anh ấy mắc phải. Biết được nickname trên facebook của nhau, hai người lao vào chat. Chữ nghĩa làm cho Cao Minh bớt ngại ngùng hơn, bình tĩnh kéo dài thêm vài câu, rồi cũng y hệt như lần gặp đầu. Nhất là khi đưa webcam để gặp mặt nhau trực tiếp, Cao Minh không thể nào ngồi ngay ngắn...

Qua nhiều lần tâm sự, nhờ có trí óc thông minh và thương người, Khánh Vy mới có thể tổng hợp được hoàn cảnh đáng thương mà từ nhỏ mình phải chịu. Bạn ấy phải sống trong làng SOS đến năm hai mươi lăm tuổi phải ra ngoài đời, phải tự xoay trở kiếm sống không nương tựa vào ai. Cuộc sống khó khăn, người bình thường đôi khi còn muốn điên, đừng nói chi đến một người không có ai họ hàng thân thích, không một đồng vốn trong túi. Giữa thành phố Sài Gòn tráng lệ, người giàu nứt tường đổ vách, người không có ăn từng bữa. Lang thang mai đây mai đó để tìm việc gì đó nuôi thân mình, đó là một kỳ công rồi nói chi đến việc làm giàu. Cầm đầu cầm cổ làm, có ai đâu để nói chuyện. Thiếu những bài tập tranh luận, trau dồi kiến thức bằng ngôn ngữ ắt sẽ chịu thiệt thòi khi gặp một cô gái con nhà lành xinh đẹp như Khánh Vy. May mà cô bé thông thái hiểu chuyện nhanh chóng, chứ con nhà lành chỉ muốn người nào đó đường hoàng, học thức mà còn trang nhã lịch sự khéo ăn khéo nói. Giao thiệp với một bạn trai như vậy, gã lơ x ghen tức là phải.

Ý nghĩ việc ra đi hình thành. Khánh Vy biết gia đình sẽ lo lắng lắm nhưng cô bé nghĩ trước sau gì cũng rời tổ ấm tự lập. Khoảng tuổi này lưng chừng chuẩn bị bước vào đời, sao mình không làm thử cho mình trước. Cô tự tin ở bản thân mình, tự tin trí tuệ vốn rất thông minh và không nghĩ ai có thể làm hại gì mình được. Ngoài ra, cũng làm một việc sòng phẳng với Cao Minh. Mình không có sự giúp đỡ của bất cứ ai, thử tìm giúp gia đình của anh ấy, tựa như mình cũng không có gia đình như anh ấy vậy. Khánh Vy rời gia đình là tự nguyện hơn là Cao Minh dụ dỗ như người đời vẫn thường nghĩ.

Khánh Vy tin chắc chắn mình sẽ tìm ra được cha mẹ của Cao Minh. Ngồi trên xe, người lo toan mọi thứ lại là cô bé, còn Cao Minh vô tư như xưa nay chẳng có người thân thiết nào. Đi về sóc Bom Bo là theo ý nghĩ của Khánh Vy, một chuyến đi du lịch hơn là tìm thấy lại cha mẹ mình. Đôi khi còn bực mình, vì tiền lương mình kiếm được không được bao nhiêu, phải chi phí cho chuyến hành trình này. Khánh Vy rành mạch đâu ra đó:

- Chứ sao nữa! Đâu ra đó...Người góp công người góp của chứ. Tìm thấy cha mẹ anh, biết đâu ông ấy có cả gia tài...

Chỉ mấy câu thôi là Cao Minh nghèo đầu ngủ rồi, Cao Minh thiu thiu phản bác:

- Hồng dám ông ấy chia gia tài đâu. Bao lâu nay ông không thèm nhìn mặt con mình còn chia gì nữa...

Khánh Vy nói cho vui, chứ không mong gì người cha từ bỏ con mà chia gia tài. Xe chạy trên đường nhiều cảnh đẹp, lúc chồm lên cúi xuống dốc. Cô lo lắng không biết người cha có nhận con mình không chứ ở đó mà chia chát gì nữa.

Đến chợ Minh Hưng, đường vào sóc Bom Bo còn quảng độ mười hai cây số nữa. Máy bác xe ôm chồm tới, đòi tiền vào đó có hơn năm mươi ngàn. Bây giờ đường đi có khá hơn trước nhiều, nhưng muốn vào sâu hơn nữa thì "con đường mới là thấy ghê". Máy bác đòi thêm tiền, người trả treo làm nư quày quả đi bộ, làm như rành đường vào đó lắm vậy. Khánh Vy cảm thấy sóc Bom Bo trong trí tưởng tượng hiện về, cũng như bao người khách lần đầu đến đây. Người ở đồng bằng ít thấy cảnh đồi núi sẽ cho là đẹp. Quả là trên đường đi lúc chồm lên chồm xuống, băng qua mấy quả đồi và hai con sông uốn khúc thấy thật là thích. Trên đường thấy người dân tộc Stiêng điu con trước bụng đi chợ về, mồ hôi nhễ nhại nhìn chẳng rõ đó là đàn ông hay đàn bà. Nếu không phân biệt cái khổ quần và đứa trẻ được quàng trước bụng cũng dễ lầm lẫn như ai. Khánh Vy hào hứng nhìn cảnh đẹp, nhìn mặt trời lem nhem trên ngọn núi và những cánh đồi điều xa xa xanh rì. Cô vui quá không biết mình đang trên đường vào sóc, cũng chẳng màng bác tài xe ôm chạy nhanh ầu như thế nào. Cao Minh ngồi chiếc khác, chỉ thấy nhau khi leo lên dốc tựa như cái gì cũng phải sừng lại tại đỉnh để gặp nhau. Lúc đó, thì cô cũng thấy Cao Minh có tâm trạng phơi phơi giống như mình.

Vài trạm kiểm tra của công an giao thông: Chủ yếu mũ nón cũng như tổng ba tổng bốn mà đám choai choai hay vi phạm. Cho đến cách chở hàng mì của các xe tải lớn, cao vùn vụt. Lên đỉnh chạy khuất sau mấy xe đó thấy mà ngán, cảm giác như mấy bao mì không ràng cột ấy rút xuống đê như chơi chứ không phải giỡn. Dân bốc vác mì đi kèm theo xe la í ới, gặp con gái là bọn họ đùa cột cho vui làm Khánh Vy hết hồn tưởng thiệt. Còn Cao Minh định nhảy xuống bên lề, chiếc xe tải phun khói đen tưởng chừng như nhật thực toàn phần. Tối tăm một vùng, một lúc thì cũng leo lên được đến dốc. Cả hai người mới hết hú hồn hú vía.

"Cum cắc cum" kia rồi, cái tên Bom Bo hiện ra nhưng đó là cái xã. Cái sóc nằm ở đâu? Bây giờ thì Khánh Vy lúng túng. Thôi thì cứ trả tiền máy bác xe ôm, tìm nơi uống nước sẽ tính tiếp.

Vào quán, lách chiếc vespa của ông tư Hùng dựng ngay cửa. Khánh Vy cùng với Cao Minh vô tình ngồi đúng vào bàn của ông. Ông đang ngồi ngắm nghía ra ngoài, toan tính những chuyện "không hay" thì có người dẫn xác tới (ông nghĩ như thế và ông cho rằng mình gặp may).

Khánh Vy chủ yếu là muốn tìm người nào lớn tuổi ngồi gần để thăm hỏi sự tình, nên cô ngồi ngay bàn của ông tư Hùng là vậy. Cô hỏi ông:

- Bác à! Xã Bom Bo nhà cao cửa rộng, vậy sóc Bom Bo người dân tộc Stiêng ở đâu vậy bác?
- Hai bạn là người ở đâu đến?- Ông tư Hùng hỏi lại.
- Tụi con ở Sài Gòn, muốn đến sóc Bom Bo một chuyến cho biết?
- Bây giờ làm gì còn sóc nữa con à! Bây giờ người ta canh tác điều và cà phê khắp nơi. Người Bom Bo lủi sâu vào rừng ở hết rồi...

Khánh Vy thở dài rồi trả lời người bán nước:

- Cho trái dừa đổ vào hai ly...- Nói đến đó, cô vén ống quần cao một tí xem bụi bám gót chân hồng đỏ chói. Bụi đường dính đầy ống quần, cầm cái nón cô quạt quạt- Con cứ tưởng rằng đến đây sẽ nghe tiếng chày giã gạo còn gặp người dân tộc lên rừng gùi

cũ về nữa. Con còn muốn mặc áo dân tộc, cũng gửi cũng hái củi mấy ngày cho vui. Bây giờ thì con mới biết không còn rừng nữa, mà toàn là cây công nghiệp...

- Đúng rồi!- Ông tư Hùng nói- Tội nghiệp nhiều người đến đây cũng có cảm giác như con. Song, cái gì cũng phải thay đổi chứ...

- Những người ở nơi khác họ không muốn vậy, ít ra cũng còn giữ lại chút chút gì đó.

- Chút chút thì có, con leo lên nhà văn hoá kia kìa. Nhưng chắc xem vài cái riù, ná, với vài vật dụng tầm thường khác thôi.

- Có vậy thôi hả bác? Thật là uổng công quá...Định đi một công hai việc, nhưng cuối cùng việc tham quan sóc chắc có lẽ phải dẹp bỏ.

- À? Hai đứa con đến đâu và ở nhà ai...

- Tụi con chắc phải tìm nhà trọ, nghỉ ngơi rồi tính sau. Con cần dọn dẹp rất nhiều việc.

Ông tư Hùng liếc sang Cao Minh, tưởng như là bạn trai của Khánh Vy nên có một độ cẩn trọng. Bản sao y như ông hồi trẻ mà ông không hề nhận ra, trong đầu chỉ có những ý đồ đen tối. Ông thầm tiếc Khánh Vy là một người con gái trinh trắng, lại theo một người con trai, nhìn ra là thấy ngổ ngàng. Ông bỏ mất một dịp nhận ra con mình...

- Mấy con định nghỉ trọ ở đâu?

- Ở đây có nhà trọ không bác?

- Ở xã Bom Bo này có hai nhà trọ, nhưng nhà bác cũng có... nhưng không ở đây mà vào trong kia mấy cây số nữa. Nếu con muốn đến đó nghỉ, thì bác chở cho đến đó. Còn muốn nghỉ ở đây, thì con cứ đến ở đấy hỏi.

- A! Vậy bác cũng kinh doanh nhà nghỉ à...Ở chỗ bác nhìn đồi núi dễ dàng không? Ở đây con thấy không hay lắm, vì y chang như dưới xuôi. Con muốn ở nơi nào có suối chảy, có thể nhìn ra được núi đồi, không cần đông đúc như ở đây?

- Vậy thì đến nhà bác thôi, các con sẽ ưng ý ngay. Sao? Đồng ý chứ...

- Đương nhiên là vậy rồi...Mình đi ngay hay sao bác?

- Đi! Tính tiền dùm đi...- Ông tư Hùng gọi người bán quán, khao luôn phần của hai người mới gặp.

Ông cũng vô tư đạp xe nổ máy, chở ba...Lúc này ông chỉ nghĩ đến việc khách thuê phòng nghỉ của ông, chứ chưa có ý nghĩ tìm gái bán trinh. Nhưng khi Khánh Vy ngồi trên xe ông rồi, mùi hương thoang thoảng của đứa con gái còn trinh trắng làm ông chú ý đến mối quan hệ của hai người. Đường xa xôi nên Cao Minh mệt và ít nói, còn Khánh Vy tươi trẻ, mới đến Bom Bo nên luyến thoắt kể lể nhiều thứ:

- Con với anh không có gì đâu? Ai cũng tưởng con với anh là bồ bịch nhưng không phải vậy...Chỉ bạn bè thôi.

- Vậy à!- Ông tư Hùng lái xe nên chỉ nói cho có, việc này cũng chẳng quan trọng gì với ông. Không bồ bịch mà đi với nhau, xa nhà mà mượn nhà nghỉ nữa thì cũng bồ bịch thôi.

Một lúc sau thì đến nhà ông tư Hùng. Khánh Vy thấy căn nhà nằm giữa lưng chừng đồi thích hơn bao giờ hết. Ở đây sẽ nhìn thấy được hoàng hôn giữa hai quả đồi và sẽ nhìn thấy những cánh chim buồn bã quay về tổ. Khánh Vy chỉ mượn có một phòng hai người ở chung, ông tư Hùng biết thế nào cũng vậy nên không cần đòi hỏi gì giấy hôn thú như nơi khác. Ông chỉ hỏi:

- Các con có đặt cơm tối không?

- Cho hai đứa con đặt cơm- Khánh Vy vừa mang đồ về phòng vừa nói. Cô gần như dẫn dắt Cao Minh, chứ anh này chưa lần nào ở cùng con gái một phòng nên rất là áy ngại- Không có gì đâu- Khánh Vy động viên- Con gái không ngại mà anh là con trai đi ngại.

Trong phòng có cửa sổ, mở toan ra nhìn ngoài. Khánh Vy rất là thích và hỏi thúc Cao Minh đi tắm trước, còn mình thì đứng đó ước mơ sẽ mua một căn nhà ở đây để ngắm nghĩa khung cảnh đồi núi cho đã. Tiếng nước chảy róc rách như tiếng lòng reo vui. Khánh Vy mỉm cười thú vị vô cùng, cô tận hưởng một mình cho tới lúc Cao Minh ra:

- Anh lại đây xem nè! Đẹp không?

Cao Minh đứng phía sau cô, hơi nán ra một khoảng. Khánh Vy kéo lại gần, rồi thả thỏ:

- Cứ ôm vai em đi! Em thích quá...Em sẽ có chồng và cùng chồng sống trên đồi núi này và chiều nào em cũng sẽ đứng bên cửa sổ ngắm hoàng hôn thôi.

- Ôm vai hả? Cao Minh bình thường hay lú lừ, giờ thêm cứng đờ.

- Cứ ôm vai em đi! Có ai thấy đâu...Giả như sau này hai đứa mình lấy nhau, anh cũng ôm vai em đứng ngắm cảnh như thế này chịu không?

- Chịu...

- Thiệt không đó?

- Thiệt sao không? Ôm hoài chứ gì...

- Ờ! Như thế này...chứ đừng có gì nữa hết.

Cao Minh không hòng, không biết nói lại gì nữa. Hình như có cái gì đó làm cho Cao Minh hơi khó chịu, im lặng một lúc Cao Minh cũng phải lên tiếng.

- Chắc không được quá!

- Sao? Có gì mà không được...

- Ôm vai như thế này suốt, mà không có gì hết thì khó lắm...

- Chứ muốn gì?- Bây giờ Khánh Vy không còn vô tư nữa, hình như bớt "giả dụ" lại thôi- Thôi buông em ra đi...Bao nhiêu đó đủ rồi...

- Lúc bảo ôm, lúc bảo buông...Bực mình thiệt...

Lúc này, Khánh Vy hiểu vì sao anh ta bực mình. Khoát tay bỏ ra ngoài, cô không trách gì dù sao thì cũng là qui luật tự nhiên mà thôi. Thỉnh thoảng cô không để tâm, vô tư quá nên hấn mới thế. Tình thế đó, cô muốn Cao Minh ra ngoài để cô tắm. Cao Minh ngờ nghệch hơn và làm theo y như bị "chị hai" sai bảo.

Cao Minh bỏ hai tay vào túi quần, huýt sáo vi vu. Anh ta men theo hành lang các phòng ra sau căn bếp. Bà Điều Mi đang làm lật vớt công việc, thoáng thấy Cao Minh bà ngờ ngợ cái gì đó mà không biết cái gì. Tình mẫu tử thiêng liêng, có cảm giác ngay như hình ảnh trẻ thơ của một đứa bé hiện hiện trong mắt của bà. Bà mỉm cười như gần gũi tự bao giờ, Cao Minh lấy cái ghế cao ngồi gần đó xem bà vớt rau.

- Bây giờ mấy tuổi?- Bà Điều Mi hỏi ngang, không biết sao bà không muốn xưng vai về rõ ràng.

- Dạ! Ba mươi lăm rồi...

- À!- Bà Điều Mi cuối xuống nhìn mớ rau, rồi lại ngược lên so sánh- Tôi có đứa con giờ này cũng bằng tuổi em...

Bà Điều Mi ghenghen ngào không nói nữa, uẩn khúc đó mới tổ cáo rằng bà có một nỗi buồn. Cao Minh nhận ra ngay, tuy rằng bà không muốn nói nữa nhưng thực sự câu chuyện làm cảm giác tò mò thêm. Đợi một lúc cho bà thổi một hơi dài ra, và Cao Minh cũng thổi một hơi dài ra lấy can đảm, vắn vẹo:

- Anh ấy ở cùng bà hay ở đâu?
- Ba mươi lăm năm...rồi...- Bà Điều Mi ghenghen ngào nhưng bà đứng lên vì nước trên bếp sôi trào lên lửa- Ta không ở cùng nó...
- Vì sao vậy?- Cao Minh bây giờ thực sự quan tâm, nhưng vội nhìn bóng dáng ông tư Hùng đang ngấm ghé trước căn bếp.
- Ơi, chỗ này xuống đây chi cho bữa bộn. Anh cứ lên trên phòng khách chơi với mình, bà làm cho tôi với anh bình nước...Một lúc nữa có cơm rồi, anh uống nước chờ một lát sẽ có thôi...Đói rồi à?
- Chưa đói đâu!- Cứ tưởng ra phòng khách đó chứ, tự dừng lại xuống căn bếp.
- Thôi lên đây nào? Anh bao nhiêu tuổi rồi...
- Dạ! Ba mươi...- Cao Minh khẽ chào bà Điều Mi, đi theo ông tư Hùng lên. Đợi đáp mấy câu cho ông vui.
- Anh với cô gái đó là gì?
- Chẳng có gì! Chỉ là bạn chat trên facebook thôi.
- Bạn chat thôi à? Quen lâu chưa, mấy lần đi chơi xa nhà rồi? Phải tài hoa mới có cô gái trẻ đẹp cùng phòng đó chứ, mà có lẽo tẹo gì chưa?
- Trời! Ông ơi, hồi kỳ quá...Lẽo tẹo gì. Cô bé đó mới có mười tám tuổi thôi đó.
- Mười tám à! Chưa lẽo tẹo gì à?
- Chưa đâu...Còn trinh nguyên đó...
- Ủ! Chưa gì hết là còn trinh...
- Chứ sao?- Cao Minh vừa trả lời vừa hãnh diện, tựa như trinh nguyên ấy là của mình không bằng.
- Ủ! Nhưng mà tối nay hai người ở cùng phòng...À! Đúng ra thì phải có giấy hôn thú mới cho ở cùng phòng, chứ nếu công an tới bắt thành linh phạt chết đó.
- Ủ! Nhưng mà tại cô ấy muốn. Tại vì cô ấy tài lanh...mà chắc cũng vì sắp hết tiền rồi. ông thông cảm cho...

Lúc này, ông tư Hùng nhận thấy Cao Minh khù khờ thiệt. Cái việc tìm kiếm gái trinh cho khách từ chiều tới giờ chưa xong, bỗng ông tỉnh quái:

- Không còn tiền ở chung một phòng cũng không được. Lúc này, tôi sợ ý việc đó, nghĩ kỹ lại thế này: Nếu như công an tới xét hỏi thành linh. Tôi bị phạt, hai người cũng bị phạt, tính ra nhiều hơn đó.
- Vậy sao bây giờ?- Cao Minh không nắm được ý của ông tư Hùng, một chút loé lên trong suy nghĩ làm như mình khôn lăm đây- Vậy ông cho tôi ở riêng phòng khác, mà ông vẫn lấy tiền một phòng. Chứ không thì công an phạt ông chết đó...
- Cậu hù tôi à! Nhưng mà cậu nói cũng có lý...Tôi cũng sợ phạt lăm chứ bộ.
- Đó thấy chưa, ông làm như ngon lăm...tưởng gì cũng sợ bị phạt thấy mờ.

Miệng mồm há to ra cười, Cao Minh vỗ đùi đen đét, còn chỉ vào mặt ông tư Hùng như là gà mắc tóc vậy.

Tách hai người sang hai phòng khác nhau, ý đồ của ông tư Hùng nhen nhóm muốn bán trình Khánh Vy cho một trong hai vị đại gia. Ông ta không lo lắng với Cao Minh vì chỉ cần lên bỏ thuốc ngủ, là anh ta sẽ ngủ một giấc đến sáng không biết ắt giáp gì mà thôi. Ông ta chỉ ngại bỏ thuốc ngủ cho Khánh Vy mê man, khách hàng của ông ta không chịu. Đó là vấn đề ông ta đau đầu, nếu muốn Khánh Vy đồng ý thì phải thuyết phục cô. Chuyện này không phải dễ, đôi khi còn bị tố giác là dụ dỗ gái vị thành niên làm chuyện đồi bại, lãnh án tù mà còn tiêu tan sự nghiệp. Chỉ cần thuyết phục Khánh Vy, cô đồng ý là mọi thứ sẽ im lặng. Nhưng xem ra Khánh Vy không phải là người ham tiền, mọi mưu mẹo ông tư Hùng cố đem ra vận dụng, thử có thể thuyết phục được Khánh Vy hay không?

Một lúc sau, Khánh Vy tắm xong. Khánh Vy mở cửa ra, gió lùa mát mẻ quá làm cho cô thấy thích quá liền hát luôn bài "Tiếng chày trên sóc Bom Bo". Cao Minh đứng tựa bên ngoài đợi, nghe ca cũng làm bộ khum lên khum xuống giã gạo. Cao Minh nhay:

- Ê! Đời sống tự do, mạnh ai nấy ở mỗi phòng nghe cô...
- Ê!- Khánh Vy vui quá cũng sửa lời ca theo- Cơm chẳng được no, tiền đâu mượn thêm phòng ngủ nữa đó...
- Ê! Dân làng Bom Bo cho mình ở nhờ...Không tốn một cắc...Ê! Sợ bị công an...Vì mình còn nhỏ ở chung một phòng. Công an phạt là coi như bù...tiền tiền thì coi như xong...
- Vậy à!- Khánh Vy hết ca, nghiêm túc nói- Chủ nhà không lấy thêm tiền phòng à.
- Ủa! Mình khề ông chủ nhà. Nếu mà ở chung là ông bị phạt, ông sợ xanh mặt nên cho thêm phòng mà không lấy tiền.
- Vào lấy đồ anh sang phòng khác đi! Hay đó, không tốn tiền thì ở nhiều phòng ngu gì chỉ một phòng.

Cao Minh gom đồ đạc của mình sang phòng khác, đợi cơm chín ông tư Hùng sẽ gọi. Ông căn dặn như vậy.

Khánh Vy vẫn còn đứng trước cửa, ông tư Hùng đi tới cửa vẻ như thân thiện:

- Nước có lạnh lắm không?
- Dạ không? Con nghe mát mẻ quá. Lấy nước từ suối hả bác...
- Không! Từ giếng...Được đào cả trăm mét đó con. Con tắm xong, bác thấy con trẻ trung quá, tươi tắn quá...
- Dạ! Cám ơn bác khen ngợi...Thế bác cho anh Cao Minh ở thêm phòng mà không lấy tiền thêm hả?
- Bạn con tên Cao Minh hả? Nghe quen quá...Phòng của bác còn dư, thôi thì cứ thương các con có vẻ như thiếu tiền...
- Gần hết tiền đó bác. Con lên sóc Bom Bo, chỉ để tìm người nhà cho anh ấy.

Bà Điều Mi có nghe ông tư Hùng nói ra cái tên Cao Minh, bà lóng ngóng nghe thêm nữa xem hai người nói gì. Nhưng ông tư Hùng bắt gặp tỏ vẻ không hài lòng lắm, nên bà sợ không dám đến tra hỏi thêm nữa. Ông thấy bà lại cặm cụi nấu nướng, tiếp tục dụ dỗ:

- Bác biết con đang thiếu tiền, nói chung có tiền mới lo mọi thứ được. Con nói là lên đây là để làm gì?
- Dạ! Đi tìm người nhà cho anh Cao Minh.
- Có biết là ai không?
- Dạ! Cũng có biết nhưng đây là chuyện hệ trọng, cần thiết con mới nói.

- Xem ra...Giữa núi đồi này. Muốn tìm ai đó cũng phải có tiền. Máy thằng xe ôm ở đây, nó ăn mất lắm. Con không đủ tiền trả là nó đánh cho con biết.
- Dạ! Con cũng không biết có tìm người nhà anh ấy được không nữa. Bác nói thế con nghe cũng buồn lắm.
- Làm gì cũng phải có tiền đem theo, đường này có vẻ con còn ít lắm...
- Sao bác biết...
- Sao không biết! Bởi vì con với anh ta không phải bồ bịch, mà hai đứa con lại mượn chung một phòng để tiết kiệm tiền. Nên bác suy ra rằng con gần hết tiền. Có khi nào con nghĩ, con mất kẹt ở đây luôn không?
- Cái đó con chưa nghĩ, giờ bác nói con mới nghĩ tới. Vậy, tại con chắc phải tăng tịu hơn nữa?
- Tăng tịu đến lúc nào đó rồi cũng hết. Nghe bác nói đây này! Nếu con nghe không êm tai không được la mắng bác đó...
- Dạ! Việc gì vậy bác...
- Con hứa là không la mắng bác đi. Nếu con không đồng ý thì bỏ qua, Sao...hứa chứ?
- Dạ! Con hứa...
- Chắc chứ...
- Chắc chắn...móc ngoéo cho bác tin luôn nè.

Khánh Vy đưa ngón tay ra móc ngoéo. Ông tư Hùng đợi có thể, liền kề tai nói nhỏ:

- Bác sẽ cho con vài triệu đồng, nếu như con đồng ý việc này...Sao? Đồng ý nghe chứ...
- Bác nói đi... nghe có tiền, con cũng thích lắm đó.
- Bác có mấy ông khách nhà giàu sụ, nhưng họ đòi tìm...
- Tìm gì hả bác...
- Bác biết nói sao, con sẽ xem bác là đồ xằng bậy...
- Con hứa con nghe rồi không phải thì thôi mà...
- Thực chứ! Chắc chắn là con chuẩn bị nghe bác nói chứ...
- Cho dù có là việc nào đi nữa, con cũng không trách bác đâu. Con nói là con sẵn sàng mọi thứ đó chứ.

Đợi có thể, ông tư Hùng đẩy luôn:

- Họ muốn tìm con gái còn trinh trắng, ngủ qua một đêm. Vì họ tin là họ gặp may mắn.

Khánh Vy lặng người một lúc, cô quá thẹn nhưng vì đã nói mình chuẩn bị tinh thần từ đầu nên cố không muốn tỏ ra bối rối. Một lúc sao Khánh Vy nhẹ nhàng:

- Con nghĩ việc gì, chứ việc đó...Con không biết ai đâu để lựa chọn cho bác tiếp mấy ông khách ấy.
- Không phải con đi tìm người mà là con đấy. Đương nhiên là con sẽ có tiền nhiều để lo mọi việc.
- Con?
- Là con...Thế là con trách bác xằng bậy chứ gì?
- Không...trách...Nhưng mà, con còn con gái.

- Vậy mới nói...Con gái mới được...
- Bác ơi! Bác nghĩ sao vậy...Chứ con phải giữ gìn phẩm giá của mình.
- Đúng là mình cần giữ gìn phẩm giá, nhưng lúc nào đó cần thiết không nên khư khư cứ giữ mãi. Bác biết con chỉ e thẹn...
- Không...Con phải giữ gìn phẩm giá...Cho đến lúc cần thiết là lúc có chồng.
- Con nghĩ đúng đó...Nhưng đường đời nhiều nỗi gian truân. Có khi, mình cố giữ mình đến lúc có chồng. Nhưng người chồng không hiểu cho mình, đôi khi nó còn hạc sách, rồi lại bỏ mình nửa đường. Ý nghĩa về giữ gìn phẩm giá còn mang ý nghĩa nào nữa không?
- Chuyện đó chắc không xảy ra với con đâu?
- Căn cứ vào đâu mà con cho là không xảy ra. Con biết đàn ông năm thê bảy thiếp, nên khi giữ gìn trinh tiết có khi không mang một ý nghĩa nào...
- Con cứ nghĩ, bác lớn tuổi bác đảng hoàng. Bác giúp con kiếm tiền bằng việc lương thiện. Nào ngờ bác là người không tốt...
- Ta biết con sẽ trách ta, nên ta dặn dò trước rồi đấy. Nhưng vì ta là người lớn tuổi nên có kinh nghiệm nhìn đời và chỉ rõ mặt trái của vấn đề trinh tiết của con gái. Đôi khi quá gìn giữ mà lại quá phụ thuộc vào chồng, nhưng người chồng thì chỉ thích thú lúc động phòng, còn sau đó không mấy trân trọng nó nữa. Dịp này đây ta muốn giúp con kiếm tiền mà thôi...
- Con còn con gái, bác chỉ toàn nói chuyện đó mãi. Con không ưng nghe nữa đâu. Con muốn giúp bác gái dọn cơm ăn thôi, con đói lắm rồi...

Ông tư Hùng nhìn theo tiếc rẻ, nếu mà không thực hiện kế hoạch đó. Ông ta cực kỳ tiếc nuối, mà còn mất uy tín với "khách hàng". Ông vừa đi xuống căn bếp vừa toan tính: Việc đầu tiên là trộn trong cơm thuốc ngủ cho Cao Minh, còn Khánh Vy ông so đo việc cho cô dùng thuốc mê hay không. Ông không muốn dùng thuốc cho Khánh Vy ngủ mê, vì như vậy một là khách hàng không khoái cảm lắm; Thứ hai nữa, khi Khánh Vy tỉnh lại biết mình mất trinh trắng ắt sẽ tức giận mà trình báo công an. Hay nhất là thuyết phục, cả hai nỗi lo của ông sẽ không còn. Ngặt nỗi bây giờ trời đã xế chiều, hai ông khách sắp về nhà nghỉ của ông, mà Khánh Vy chưa bị lung lay.

Chương X

à Điều Mi tôi bảo này! - Ông tư Hùng nóng nảy, muốn gấp rút thực hiện kế hoạch.

Bà Điều Mi dọn chén bát lên bàn, Khánh Vy cùng dọn với bà, thốt lên ngạc nhiên:

- Điều Mi...?

Bà Điều Mi xưa nay biết tính ông tư Hùng, một lời gọi thứ hai là bà có thể bị ông đánh đập. Cho nên bà nhanh chóng đi về phía ông, rồi cùng dõ bước vào trong buồng ngủ với chồng, không quan tâm đến tiếng thốt ngạc nhiên của Khánh Vy.

Ông tư Hùng đưa viên thuốc ngủ ra, bảo là vì đường xa nên sợ khách ở phòng lạ không quen dễ sinh bệnh, nên cần thiết cho viên thuốc vào cơm của Cao Minh.

- Như thế, khách ngủ ngon sẽ khen nhà nghỉ của ta...Một viên không sao đâu!

Bà Điều Mi không hiểu nhiều, nghe theo lời ông mà không thắc mắc tại sao chỉ có một người nam. Còn cái tên Cao Minh làm bà thoáng nhớ đến con, bà cũng mong cho người con trai trạc tuổi con mình ngon giấc.

- Nhớ đấy! Chỉ cho một thằng con trai thôi đấy.

Lúc hai người ra khỏi phòng, cũng là lúc hai vị đại gia đi tìm mua đất lập trang trại, vừa về. Cả hai đều bụi đỏ bám đầy quần áo, nhưng thú vị việc leo trèo đồi dốc nên có vẻ bốn cợt:

- Tựa như đi bộ marathon, chúng tôi thích ở đây quá! Sao...Ông tư Hùng, việc chúng tôi gợi ý lúc sáng có chưa?

Ông tư Hùng không nói, mà hắt hàm về phía Khánh Vy. Cả hai trở mắt nhìn cô gái mười tám tuổi, người đầy đà mà khô cổ họng. Vị đại gia có tên Khánh, quay sang vị đại gia trẻ tuổi tên Toàn, ý như muốn tranh giành:

- Đưa con gái ấy, chắc phải là phần của tôi. Chú Toàn nghĩ sao...

- Nghĩ sao...Đầu đuôi việc này là chúng ta đã thống nhất từ đầu rồi cơ. Hôm nay là tôi mà...Tại sao ông lại thay đổi ý muốn đột ngột thế? Lão già cả rồi...Khà Khà...làm ăn gì nữa được...Coi chừng lại bị khinh khi thôi.

- Anh đánh giá tôi thấp đấy! - Lão Khánh nghiêm nét mặt, khẳng định- Hôm nay, cô bé ấy là của tôi...

Thấy tình hình căng thẳng, ông tư Hùng xen vào.

- Đúng là hai vị đại gia đều thích cô bé ấy rồi! Cô bé ấy ở Sài Gòn đó, hay ta tránh tranh cãi mà đấu giá thử xem...Ai cao giá hơn thì đương nhiên người đó sẽ được hưởng phần...

- Cũng được...- Cả hai vị đều nhìn nhau với ánh mắt không còn thiện cảm nữa.

- Thôi! Hai vị đi tắm cho mát mẽ rồi dùng cơm. Lúc trà nước ta đấu giá...

Trước khi vào phòng, hai vị đó cố ngoái nhìn lại Khánh Vy một lúc nữa. Khánh Vy đón biết họ nói chuyện gì, thực sự cô bắt đầu chán ghét những người lớn tuổi. Nhưng vì cô nghĩ, mình không ưng thuận không ai làm gì được mình, nên cô không màng gì đến cái nhìn thèm khát của hai kẻ lăm lăm của nhưng xấu xa kia. Khánh Vy đang chú tâm đến bà Điều Mi, cô đang cố tình bắt chuyện bà.

- Bà tên là Điều Mi ư!
- Đúng rồi con...Con có gì mà nhìn ta thắc mắc?
- Thế chồng bà tên gì?
- Ông ấy tên tư Hùng...
- Có phải ông ấy trước là bộ đội Trường Sơn.
- Ờ là...À mà đúng như vậy!- Bà Điều Mi ngập ngừng định nói khác đi, nhưng bà đã quen giấu giếm câu chuyện quá ba mươi năm rồi. Bà lại giấu tiếp.
- Không phải ông ấy là bộ đội Trường Sơn...Mà là lính dù thời nguy chứ!

Ông tư Hùng tiễn khách về phòng, quay trở lại căn bếp hòng gặp Khánh Vy để tiếp tục cổ thuyết phục. Vừa vào phòng, ông đã nghe cô thốt ra một bí mật mà ông giấu giếm hơn cả tuổi đời cô con gái đó. Ông có phần hoảng hốt nhưng vì người có giàu kinh nghiệm đối phó với bí mật này, nên gằng giọng:

- Cô biết mình vu oan cho người khác là công an họ bắt nhốt đấy nhé! Tôi là bộ đội Trường Sơn, thời chống Mỹ chúng tôi cưới nhau có già làng làm chứng. Tuy những người đó người còn người mất, nhưng ai cũng nhớ mặt mũi tôi mà.
- Ông không phải là tư Hùng (Cụ thể là Tuấn Hùng)... Mà ông là Cao Xuân Sơn...Ông đích thực là lính dù thời nguy, vào sóc Bom Bo ăn ở lén lút với bà Điều Mi. Ông bị trướng bụng phải quay về gấp, bỏ bà Điều Mi lại. Rồi bà phải nhờ một người bộ đội tốt bụng, cưới giả để đừng bị tai tiếng nhưng bà trốn xuống Sài Gòn tìm ông, rồi về Bến Tre quê ông để nuôi bệnh. Nhưng khi khỏi, ông lại bỏ bà với đứa con. Đến Sài Gòn lập băng đảng cướp giật. Bà Điều Mi sau đó cũng bỏ đứa con lại, đi theo ông, rồi giải phóng lấy giấy tờ của người bộ đội có tên Tuấn Hùng kia đưa cho ông. Ông cầm giấy ấy phòng thân và thoát được việc học tập cải tạo, mà còn ở Sóc Bom Bo gây dựng cơ ngơi đến bây giờ...

Khánh Vy nhìn thẳng vào mặt ông tư Hùng, gương mặt đó bắt đầu biến sắc, cô không muốn nhìn đến chút nào. Ông tư Hùng lạnh toát mồ hôi, nghe một tràng sự thật của mình ông hết hồn không còn chối đầu nữa được. Những tưởng là đến dự dỗ cô vào chuyện bán thân để ông hưởng lợi, bây giờ cảm giác như ông không dám đụng tới một sợi lông chân của Khánh Vy chứ đừng nói đến chuyện ép uống cô vào phòng với hai vị đại gia kia. Bí mật ông tưởng sẽ không thể còn một ai biết nữa, nhưng không ngờ một cô bé ranh mãnh kia biết toàn bộ sự việc. Trước tiên ông xuống nước, rồi sẽ tính sau:

- Mọi chuyện làm sao cô biết rõ ràng vậy? Cô sẽ trình báo chính quyền chứ?
- Ông yên tâm đi! Trước khi đi lên đây, tôi có nghĩ đến vấn đề đó. Nhưng sự việc cũng thuộc chuyện của quá khứ, bây giờ lôi ra để bắt bớ ông nữa cũng không còn mang ý nghĩa nào quan trọng. Tôi chỉ muốn cho ông biết: Cây kim trong bọc lâu ngày cũng sẽ lòi ra thôi.
- Dạ! Tôi biết thế nào sự thật rồi cũng sẽ phơi bày! Cám ơn cô không có ý tố giác chính quyền...Vậy cô có ý muốn gì tôi sẽ chịu theo.
- Trước mắt là tìm người thân cho anh bạn tôi. Bây giờ tôi vô tình đã tìm được rồi, nên tôi không còn lo sợ thiếu tiền. Thành ra, dứt khoát ông không được lôi kéo tôi làm chuyện điên rồ hồi này...Tôi cũng bỏ qua, chứ không tố giác ông đâu...Tôi chỉ muốn ngày đoàn tụ của ông vui vẻ, không lẽ giờ đây đoàn tụ rồi bị tù tội, lại phải chia xa nhìn cảnh tình ấy thật không đành.
- Dạ! Tôi hiểu rồi! Nhưng người thân nào?

- Người thanh niên đi cùng tôi chính là Cao Minh, đó là con trai ông đấy.

Ông tư Hùng không rung cảm, mà bà Điều Mi thốt lên:

- Cao Minh phải rồi...Con trai tôi tên là Cao Minh... Cho tôi gặp nó đi!

- Bà ngồi xuống cho tôi cái nào!- Ông tư Hùng gằng bà Điều Mi, nỗi nghi ngờ ngày xưa vẫn còn đó. Ông lắc khế đầu- Bà cứ ngồi đó đi! Tất cả phải rõ ràng, tự dưng thừa nhận một người xa lạ là con mình ngay sao?

- Ông đã bỏ con mình từ nhỏ, nên ông xem là một người xa lạ. Anh ấy được đưa vào làng SOS, và nay anh ấy đã lớn.

- Nhưng cho dù đó là Cao Minh, thì tôi vẫn không thừa nhận đó là con mình.- Ông tư Hùng đứng lên, bỏ đi ngay ra sân trước nhà. Nỗi lòng vẫn còn tức tối, việc bà Điều Mi lấy một người bộ đội ông vẫn còn hằn học đến bây giờ.

Ở lại với bà Điều Mi, Khánh Vy nói rõ đầu đuôi việc hai người tìm đến sóc Bom Bo. Cô vì mong muốn anh có gia đình êm ấm, cố công tìm giúp cha mẹ ruột thịt. Bà Điều Mi biết được toàn bộ sự việc, cảm kích Khánh Vy vô cùng. Bà cúi hôn lên tay cô nhiều cái, giọt nước mắt lăn dài rớt lên mu bàn tay trắng xinh xinh. Bà lấy cái khăn lau, nhưng Khánh Vy cản lại. Cô muốn nhìn giọt nước mắt còn đó, như bằng chứng hạnh phúc của tình mẫu tử.

Bà Điều Mi nhanh chóng vào phòng của Cao Minh. Chờ cơm một lúc, Cao Minh nghe đói quá, liền đi ngủ. Ý như là ngủ sẽ quên đói thôi, ngáy tò he say sưa. Bà Điều Mi ngồi bệt xuống giường, đưa con của bà để ra đây mà. Nay hằn đã lớn cồng kênh mà bà chỉ bên con có mấy tháng. Ôi chiến tranh, ôi mọi chuyện lại xảy ra vô cớ làm sao ấy? Tại sao đưa đẩy ra sự việc như thế này và tại sao phải sợ hãi mà không dám nhận con mình sinh ra...Tất cả mọi việc đều do chiến sự, người dân lữ lẩn tránh sự thật một lần thì sẽ lẩn tránh mọi sự thật. Ngay cả đứa con do chính mình sinh ra, cũng là một sự thật chính cống, thế mà phải giấu giếm để che đậy sự thật của ông chồng. Nỗi đau khổ mà bà đã chịu đựng, giờ gặp lại con như quên tất cả, tha thứ tất cả và bất chấp tất cả. Nếu ông tư Hùng cản trở việc nhận lại con, lần này bà quyết sẽ cãi lại ông, rồi đi đâu đó sống cạnh con trai mình, như vậy tuổi già bà mới toại nguyện.

Bà vuốt trán Cao Minh, tiếng ngáy nhỏ lại. Bà nhìn nó ngủ mà nói nhảm sao mà thương quá.

- Đói quá...má ơi!

- Nó biết là má nó nữa...Tội con tôi quá!

Cao Minh chỉ vô ý nói má này má nọ thường để than trời than đất, chứ thực sự không hề biết bà Điều Mi là mẹ của mình. Người ngợm tanh hôi của kẻ lang bạt, cho dù mới vừa tắm xong. Bà Điều Mi không trách, vì cho rằng như thế mới là giòng máu của người sóc Bom Bo. Bà cuối hôn trán con, mồ hôi tươm ra và chỗ đó mới tanh tươi nhất. Bà nhỏ nhẹ:

- Dậy ăn cơm đi con trai...

- Cơm à! – Cao Minh ngồi dậy, nhìn quanh. Tưởng rằng cơm được đem tận vào giường nằm, nhưng ngợ ngợ nhìn bà Điều Mi- Bà gọi tôi là con trai à.

Bà Điều Mi mỉm cười, gật đầu. Tựa như Cao Minh là đứa bé ngày xưa bà ẵm bồng. Bà ôm ghì nó vào lòng.

Khánh Vy đứng trước cửa phòng xem xét chứ không vào. Đến đó, cô thấy sự việc như đã xong xuôi đâu đấy rồi và cô cũng nhớ về gia đình của mình lắm. Khánh Vy hỏi bà Điều Mi:

- Nhà nghỉ ta có điện thoại chứ bà...

- Có chứ con...Con có dùng, thì cứ tự nhiên. Bà không buồn phiền gì nào.

Khánh Vy đến bên điện thoại. Bây giờ mới thấy mình có lỗi với cha mẹ mình nhiều lắm. Nhưng cô chắc chắn một điều, ba cô sẽ hãnh diện việc làm của cô lắm lắm.

- Mình gọi máy ba trước đi! Mình nói chuyện với ba ngày mai mình về...Số của ba là không chín không...ba ...hai..tiếp là...nhớ rồi...tiếp nữa là...xong...

Khánh Vy ộp tay nghe vào tai, tiếng máy chạy rụt rịt rất vui tai. Cô biết là ba cô sẽ vui khôn xiết khi nhận ra giọng nói của mình, cô thương ba cô quá. Một lúc nghe tiếng chuông đổ, Khánh Vy cười khúc khích nhỏ nhẹ:

- Ba hả...Ba biết ai không?

- Ô!...Con gái của ba? Con ở đâu...có bề gì không...Ba mẹ tìm con khắp nơi.

- Con không sao đâu! Mà con còn lập chiến tích nữa đó ba. Con muốn làm một việc có ý nghĩa cho đời con, bỏ nhà để tìm cha mẹ cho một anh bạn...Ba sẽ thấy con gái tinh ranh của ba như thế nào?

- Con ơi! Con đang ở đâu...Cho dù ba đã nghe giọng con nói! Nhưng ba chưa thấy con gái ba, là ba không an tâm. Mọi thứ còn ở phía trước...

- Sóc Bom Bo...

- Sóc Bom Bo à? Ba cũng đang ở đây...

- Vậy sao?

Cảm giác như sắp gặp nhau, Khánh Vy ộp tai nghe lại để nghe tiếng cãi cọ giữa ông tư Hùng và bà Điều Mi về việc nhận lại con mình. Khánh Vy thở thê:

- Ba yên tâm đi, chắc chắn cha con mình sẽ gặp lại nhau thôi...

Nói đến đó, Khánh Vy gác máy. Cô đi đến phòng Cao Minh, nhìn thấy ngay việc giằng xé giữa ông tư Hùng và bà Điều Mi. Cao Minh bị xua ra khỏi lòng bà Điều Mi như con vật, ông định còn tát bà nữa.

Khánh Vy đến kịp, cố can ngăn và giải thích cho ông hiểu. Mọi việc cô chắc chắn với ông Cao Minh chính là con ông, cô còn hứa là sẽ giấu sự thật của ông.

- Nó không phải là con tôi, dù cô có khai ra sự thật nào đi nữa. Tôi vẫn không công nhận nó là con tôi...

- Ông phải tin bà Điều Mi. Cuộc đời của bà đã gắn bó với ông như thế, người Stiêng rất chung thủy một lòng cho dù đã làm ông là bộ đội. Người đàn bà đã gắn bó với chồng như thế, không bao giờ gian dối chồng...Sao, ông vẫn cứ cho là con của người ta, để anh Cao Minh cũng như bà Điều Mi chịu khổ sở. Nay có dịp gặp lại nhau, cứ để họ nhận ruột rà với nhau chứ...

- Cô nói như thế! Tôi chỉ chấp nhận bà Điều Mi đẻ ra người con trai này, chỉ ruột rà với bà ấy. Còn tôi thì không, tôi không công nhận đứa con của kẻ thù và nuôi nó...

- Ông có biết chiến tranh qua bao lâu chưa. Mọi việc đã thành quá khứ...Cho dù lính nguy hay bộ đội cũng là anh em một nhà. Chiến tranh do âm mưu của đế quốc bên ngoài gây ra, hồng chia rẽ mọi người Việt Nam. Đến bây giờ, ông vẫn coi người này kẻ thù, người kia kẻ thù mãi là ông sẽ khổ đau suốt đời.

- Tôi được huấn luyện bài bản, tôi được học lòng căm thù giặc và kẻ thù lúc ấy tôi biết là Việt Cộng...

- Ông đúng là lính nguy hiểm chiến, nên cứ như thế ông sẽ không bao giờ nhận con mình. Chiến tranh đã qua đi, nhưng dư âm của nó vẫn còn là vậy. Nỗi khổ đau của con người không kiểu này cũng kiểu khác...Cho nên ông phải hiểu...

- Cô nói nghe thì hay đấy! Tôi quá đau khổ vì bà ấy lấy bộ đội, rồi còn muốn tôi nuôi nấng con của kẻ đó. Thử hỏi hoàn cảnh của người khác thế vào chỗ tôi, có thể chấp nhận hẳn là con mình được không?

- Dễ thôi! Còn một phương cách là thử máu...Ngày mai này đi xác định ghen, bây giờ người ta tiến bộ lắm chắc chắn sẽ biết anh Cao Minh là con ông ngay đó.

- Tôi không đi! Cho dù có xác định đích thực là con tôi đi nữa tôi cũng không đi.

- Ô! Ông là người thật lạ...

- Chẳng có gì lạ. Nỗi khổ thời chiến tranh, nỗi niềm của một thằng lính cộng hoà bị chôn vùi, sống mượn giấy tờ của kẻ khác và lấy nỗi niềm tự hào của kẻ khác làm nỗi niềm của mình. Cuộc đời của tôi là giả tạo từ lâu, cứ hay để cho tôi giả tạo...Tôi đã là con người đó. Tôi đã đến sóc Bom Bo và là ông tư Hùng chỉ một đứa con gái, cứ để cho tôi như vậy...

- Ông phải tập...Cái gì cũng phải qua tập luyện. Tự như đi học phải làm bài tập, có rèn luyện như vậy thì kỹ năng nhận thức nhanh nhạy...

- Cô nói thì dễ lắm! Chứ có tuổi rồi, cô sẽ thấy thay đổi một cái gì đó là cả một vấn đề lớn lao...

- Mọi chuyện tôi đã giảng giải cho ông nghe! Tôi chỉ vì điều tốt cho gia đình ông thôi...Thế mà ông vẫn khẳng khẳng như thế. Vậy ông muốn tôi làm gì cho ông, thì ông mới chịu nhận Cao Minh là con mình.

Ông tư Hùng đợi có thể, ông gật gù nhè nhẹ. Ý tưởng của ông không tiện nói ra tại đây, mà bảo Khánh Vy ra ngoài nói riêng. Khi cả hai bước ra ngoài, ông thở thê:

- Cô hỏi tôi làm gì, tôi mới chịu nhận con mình chứ gì?

- Đúng vậy...

- Ý cô thì tốt đó, nhưng con người của cô làm điều tốt thì làm điều tốt cho trót.

- Tôi đã làm xong đến nơi đến chốn rồi chứ!

- Xong đâu mà xong...Tôi có nhận Cao Minh là con tôi đâu...

- Vậy thì ông phải nhận...

- Cô xem...Nhận để rồi nuôi một thằng khù khờ, chẳng biết phải là con mình không. Tiền đâu mà nuôi...

- Vậy thì ông muốn tôi làm gì, ông mới nhận.

- Cô tốt thì phải tốt cho trót, làm việc gì phải đến nơi đến chốn chứ.

- Vậy ông muốn tôi phải làm gì...

- Cô hãy làm chuyện tôi đề nghị...khi này. Tôi có tiền, tôi mới dám nhận Cao Minh là con của mình.

- Ông lại...

- Đó thấy chưa? Tôi biết cô nói tốt thì hay...Chứ làm thì không làm tới nơi tới chốn.

Khánh Vy ngồi bệt xuống ghế, đứa con gái nhỏ nhún nhún như cô bày đặt ra đời sớm làm chi. Bao nhiêu cạm bẫy, chắc chắn không thể nào đủ để đương đầu. Hình như cô bắt đầu lúng túng, nét mặt sa sầm.

Ông tư Hùng rắc tâm thêm vài câu nữa, càng làm cho Khánh Vy dao động càng tốt:

- Chỉ vì làm cho sự việc tốt thêm thôi cô ạ! Cô giúp một gia đình đoàn tụ, mang một ý nghĩ cực cao quý. Vì những điều cao quý, đôi khi người ta hy sinh cả mạng sống của mình, chứ đừng nói chỉ chữ trình nhỏ nhoi kia...
- Ông nói vậy...thì tôi làm...Tôi đồng ý!

Chương XI

hánh Vy ghen ngào nuốt cơm, hai gã đàn ông thay nhau ngắm nghía. Bên phía bàn đối diện, bà Điều Mi chỉ lo chăm sóc Cao Minh nhưng hoàn toàn im lặng chứ không dám để lộ tẩy những bí mật trong nhà. Ông tư Hùng quan sát thái độ của hai vị khách, chắc chắn ông sẽ có được một số tiền khá nhiều. Buổi cơm chóng vánh qua nhanh, ai về phòng nấy...

Hai vị đại gia vẫn chưa ngã ngũ, vẫn còn ngăm tranh giành nhưng phải giá cả hợp lý:

- Ông định bao nhiêu đó ông tư Hùng?

- Mười lăm triệu...Nhưng ai hơn đương nhiên tôi giành cho người đó.

- Tôi mười bảy...

- Thế mới được chứ! Đương nhiên người tiền hơn là của người đó.

- Tôi hai mươi...và không hơn nữa được. Chắc chắn bao nhiêu đó là nhiều nhất cho một đứa con gái còn trinh, không hơn nữa được.

- Ông có điên không. Ông muốn hơn thua đủ với tôi sao...Đầu đuôi là ông muốn tôi biết nơi đây. Rồi ông lại muốn giành giật, ngã giá cao như thế làm gì. Thay vì một đứa con gái nơi đây, ông mang số tiền đó về Sài Gòn còn thêm được mấy đứa phục dịch ông...

- Thì ông thấy cao quá thì thôi vậy. Dù sao tôi với ông tư Hùng cũng là chỗ quen biết. Giá cả thế quá hời cho ông ấy nhưng không sao, tôi thích cô bé đó.

- Phải rồi! – Ông tư Hùng mạnh miệng- Một đứa con gái mười bảy tuổi ở Sài Gòn lên, đầy đà như thế. Giá cả phải như thế...nhưng có hơn nữa thì tôi trao chìa khóa phòng cho người đó...Sao? Có ai hơn nữa không?

- Có...Tôi đây!

Phía ngoài cửa, một người đứng tần ngần nãy giờ. Cả ba chú ý đầu vào nhau mà không để ý, toàn bộ câu chuyện mua trịnh tiết con gái bị nghe trộm tất. Người đó vào ngồi cùng với các vị đại gia, cũng chứng tỏ mình là tay săn gái:

- Ông cho tôi biết, đứa con gái đó như thế nào? Nếu đúng là...Vy...À...Nếu đúng là còn trinh tiết, tôi sẽ trả giá cao hơn nữa đó...Có thể là ba mươi triệu đó.

Hai vị đại gia bật ngửa ra, ông khách mới tới có điên không. Đúng là chữ trinh đáng giá ngàn vàng, nhưng ba mươi triệu uổng phí quá. Đôi khi chưa "có" làm gì...xong...có khi uổng phí tiền bạc, những người có tuổi ham thích lắm nhưng đôi khi tuổi tác ảnh hưởng đến phòng the, mua giá cao quá mà không được gì cũng tiếc rẻ.

Ông tư Hùng nghe vậy, không cần cân nhắc người khách kia là ai. Đàn ông thẳng nào cũng vậy, có tiền là ham thích con gái trinh rõ dãi. Ông tư Hùng mời người khách mới tới ngồi vào bàn bàn thảo. Việc đấu giá có thể đẩy cao hơn nữa, phần lợi chắc chắn thuộc về ông:

- Đứa con này ở Sài Gòn lên đó! Mười tám tuổi, trắng trẻo, khá xinh. Đương nhiên còn trinh tiết, bảo đảm như thế nếu không tôi sẽ trả lại hết tiền...

- Ông có thể nói tên được không?

- À tôi không để ý, nhưng mà cần gì biết tên. Nếu muốn thì một lát nữa vào phòng ông hỏi.

- Ông có thể cho tôi coi mặt trước được không?
- Không bao giờ!- Ông tư Hùng nói như vậy để tăng thêm tính hấp dẫn, lờ như xem mặt xong người khách này chê xấu, rồi ngã giá thấp hơn hai vị đại gia này thì như phá bình cuộc đấu giá này vậy.
- Thôi được...Tôi chấp nhận giá ba mươi triệu.
- Tôi đầu hàng...
- Tôi cũng đầu hàng...

Hai vị đại gia đứng lên bỏ về phòng. Ông tư Hùng muốn bảo đảm chắc chắn, vị khách không lật kèo, nên đòi tiền trước:

- Ông là ai tôi không cần biết, miễn sao ông đưa tiền trước thì mới tin ông. Ông ngã giá cao làm mấy ông khách bỏ đi hết...lờ như...
- Đừng lo...Tôi sẽ đưa tiền ngay đây...

Thế là người khách mới tới, mang tiền ra đếm nhưng không đủ.

- Chỉ mang theo vài mươi triệu thôi, nhưng đây là cái đồng hồ xịn, giá cũng hai mươi triệu đấy và đây là sợi dây chuyền một lượng vàng, ông hãy giữ. Ngày mai tôi sẽ tính toán lại với ông.
- Được đó... Tôi tin ông rồi đó.- Ông tư Hùng hốt hết tiền bạc và đồng hồ, sợi dây chuyền bỏ vào rổ. Te toét cười: Đây là chìa khóa phòng số 8 đó. Chúc ông đêm ái ân thành công tốt đẹp.

Cầm chìa khóa đến phòng số 8, vị khách hồi hộp tra chìa vào ổ. Cửa mở, thấy Khánh Vy chùm mềm kín mít. Quần áo còn đang mặc trên người, cô dậy kín mặt mũi hồi hộp nghe từng bước chân đi tới.

Người khách đóng kín cửa phòng lại, liếc mắt quanh phòng xem có đặt camera quay lén hay không? Từ từ đi đến giường, ngồi xuống bên cạnh Khánh Vy. Mặt Khánh Vy quay sang hướng khác, tim đập thành thịch và nghe rõ hơi thở của người đó. Người khách kéo tấm chăn ra nhẹ nhẹ, mà cô vẫn chưa dám quay sang nhìn. Người khách nhìn ra được Khánh Vy, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Nụ hôn quen thuộc quá, Khánh Vy nhìn lại người đàn ông. Bỗng cô mừng rỡ tung tấm chăn lên, ôm choàng qua vai vị khách mừng rỡ khôn tả:

- Ba...

Chương XII

Hoàng Quân đến sóc Bom Bo được năm ngày. Tựa như những người mới đến lần đầu, anh hết sức ngạc nhiên không thấy sóc Bom Bo đâu. Anh lao đầu vào tìm hiểu như nhiều người khác và anh lần theo từng địa điểm. Đến thôn 1 xã Bình Minh, thì ra ở đây chỉ là những người từng ở căn cứ Nửa Lon, trở về đây thành lập sóc mới mà thôi. Đến xã Bom Bo thì được cái tên Bom Bo mà không phải căn cứ Nửa Lon, đến căn cứ Nửa Lon ngày xưa không thấy sóc xưa kia từng giã gạo nuôi bộ đội đâu, mà là vườn điều, cà phê mà thôi. Nhà xây đẹp và chỉ lát đất vài người Stiêng, anh chưa biết tìm con hay là tìm sóc nữa.

Cho đến một tối, Hoàng Quân nghe Khánh Vy gọi điện thoại. Giọng cô không nghe vẻ gì là gặp chuyện chẳng lành, nhưng Hoàng Quân hoàn toàn chưa yên tâm khi chưa gặp mặt được con gái. Số máy di động còn lưu lại, căn cứ vào đó anh gọi lại. Chuông đổ nhưng không có người bắt máy (lúc này có sự cãi cọ giữa ông tư Hùng và bà Diệu Mi, đang giằng xé Cao Minh. Khánh Vy cũng có mặt ở đó rồi). Hoàng Quân chắc là ở một nhà nghỉ nào đó, rồi anh bắt đầu hỏi thăm mọi người.

- Nhà Nghỉ à! ở đây có mấy cái.

Hoàng Quân đến nhà Nghỉ như những người kia chỉ bảo, so số điện thoại được ghi ngoài bảng quảng cáo, anh thấy không đúng. Băn khoăn anh hỏi người chủ, căn cứ theo số điện thoại phía trước là nằm ở xã Đắc Nhau rồi, cách xã Bom Bo gần 10 cây số nữa. Hoàng Quân gọi xe ôm, mấy bác tài đòi đến năm mươi ngàn.

- Bao nhiêu cũng được, miễn đến đúng số điện thoại này.

- Nhà Nghỉ của ông tư Hùng rồi, tôi biết số điện thoại này. Ông muốn nghỉ ngơi sao không đến nhà nghỉ ở đây.

- Nghỉ ngơi ở đây để anh không có khách à? Tối rồi tìm cú chót cho vợ con nhờ, còn hỏi làm gì nữa.

- À...

Người xe ôm cười te toét, chút xíu nữa nhiều chuyện là mất khách không vớt được cú chót. Trong màn đêm vừa buông xuống, chiếc xe chạy băng băng không thua mấy tay người Stiêng vừa bán đất. Anh ta lạng lách tránh né mấy tay xin rượu một cách tài tình, rồi hú hồn hú vía than thở:

- Tôi thấy từ xa, là đoán biết ngay nó say sưa rồi. Ở đây tụi này uống rượu cần không à, thứ rượu đó uống vào là say khỏi phải nói.

- Sao không dừng lại để đỡ nó dậy...

- Mình có đụng nó đâu mà đỡ, né nó được là may lắm rồi đó ông.

Hai chiếc xe suýt tông vào nhau, người xe ôm khéo léo lạng lách. Còn tay kia mất thăng bằng tự té ngã, người xe ôm lạnh lùng chạy tiếp.

Là người hiểu biết địa bàn này, người chạy xe ôm chở Hoàng Quân đúng vị trí nhà Nghỉ của ông tư Hùng. Nhìn số điện thoại trên bảng, Đúng số Hoàng Quân mới chịu trả tiền cho tài xế và cảm ơn. Hoàng Quân chắc rằng Khánh Vy ở đây. Khi vào trong, anh nhìn thấy ba người đàn ông già giá đề mua trình tiết thiếu nữ nào đó. Hoàng Quân chắc chắn Khánh Vy sắp bị hại, định gọi công an nhưng e rằng công an sẽ đợi có bằng chứng cụ thể, không kịp cứu con gái mình. Anh vào trong lắng nghe rõ thông tin và chắc chắn các vị đại gia này muốn hại con gái mình. Cảm giác mình cứu con hiệu quả nhất, anh cũng phải tham gia vào cuộc đấu giá đó, cho dù bao nhiêu cũng giành

bằng được. Nếu người con gái nào đó không phải là Khánh Vy con mình, Hoàng Quân cũng hài lòng là cứu một thiếu nữ khỏi ham muốn tội lỗi của những gã đàn ông bệnh hoạn này. Có bao nhiêu tiền đem theo, đều đem ra để "mua" trinh thiếu nữ.

Còn Khánh Vy sau khi đã đồng ý "tiếp khách", cô cứ mong cho gia đình họ xum họp cho xong công việc mình mong muốn cho rồi. Khánh Vy vẫn còn khờ dại nhiều điều, cô đâu biết rằng đó là một cạm bẫy.

Sau khi đã vào trong phòng, tiếng khoá cửa lạch cạch như thể cô không thể nào còn đổi ý nữa được. Cô đến bên cửa sổ nhìn ra bờ suối, nơi đó đã diễn ra bao nhiêu việc rách nát, mà cô cũng còn liên lụy đến ngày hôm nay. Khánh Vy lo lắng mình không chuyên nghiệp lắm, lại còn không biết là mình đang làm một việc cả đời có thể ân hận, cũng có thể vì cô lo nghĩ cần thiết phải hy sinh cho người khác nhất thiết phải làm như vậy. Cô cũng biết rằng đó là việc mà luật pháp cấm đoán, nhưng cô không đủ lý lẽ để tránh khỏi việc này và cuối cùng cô đành phải ưng thuận. Chắc có lẽ cũng không có gì đáng sợ như mọi người thường nói, mất trinh tiết khổ đau như thế nào nhỉ? Thịnh thoảng cô nhớ chồng, nhưng mà chồng cô là ai mới được, mà gìn giữ chữ trinh cho hắn để làm gì. Còn trinh tiết hắn mới lấy mình làm vợ thôi sao? Chắc vì đường cùng và hết thoát ra khỏi căn phòng trọ, Khánh Vy khoát tay: "Thông minh là chính". Nhưng mình có thông minh không, có tại sao mình lại mắc kẹt ở đây mà không có lối thoát...mà ở đây cũng được, mình giúp người khác và phải giúp cho tới nơi tới chốn chứ. Ông ta bắt ta làm tới nơi tới chốn mà thôi, có lẽ vậy rồi, còn cách nào nữa đâu...Dù sao nó cũng có một...miếng da mỏng dính.

Khánh Vy bắt đầu không thấy giá trị của con người mình, rồi còn cho là ngày xưa chiến tranh hy sinh bao nhiêu mạng sống để cho mọi người sum vầy. Bây giờ cô có chút xíu đau đớn để giúp Cao Minh nhận lại cha mình và ông ấy cũng sẽ nhận lại con như đã hứa. Ông ấy hứa như vậy, thôi thì giúp người giúp cho trót.

Khánh Vy vừa nghĩ thế vừa leo lên giường, cô liếc nhìn loáng qua người mình. Kinh tởm vì việc làm sắp xảy ra, có cái gì đó là lạ vì cô chưa từng cởi đồ trước mặt một người đàn ông bao giờ. Cô không biết mình xử sự ra sao nữa, chắc mình năn nỉ hay phân trần họ sẽ nghe lời. Cô lo là một trong hai ông già hơn tuổi cha mình, không biết có chịu nghe hoặc sẽ hiểu câu chuyện mà cô đang làm đây, thực sự là có ý nghĩa chứ không phải vì tiền. Mặt khác, họ đừng khinh khi cô và đánh đồng với những cô gái làm nghề này.

Khánh Vy leo lên giường nhanh chóng, tựa như họ sẽ vào ngay vậy. Cô chùng kín mít từ đầu đến chân. Một lúc cô nghe tiếng chân bước bên ngoài, tim đập thình thịch run rẩy. Cô thở gấp gút khi nghe tiếng khoá cửa, cô không dám nhìn người đàn ông sắp bước vào phòng cô.

Cô thẹn cả mặt mày, cô không muốn ai nhận ra cô. Chắc mình sẽ nói dối tên tuổi, và mình cố tránh mặt không đối diện với người đàn ông đang bước vào phòng cô. Cô nghe tiếng chân dừng lại bên giường và người đó ngồi xuống, kéo chăn ra. Cô không muốn nhìn lại, cô nghe lạnh cả xương sống.

Người đàn ông đó cúi xuống hôn cô, hôn vào trán. Ngắm nhìn cô một lát, nhưng cô cảm giác quá lâu lắc. Không thể tò mò hơn nữa, người đó đang nhìn gì cô nữa đây. Cô quay sang và nhận ra ba của mình:

- Ba!- Cô mừng rơn, choàng tay ôm qua vai.
- Ba phải tham gia vào việc mua trinh con đó!- Hoàng Quân nghẹn ngào- Chỉ có như vậy, ba mới cứu được con.
- Con hiểu rồi...

- Lúc này con gọi điện nói với ba không sao mà, giờ tại sao ra nông nỗi này.
- Con cũng không biết nữa!- Khánh Vy nhìn ba mình một lần nữa và nhoẻn cười. Nhưng Hoàng Quân làm lì, muốn nói ra nhiều điều, muốn la mắng nhưng bên ngoài sẽ nghe ra câu chuyện mà mình không muốn khuấy động. Thành ra chỉ xù xì đủ nghe, như những lời thủ thỉ:
- Tại sao con đi ra ngoài mà không nói ba?
- Con muốn làm một bài tập...
- Tập tự lập chứ gì? Nhưng con thấy đó, ngoài đời quá nhiều cạm bẫy. Phải một thời gian bên cha mẹ khôn lớn thêm nữa, phải nương cây gia đình mọc lông mọc cánh mới đủ sức bay nhảy, hiểu chưa?
- Dạ con hiểu rồi, con cảm ơn ba.
- Thôi ngủ đi! Ba đã ở bên cạnh con rồi...

Giờ phút căng thẳng đã qua, cô nhắm mắt lại và nhanh chóng vùi sâu vào giấc ngủ. Hoàng Quân nhìn con, con gái yêu của mình cho dù có thông minh bao nhiêu đi nữa, cũng phải đợi một thời gian bên cạnh cha mẹ mới ra đời được, quá nhiều cạm bẫy ngoài đời và đây là bài học quý báu cho nó. May mà mình tới kịp.

Tuy vậy Hoàng Quân tin chắc một điều, nếu như vài ngày nữa con mình đậu đại học, hay đi đâu xa thật xa, thì mình không còn lo lắng nữa. Hoàng Quân hôn lên trán con gái một lần nữa, rồi cũng nằm cạnh con và cùng trên chiếc giường ấy. Từ lúc còn nhỏ xíu tới giờ mới có cảm giác nằm cạnh con, nhưng là để canh giấc ngủ cho con thực sự an toàn.

...Buổi sáng các vị đại gia cũng như ngồi trà nước bên ngoài. Mở cửa phòng hai cha con đi ra nhưng họ nhìn nhau hạnh phúc, làm cho những người kia đinh ninh giữa hai người đã trải qua một trận "Sống mái" suốt một đêm dài. Hai cha con lấy lại giấy tờ, rồi đi thẳng đến công an xã trình báo hành vi của nhà nghỉ ông tư Hùng.

Buổi trưa hôm đó, ông tư Hùng bị bắt, trả lại tiền cho Hoàng Quân. Tội của ông đang được định đoạt, chắc chắn người ta sẽ tìm ra tông tích ông và ngày tháng đổi lừa chính quyền. Hai vị đại gia cũng không thoát tội. Bà Điều Mi ôm đứa con trai nhìn theo, tuy vậy bà cảm giác hạnh phúc hơn, vì bây giờ bà với con mình được gần nhau. Chấm dứt những ngày tháng đau khổ vì sự cuồng nộ của chồng, bà yêu thương chồng nhưng ông lợi dụng tính thủy chung của người Stiêng, cố chấp với chính quyền mới, không thay đổi thì sẽ trở thành người lập dị mà thôi.

Cuộc chiến đã qua lâu rồi nhưng âm vang vẫn còn, ảnh hưởng cả thế hệ 9x- Cụ thể là con gái của mình. Tuy vậy, Hoàng Quân nhìn theo có phần thương hại ông tư Hùng hơn là xem ông là một tội đồ, tính cố chấp của một người lính cũ, cố làm che đậy sự thật để ông không có được một cuộc sống bình yên thực sự.

Mọi việc, tựa như những quả bom mìn còn sót lại trong chiến tranh, thỉnh thoảng bắt ngờ nổ tung.

Sóc Bom Bo không chứa chấp những điều gì gian trá, những ai đến đó có giã tâm, không thực lòng trước sau gì cũng bị lật tẩy. Người Stiêng tấm lòng trong trắng, dân từ xứ hiền lành, thì Bom Bo mới để họ tồn tại.

Hết

26/11/2008.....23/1/2009.